

Giới thiệu Thiên Hạ Hữu Dịch Convert

Luận Anh Hùng hệ liệt:

1. Ôn Nhu Nhất Dao
2. Nhất Nộ Bạt Kiếm
3. Kinh Diễm Nhất Thương
4. Thương Tâm Tiểu Tiến
5. Triều Thiên Nhất Côn
6. Quần Long Chi Thủ
7. Thiên Hạ Hữu Dịch

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1 – Người có nghe thấy tiếng sấm không

Hắn cứ đi mười tám bước thì lại phải gào lên một tiếng, nhằm tiêu trừ chiến chí quá cường liệt.

Chiến chí đã thiêu đốt hẳn, cũng thiêu đốt kiếm của hắn, thậm chí còn nhuộm đỏ đường phố.

Đây là đường Lam Sam.

Đường Lam Sam là một con đường lớn trong kinh thành.

Đặc sắc lớn nhất của đường cái chính là náo nhiệt.

Náo nhiệt là gì?

Náo nhiệt là gọi chung của người đến người đi, rộn ràng nhộn nháo, sức sống bùng bùng, ngựa xe như nước.

Cho nên xin hãy chú ý, náo nhiệt chỉ là thứ bên ngoài. Năm mới đốt dây pháo, Nguyên Tiêu xem đèn hoa, Đoan Ngọ đua thuyền rồng, Trùng Dương leo núi cao, tất cả đều rất náo nhiệt. Nhưng náo nhiệt thì náo nhiệt, nội tâm của con người chưa chắc đã rất vui vẻ, thậm chí có thể vẫn rất cô tịch, vô cùng cô tịch.

Bởi vì cô tịch đơn thuần là cảm giác của nội tâm.

Con đường này cũng như vậy.

Mặt đường Lam Sam này rất rộng, rất lớn, cũng rất sạch sẽ, bằng phẳng, ngăn nắp, nhưng người đi đường lại không nhiều, cửa tiệm cũng ít, thoạt nhìn cả con đường lớn đến mức khiến người ta có phần hoang hốt.

Người đi đường không nhiều, cửa tiệm lại ít, con đường như vậy làm sao lớn được?

Đáp án là có thể.

Bởi vì con đường này là “đường quan” để cho quan gia, quý nhân, hoàng thân quốc đi lại. Sau đó những quan lớn quý nhân ở con đường này cảm thấy quá vắng vẻ, không đủ thịnh vượng, bèn cho phép bày bán trên con đường này sau chập tối, từ đó con đường này mới xem như bắt đầu náo nhiệt.

Cũng vì vậy, con đường này vào ban ngày lại rất vắng lạnh. Những người bày bán vào thời gian này, phần lớn đều “có một chút quan hệ” với những quyền quý ở đây. Có điều gian hàng “có quan hệ” với những người này, những thứ bày bán phần lớn sẽ không làm bách tính bình thường cảm thấy quá hứng thú.

Do đó đường lớn chưa chắc đã náo nhiệt, có lúc một vài đường nhỏ, hẻm nhỏ, ngõ nhỏ, lối nhỏ, bên trong lại đầy ắp người, nước chảy không lợ, những thứ chơi vui, ăn ngon, nghe hay, nhìn đẹp nhiều không kể xiết, đó mới là “đường lớn” chân chính thuộc về dân chúng.

Đạo lý này cũng giống như miếu lớn chưa chắc đã linh, người cao chưa chắc đã mạnh, tiếng lớn chưa chắc đã ác.

Thanh âm của hắn không coi là quá lớn, cũng không phải rất hung ác, nhưng lại rất có sát khí.

Sát khí là gì?

Sát khí thật ra là một loại mùi vị nguy hiểm.

Hắn thật sự rất nguy hiểm. Trên thực tế, chiến đấu chỉ mới diễn ra thời gian nửa chén trà, đã có mười bảy người bỏ mạng dưới kiếm của hắn.

Mười bảy tên tinh anh của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Mười bảy tên tinh anh của Phong Vũ lâu đã mất mạng dưới kiếm của hắn.

Đích thực, khi giết người đầu tiên thì hắn hơi do dự, hơi băn khoăn, hơi chần chừ, không muốn ra tay.

Bởi vì mục tiêu của hắn không phải là giết những người này, những người này còn không xứng để hắn ra tay.

Người mà hắn muốn giết chỉ có một, chỉ người này mới đáng để hắn (và sư huynh đệ của hắn) ra tay.

Nhưng nếu hắn muốn giết người này, lại khó tránh khỏi phải diệt trừ những “chướng ngại” bảo vệ người này.

Vì vậy hắn đành phải đại khai sát giới.

Sau khi giết chết “chướng ngại” đầu tiên, sát tính của hắn liền bị kích phát, sát khí cũng bị kích thích.

Hắn đã giết đến đỏ mắt, giết đến đỏ kiếm, cũng giết đến đỏ cả đường dài.

Hiện giờ con đường này đã tuyệt đối không phải “đường áo lam”, mà là “đỏ”.

Máu nhuộm đường lam.

Hắn giết đến nghiện, giết từng người lại từng người, giết chết những đệ tử trung thành lũ lượt xông lên bảo vệ người kia.

Hắn không lưu tay, cũng không lưu tình, dưới kiếm của hắn quyết không lưu mạng.

Bởi vì hắn là “Kiếm Thần”, Ôn Hòa Cẩn.

Hiện giờ hắn đã giết đến bốc lửa, hơn nữa còn là ngọn lửa nóng cháy.

Người mà hắn muốn giết là Thích Thiếu Thương, đương kim tổng lâu chủ thay mặt của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lý do mà hắn muốn giết Thích Thiếu Thương là để báo thù cho sư huynh đệ.

Bởi vì “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đầu, “Kiếm Quỷ” Dư Yếm Quyện đều chết vì bị Thích Thiếu Thương đánh lén, còn “Kiếm Yêu” Tôn Úc Cự thì lại bị Thích Thiếu Thương sắp đặt hãm hại.

Đây là phán đoán của lão yêu La Thụy Giác trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Phán đoán của lão yêu nhất định chính xác.

Ngô Phấn Đầu, Dư Yếm Quyện, Tôn Úc Cự vừa chết, ý kiến của những người còn lại trong Thất Tuyệt Thần Kiếm lập tức bất đồng.

Cách nhìn của “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm là:

- Bọn họ chết cũng đáng đời, đây là ý trời trừng phạt bọn họ. Ai bảo khi còn sống bọn họ lại không đoàn kết, cứ thích đối nghịch với chúng ta.

Nhưng “Kiếm Thần” Ôn Hòa Cẩn lại không đồng ý:

- Cho dù nói thế nào, bọn họ vẫn là sư huynh đệ của chúng ta. Có người hại chết bọn họ, chúng ta cũng nên báo thù cho bọn họ. Ngay cả đại hiệp Tiêu Thu Thủy cũng từng nói, một ngày là huynh đệ, cả đời là huynh đệ. Chúng ta không báo thù cho bọn họ, người khác sẽ cười nhạo, trong lòng cũng không yên ổn.

“Kiếm Quái” Hà Nan Quá lại khá ôn hòa:

- Bọn Tôn lão yêu, Dư lão thử, Ngô lão tiên quả thật càn quấy quá mức, đối với chúng ta thì miệng phục lòng không phục, mặt hòa khí không hòa. Thế nhưng thù này lại không thể không báo, nếu không báo thì sẽ tổn hại đến uy tín. Không bằng chúng ta nghe thử quyết định của lão yêu.

“Lão yêu” dĩ nhiên là “Kiếm” La Thụy Giác. Hắn là “lão yêu”, bởi vì trong số bảy người thì hắn xem như trẻ tuổi nhất, nhưng luận về kiếm pháp, tiếng tăm, danh vọng, địa vị thì hắn lại lớn nhất.

Cho nên lời nói của hắn chính là quyết định cuối cùng.

- Thù thì nhất định phải báo, có ba lý do.

Lúc nói chuyện La Thụy Giác lại nhắm mắt. Căn cứ theo thuyết pháp, trong một ngày thì tinh lực của một người bình thường phần lớn dùng vào ánh mắt, thị lực. Do đó nếu không có nguyên nhân đặc biệt, hắn nhất định sẽ nhắm mắt lại, tiết kiệm tinh lực, cũng để dành mỗi điểm, mỗi giọt lực lượng tinh thần.

Hắn không bao giờ lãng phí sức lực của mình.

Các sư huynh của hắn còn hoài nghi hắn cũng dự trữ, tiết kiệm tinh khí của mình, trải qua thời gian dài quan sát cẩn thận, cũng không ai phát hiện “tiểu sư đệ” này từng đi tìm kỹ nữ hay phát tiết.

- Thứ nhất, thù này không báo, trong kinh thành, giang hồ, võ lâm sẽ không có chỗ đặt chân cho chúng ta. Giết chết Thích Thiếu Thương, có thể khiến cho Phong Vũ lâu trở thành bầy rồ không đầu, chúng ta cũng có thể lập uy khắp thiên hạ.

- Thứ hai, người hãm hại bọn họ là Thích Thiếu Thương và Kim Phong Tế Vũ lâu. Bọn chúng đã giết được Tôn Yêu, Dư Quý, Ngô Tiên, nhất định sẽ nhô cò tận gốc, sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới chúng ta. Chúng ta nên tiên hạ thủ vi cường.

- Thứ ba, chúng ta dùng danh nghĩa báo thù riêng tư, cừu sát giang hồ để trừ khử Thích Thiếu Thương, vậy thì hợp với tâm ý của Thái thái sư. Chuyện Thái sư trở lại nắm quyền chỉ tính bằng ngày, chúng ta trước tiên lập công, khi ngài trở lại sẽ có khen thưởng. Chúng ta có thể nói là dùng việc công để báo thù riêng, về công hay tư thì trận này đều nhất định phải đánh, thù này đều nhất định phải báo. Nếu không, hoàng thượng lại tin lầm đám gian đồ này mà không chú ý đến thực lực và lòng trung thành của chúng ta.

- Còn có một lý do phụ.

La Thụy Giác chậm rãi nói:

- Ta muốn giết chết Thích Thiếu Thương.

Ôn Hòa Côn không nhịn được hỏi:

- Tại sao?

La Thụy Giác nói:

- Bởi vì ta thấy hắn chướng mắt.

Đây chính là lý do.

Như vậy đã đủ rồi.

Người muốn ủng hộ một người hoặc phản đối một người, thông thường chỉ là do đối phương “nhìn thuận mắt” hoặc “nhìn chướng mắt” mà thôi. Lý do này nghe có vẻ rất hoang đường, nhưng lại rất chân thực. Đây gọi là “người có nhân duyên”, nhìn như hoang đường nhưng thực ra lại rất kỳ diệu.

Có điều La Thụy Giác cũng bổ sung:

- Hơn nữa đây không phải là một phía...

Hắn ngừng một chút, sau đó mới nói tiếp:

- Ta cảm thấy Thích Thiếu Thương cũng nhìn chúng ta không vừa mắt, hắn cũng muốn tiêu diệt đám người chúng ta... đặc biệt là ta.

Thế là Ôn Hòa Côn, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm liền chuẩn bị giết người.

Người bọn họ muốn giết đương nhiên là Thích Thiếu Thương.

Ba người Ôn, Lương, Hà đều xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử, khi đang định hành động thì La Thụy Giác lại nói:

- Người thì phải giết... nhưng không phải bây giờ.

Vậy phải đợi đến khi nào?

- Phải đợi.

- Còn phải nhẫn nại.

Ôn Hòa Cẩn rõ ràng không muốn chờ.

Hà Nan Quá cũng mất đi tính nhẫn nại.

Lương Thương Tâm làm việc luôn thích tốc chiến tốc thắng.

- Muốn giết chết một người có năng lực thấp hơn mình xa, lúc nào ra tay cũng không sao.

La Thụy Giác trình bày lý do ngăn cản:

- Nhưng nếu đối thủ mạnh hơn chúng ta, hoặc ít nhất có thể giằng co với chúng ta, vậy thì phải chờ đợi, chờ cho hắn có sơ suất, lộ ra sơ hở, nhìn đến khi hắn khí yếu vận suy, mới ra tay tập kích, nhất chiến tất thắng, cũng nhất định có thể lấy mạng của hắn. Hiện giờ Thích Thiếu Thương đã giúp Gia Cát lão quý bức lui thái sư, lại được hoàng đế tín nhiệm, khí thế đang mạnh, uy danh vang lừng, cao thủ bảo vệ hắn cũng nhiều không kể xiết, đề phòng nghiêm ngặt. Chúng ta phải chờ đến khi hắn đắc ý hả hê, hoặc chờ vận may trôi qua. Chúng ta sẽ giăng cho hắn một đòn mạnh vào đầu, khiến hắn không thể trở mình, không thể đánh trả.

- Vậy rốt cuộc phải đợi đến khi nào?

Ôn Hòa Cẩn cuối cùng vẫn hòa hòa cón cón (ngọn lửa cuộn cuộn) hỏi ra câu trong bụng này.

- Người có nghe thấy tiếng sấm không?

La Thụy Giác đột nhiên hỏi như vậy.

Ôn Hòa Cẩn không hiểu nguyên do, cũng không biết đối phương muốn ám chỉ điều gì.

- Có lẽ, lúc nghe được tiếng sấm vang lên nơi chân trời, chính là thời cơ đã đến.

La Thụy Giác uể oải cười một tiếng, nói:

- Lúc này tốt nhất nên nghỉ ngơi dưỡng sức, ngủ đi!

Ngủ?

Hừ!

Chúng ta không giống như người, lúc ngủ cũng có thể luyện kiếm.

Ôn Hòa Cẩn không nhận được trong lòng mắng một tiếng.

Hắn cũng giống như những người bình thường khác, chỉ có thể luyện kiếm lúc tỉnh táo. Tính khí của hắn nóng nảy, hờ một tí là nổi giận, nhưng càng nóng nảy tức giận thì tiềm lực của hắn lại càng có thể phát huy, uy lực của kiếm pháp lại càng lớn.

Mấy sư huynh đệ bọn họ, cho dù đường lối không hoàn toàn giống nhau, mỗi người đều có thành tựu riêng về kiếm pháp, nhưng về tính tình lại có rất nhiều điểm nhất trí.

Chẳng hạn như lúc Hà Nan Quá tâm tình nan quá (khó chịu), hắn sẽ chuyên chú luyện võ, còn khi trong lòng bức bối, kiếm pháp của hắn sẽ càng phát huy đến tinh tế sâu sắc.

Theo như trí nhớ của kẻ địch đã từng giao thủ với hắn, tuy may mắn sống sót nhưng vẫn còn sợ hãi, người động thủ với Hà Nan Quá cho dù không chết, nhưng mỗi khi nhớ đến trận chiến ấy đều vô cớ cảm thấy rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

Lương Thương Tâm cũng như vậy.

Kiếm pháp của hắn khi thương tâm càng có thể phát huy, cũng càng có thể phát uy.

Thứ hắn dùng là kiếm thương tâm.

Con người của hắn cũng vậy, thường thương tâm người, cũng thường bị người thương tâm.

Kiểm chiêu của hắn trước tiên thương tâm người, sau đó thương thân người. Chính hắn cũng là một người thương tâm, kiếm của hắn cũng từng chiêu đánh vào tâm người.

Thế nhưng bọn họ đều không thể giống như La Thụy Giác, lúc ngủ cũng có thể luyện kiếm, thậm chí vào mộng cũng có thể dùng kiếm.

Thứ hắn dùng là kiếm trong mộng.

Bọn họ đành phải chờ đợi, chờ tiếng sấm.

Bọn họ vẫn đang nhẫn nại, từ mùa xuân nhẫn đến mùa hè.

Đầu mùa hè thấp thoáng có tiếng sấm.

Bọn họ không chỉ nghe được tiếng sấm, còn nhìn thấy người của Lôi gia.

Người của Lôi gia đã đến, bao gồm tám đại cao thủ Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Đồng, Lôi Tất, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp.

Bọn họ mật đàm, thương nghị với La Thụy Giác, sau đó bắt đầu hành động.

Hành động này gọi là “một kiếm phát tài”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2 – Một kiếm phát tài

Đương nhiên là “một kiếm phát tài”, bởi vì chỉ cần giết được Thích Thiếu Thương, bốn vị Kiếm Thần nhất định sẽ phát tài.

Bởi vì Thái Kinh nhất định sẽ thưởng lớn cho bọn họ, không chỉ có Thái Kinh, ngay cả những quyền quý giàu có như Đồng Quán, Thái Du, Lương Sur Thành, Vương Phủ, Chu Miển cũng sẽ cầm tay chúc mừng, ban thưởng hậu hĩnh, kể cả phe phái đối địch với Phong Vũ lâu nhất định cũng sẽ cho đám người La, Ôn, Hà, Lương không ít “chỗ tốt”, hơn nữa còn có thể giành được nhiều “danh tiếng”.

Vì danh vì lợi, nhất định phải giết.

Vì công vì tư, nhất định phải làm.

Tất cả đều do La Thụy Giác sắp đặt, nhưng có không ít người trợ giúp hành động, trong đó đương nhiên bao gồm tám đại cao thủ của Giang Nam Lôi gia Phích Lịch đường là “Như Hữu Lôi Đồng, Tất Thuộc Xảo Hợp”.

Ba người Hà, Lương, Ôn cuối cùng đã chờ được.

Nhẫn nại đủ rồi, hôm nay phải hành động.

Địa điểm hành động là ở đường lớn Lam Sam.

Hôm nay thời tiết nóng bức, mặt trời như lửa, gió nóng quét qua mặt đất làm bốc lên khí than, chó lè lưỡi không thể rứt vào trong miệng, người người đều mồ hôi thấm ướt áo mỏng. Giống như chỉ cần đem một rô đậu nạnh đảo ở lòng đường, không lâu sau hạt đậu sẽ tự nhiên bị ánh mặt trời rang chín.

Nhưng bầu trời phía xa lại có mây đen giăng đầy, thấp thoáng có tiếng sấm, giống như sâu trong bầu trời có một con rồng giận dữ đang ầm nấp, chờ thời cơ bộc phát.

Nơi này rất cần một trận mưa.

Hôm nay quá nóng, nóng đến mức giống như đang nhẫn nại và chờ đợi.

Chờ đợi một con bão táp.

Đến từ tình báo chuẩn xác, hôm nay Thích Thiếu Thương sẽ đi qua đường lớn Lam Sam.

Y bí mật hẹn gặp một người gặp tại Tam Hợp lâu.

Tam Hợp lâu nằm ở đường lớn Hoàng Khố phía tây, muốn đến đó thì khó tránh khỏi phải đi qua đường lớn Lam Sam.

Từ sau khi bị huynh đệ tâm phúc Cố Tích Triều ám toán, Thích Thiếu Thương trở lại gây dựng uy danh, hành tung cẩn thận hơn rất nhiều, trái ngược với phong cách của y năm đó là đi lại một mình, đối xử chân thành với bằng hữu, không hề đề phòng. Nhất là hiện nay y đã là tổng bang chủ thay mặt của đệ

nhất bang hội kinh sư, ra vào chẳng những phòng vệ nghiêm ngặt, hơn nữa đệ tử và hảo thủ trong Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng đều tình nguyện giúp y hộ pháp, mở đường, phối hợp, chiêu cố.

Y là lãnh tụ của bọn họ, bọn họ không thể để mất vị thủ lĩnh quần long này.

Có nhiều lúc, Thích Thiểu Thương thậm chí không cần tự mình động thủ, động thân, chỉ phái thân tín như Dương Vô Tà, Trương Thán, Tôn Ngự đi đến là có thể giải quyết.

Ngày xưa khi Thích Thiểu Thương nắm giữ Liên vân trại, trên giang hồ đã gọi y là “Cửu Hiện Thần Long”, ý nghĩa là “thần long thấy đâu không thấy đuôi”, xuất quỷ nhập thần, thoát hiện khó lường. Hiện nay y trấn giữ kinh sư, là lâu chủ tôn quý, chỉ huy điều động, vận dụng tự nhiên, người khác muốn dò xét hành tung và nơi chốn của y, muốn đi phục kích ám sát y, đương nhiên càng không dễ dàng.

Là không dễ, nhưng không phải là không thể làm được.

Cũng không chỉ có nhóm người La Thụy Giác muốn giết Thích Thiểu Thương, còn có nhân vật lợi hại hơn, cấp bậc cao hơn.

“Bọn họ” cung cấp nhân thủ, còn có “tư liệu” của Thích Thiểu Thương.

Hôm nay Thích Thiểu Thương nhất định sẽ đến đây, bởi vì y ước hẹn với người khác, hơn nữa y nhất định sẽ tự mình tới.

Người ước hẹn với y có thân phận đặc biệt, cho nên Thích Thiểu Thương chắc chắn sẽ không mang theo quá nhiều đệ tử cùng đi.

Nếu như cao thủ bên cạnh y quá nhiều, đối phương nhất định sẽ không gặp y, cho dù có gặp cũng sẽ biến thành một trận so đấu thực lực, chứ không phải thương lượng đàm phán chuyện quan trọng.

Cho nên Thích Thiểu Thương nhất định sẽ đến.

Đối với đám người Ôn Kiếm Thần, Lương Kiếm Ma và Hà Kiếm Quái, Thích Thiểu Thương đã là người chết.

Bất kể là ai giết được Thích Thiểu Thương, nhất định sẽ nổi danh thiên hạ.

Kiếm Thần, Kiếm Ma và Kiếm Quái đều muốn danh chấn thiên hạ. Bọn họ đều cảm thấy mình đã phụ một thân bản lĩnh giời giang, còn chưa đủ nổi danh.

Xét về danh tiếng, bọn họ thậm chí võ ngựa cũng không theo kịp La lão yêu.

Bọn họ nhất định phải thành danh.

Thành danh rồi, còn sợ không có lợi sao?

Do đó, không chỉ vì báo thù, bọn họ cũng phải giết chết Thích Thiểu Thương.

Ai có thể một kiếm giết chết Thích Thiểu Thương, không chỉ là một kiếm thành công, còn là một kiếm phát tài.

Muốn phát tài không dễ như vậy.

Người cứ đi sông bạc xem thử là biết, đây là nơi dễ phát tài nhất trên thế giới, nhưng được bao nhiêu người chiến thắng? Ngay cả một phần sáu cũng không. Cho dù có, cũng nhất định phải thua trở về, trừ khi là đánh nhỏ cho vui, vậy thì không tính cũng không đủ tư cách là đánh bạc thật sự.

Giết người cũng như vậy.

Kẻ giết người chết, có lúc giết không được người mình cũng phải chết.

Ôn Hỏa Cồn đã cồn lên như hỏa (nóng lên như lửa).

Hắn đã bị chiến chí thiêu đốt.

Kiếm của hắn quả thật đang đói khát.

Đầu chí của hắn giống như đốt cháy cả đầu đường.

Trên thực tế, đầu đường cũng đang bốc cháy.

Một chiếc kiệu đã bị đốt thành cầu lửa, bởi vì nhiệt độ quá cao, gió trợ thế lửa, ngọn lửa đã lan đến mấy sạp quây bên đường, cháy lên lách tách, thế lửa rất hung dữ.

Còn có hai chiếc kiệu khác dừng ở lòng đường, trong đó một chiếc đã bị đập đến tan tành rải rác, rách nát tả tơi

Đều do những chiếc kiệu đáng chết này.

Tổng cộng có ba chiếc kiệu, theo như tình báo mà hần nhận được, người ngồi ở hai chiếc kiệu trong số đó chính là Dương Vô Tà và Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương đáng chết, nhưng Dương Vô Tà cũng đáng chết.

Sở dĩ Tôn Úc Cự, Dư Yêm Quyện và Ngô Phấn Đầu bị chết không minh bạch, ngoại trừ do Thích Thiếu Thương ra tay, nhất định còn là do Dương Vô Tà hiến kế.

Ai bảo Dương Vô Tà là quân sư.

Trong lòng Ôn Hòa Cỗn, hễ là quân sư thì đều đáng chết.

Bởi vì loại “vật thể” như quân sư, không cần động thủ, không cần đao thương, chỉ dùng mưu kế hại người, giết người. Đối với Ôn Hòa Cỗn, đó quyết không phải là hành vi của anh hùng, cũng không phải là hảo hán.

Những kẻ dùng quỷ kế hại người đều đáng chết.

Ai cũng biết, từ sau khi Tô Mộng Châm qua đời, Vương Tiểu Thạch chạy trốn, nếu như không có Dương Vô Tà trợ giúp, vị trí của Thích Thiếu Thương tại Kim Phong Tế Vũ lâu quyết không thể ngồi được ổn như vậy, vững như vậy, lâu như vậy.

Kỳ quái là Thích Thiếu Thương vẫn có thể chung sống hòa thuận với Dương Vô Tà, giúp đỡ lẫn nhau. Đây có lẽ là do Thích Thiếu Thương vẫn luôn dùng cảm, bạo dạn, thậm chí giỏi về vận dụng trí giả mưu lược? Giống như ngày đó tại Liên Vân trại, y cũng rất trọng dụng “Tái Gia Cát” Nguyễn Minh Chính.

Vì vậy, muốn giết chết Thích Thiếu Thương, trước tiên phải qua được Dương Vô Tà.

Tốt nhất là đồng loạt giết cả hai người.

Theo như tin tức mà Ôn Hòa Cỗn, Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá nhận được, hôm nay những nhân vật cao tầng của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ xuất động, bao gồm Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà và Tôn Ngự, nhiều nhất chỉ có Trương Thán của Hắc tổ dẫn người theo hộ tống.

Bọn họ có thể thừa dịp một lưới bắt hết những kẻ cầm đầu Phong Vũ lâu hiện nay.

Giết chết toàn bộ.

Bọn họ đã sớm mai phục ở đầu đường, lòng đường, bên đường.

Bọn họ đang chờ đợi, đang nhẫn nại.

Bọn họ cuối cùng đã chờ được.

Ba chiếc kiệu, rèm kiệu phân biệt là màu vàng, xanh lá và trắng, còn có hơn hai mươi tên tinh anh của Phong Vũ lâu.

Ba chiếc kiệu này, có lẽ là để cho Thích Thiếu Thương, Tôn Ngự và Dương Vô Tà ngồi?

Mặc dù ba người bọn họ không ai biết rõ, rốt cuộc là người nào ngồi trong kiệu nào, nhưng tóm lại cứ giết chết một lần là được.

Vì vậy bọn họ không cần chờ, không cần nhẫn nữa.

Bọn họ vừa nghe được một tiếng trống giống như tiếng sấm kia, lập tức rút kiếm, động thủ, đánh lên, giết người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3 – Nóng rực

Tiếng sấm này rất kỳ lạ.

Nó không phải đến từ bầu trời, vang từ không trung, mà giống như từ trong đất, trong tường, trong nhà, trên mái hiên truyền đến.

Tiếng sấm như tiếng trống.

Nó giống như âm thanh của phiến đá vang lên trên da thuộc, lại giống như tiếng dùi đánh vào trên chuông vàng, cũng giống như tiếng vang rầm rầm rất nguyên thủy khi đục đá và đập gỗ.

Mạnh mẽ và khó nghe, cổ quái và kỳ dị.

Âm thanh này vừa vang lên, tập kích lập tức bắt đầu.

Đó vốn là ám hiệu đã hẹn trước.

Có ba chiếc kiệu xuất hiện ở lòng đường, điều này khiến cho ba người Ôn, Hà, Lương cảm thấy rất bất ngờ.

Bọn họ phân biệt nắp ở ba nơi khác nhau, ba địa phương không hề bị che khuất chút nào.

Đối với một người đánh lén, có lúc trốn quá an toàn, quá che khuất, ngược lại sẽ khiến mình mất đi đầu chí, giảm đi sát ý, thậm chí lâu ngày sẽ không còn can đảm đối diện chiến đấu.

Quá may mắn làm người ta lỏng lẻo, quá an nhàn khiến ta người chây lười.

Cho nên phương thức phục kích mà Ôn Hòa Côn, Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm lựa chọn chính là đối diện.

Mặt đối mặt.

Do đó, một người trong bọn họ cải trang thành lã khách buôn bán sơn phấn, lác lác trông con trắng hòng rao hàng bên đường (Hà Nan Quá); một người ăn mặc thành đầu đà dạo chơi, đang ngồi ở đầu đường gọi một tô mì cay lớn, ăn đến mức nóng hằm hập trên đầu đồ mồ hôi, trên tóc bốc khói (Ôn Hòa Côn); một người lại quét lá rụng bên đường, quét một đường lại một đường, chuyên chú đến mức giống như đang đếm ngân phiếu (Lương Thương Tâm).

Đương nhiên, quét lá rụng, bán sơn phấn và ăn mì cũng chỉ là các loại che đậy, sự nghiệp chân chính của bọn họ là làm người, mà nghề nghiệp bây giờ là giết người.

Giết người, ám hiệu vừa vang lên liền ra tay.

Đây là phân phó của La lão yêu, giết chết Thích Thiếu Thương và những kẻ “có tiếng nói” trong Kim phong té vũ lâu.

Cho nên bọn họ lập tức hành động tấn công, rút kiếm giết địch, giống như bọn họ có thù không đội trời chung với người trong ba chiếc kiệu.

Có điều, mặc dù bọn họ công kích đồng thời, đồng tâm, đồng ý, cũng đồng dạng dũng mãnh, tàn nhẫn, ác độc, nhưng sự xuất hiện của ba chiếc kiệu vẫn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Ba chiếc kiệu, nếu như nói một chiếc là để Thích Thiếu Thương ngồi, vậy người ngồi trong hai chiếc kiệu khác là ai? Nếu như trong một chiếc kiệu khác là Dương Vô Tà, vậy một chiếc còn lại thì sao?

Rốt cuộc Thích Thiếu Thương ngồi trong chiếc kiệu nào? Vàng? Xanh lá? Hay là trắng? Dương Vô Tà thì sao? Người ngồi trong chiếc kiệu thứ ba là ai?

Bọn họ đã không có thời gian suy nghĩ kỹ càng, bởi vì thời cơ trôi qua sẽ không trở lại.

Bọn họ đành phải nắm lấy thời cơ, lập tức phát động công kích.

Tuy bọn họ không kịp trao đổi ý kiến (thậm chí là ánh mắt), nhưng không hẹn mà gặp đều lựa chọn chiếc kiệu màu trắng phát động công kích toàn diện.

Bọn họ không biết Thích Thiếu Thương ngồi trong chiếc kiệu nào, nhưng nếu hiệu lệnh công kích đã phát ra, cũng chỉ đành nhắm vào một chiếc trước rồi tính sau.

Bọn họ đều chọn chiếc kiệu màu trắng, nguyên nhân rất đơn giản.

Thứ nhất, nghe đồn Thích Thiếu Thương vốn thích màu trắng. Y quá thích sạch sẽ, thậm chí ngay cả khi giết người đánh nhau cũng không muốn làm bẩn áo bào trắng mặc trên người. Y thích màu trắng, y yêu màu trắng.

Thứ hai, kiệu xanh lá quá nhẹ, nhẹ như không có gì, hơn nữa trang bị có vẻ quá đầy đủ, giống như là kiệu dành riêng cho người tàn phế ngồi. Còn loại người thủ lĩnh một bang, đứng đầu một phái như Thích Thiếu Thương, quyết không lười biếng, cũng không cho phép mình chây lười, hẳn là sẽ khinh thường ngồi trong loại kiệu này.

Thứ ba, kiệu vàng quá nặng, nặng tựa ngàn cân, người khiêng kiệu rất tốn sức. Nếu nói bên trong có người ngồi, không bằng nói trong đó là vật (tàng

đá, khúc gỗ gì đó), hoặc con vật lớn (con voi, tê giác gì đó) thì hợp lý hơn.

Cho nên bọn họ đều nhận định một mục tiêu, nhắm chuẩn một chiếc kiệu, công kích.

Người có từng đến sông bạc mua “lớn nhỏ” chưa?

Nếu như người từng có kinh nghiệm như vậy, kinh nghiệm sẽ nói với người, bất kể người đặt ra bao nhiêu tiền (một văn tiền, một vạn hoặc toàn bộ tính mạng của bản thân và gia đình), đó chỉ là một lựa chọn.

Lớn là lớn, nhỏ là nhỏ.

Nếu như người mua lớn mở nhỏ, mua nhỏ mở lớn, vậy thì người sẽ thua, ngược lại thì người thắng.

Nếu như người do dự, không lớn không nhỏ, lúc lớn lúc nhỏ, kết quả mở lớn không có người thắng, mở nhỏ đã có người thua.

Nhưng người cần phải quyết định, phải đặt tiền, lúc này mới có thắng thua.

Bất kể người tính toán, thống kê bao nhiêu, linh cảm, may mắn thế nào, người đều có thể sẽ thua. Người thua càng nhiều thì càng giận dữ, càng muốn gỡ lại, kết quả là thua càng thảm, càng nặng, càng triệt để.

Chỉ có bình tĩnh ứng chiến, từ từ chiến đấu, nhắm chuẩn mục tiêu, nắm bắt thời cơ, như vậy không hẳn là không có cơ hội gỡ vốn.

Không gấp được, không nóng được, không thể tin vào bề ngoài.

Mười lần đánh cuộc chín lần thua, lần thắng đó, tiền tài chưa chắc có thể hưởng thụ vĩnh viễn.

Đánh bạc đến nghiện, chân lấm bùn sâu, không phải vì thua, mà là vì thắng.

Thắng mới đáng sợ, thắng mới sẽ khiến cho người hăng hái tiến lên, tự cắt đường lui.

Trong cuộc đời có rất nhiều lựa chọn, thực ra chính là đánh cuộc lớn.

Đánh cuộc đổ máu, đánh cuộc đầu người, đánh cuộc sinh mệnh.

Có người còn đánh cuộc cả vạn dân bách tính.

Lúc này, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm và Ôn Hòa Cỗn chính là như vậy, bọn họ đã rút kiếm ra, đã chọn kiệu trắng, đánh cuộc sống chết.

Nếu như Thích Thiếu Thương thật sự ở bên trong kiệu trắng, bọn họ tập kích bất ngờ không kịp đề phòng, lần ám sát này hơn phân nửa có thể thành công, bình an rút lui, danh thành thiên hạ, khai hoàn trở về.

Nếu không, cho dù bọn họ chọn sai kiệu, chỉ cần có thể giết chết loại nhân vật có ảnh hưởng lớn trong Phong Vũ lâu như Dương Vô Tà, chuyện này cũng không uổng, đủ để ngăn trở trùng trùng đám người Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nếu như đánh uổng công... ai, vậy kẻ địch sẽ có phòng bị. Nhưng không quan trọng, một kích chưa giết được, kích tiếp theo sẽ giết.

Không giết không được, lần này Thích Thiếu Thương không thể không chết.

Rất nóng.

Nóng vô cùng.

Nóng như bốc hơi mà hoàn toàn không có chỗ phát tiết.

Bốc hơi mà không có bay lên, càng không phải là bốc lên.

Loại nóng này vô cùng hâm hấp, nhưng không có đường ra.

Nơi xa trên bầu trời có mây dày tụ tập, không mưa, loáng thoáng có tiếng sấm. Giống như ở thiên đình bên kia cũng có những trận chém giết máu tanh, một chuỗi nổ tung bất hạnh.

Có gió, giống như ngọn lửa của ma đói, đẩy từng khối mây đen như ngưng tụ, ngưng tập, ngưng kết nơi chân trời đến đây, với một loại tốc độ chậm chạp đến mức đủ để thay đổi trời đất.

Mưa gió sắp đến, trận gió lốc này nhất định rất kịch liệt.

Bọn họ ra tay vào một khắc trước khi bão táp mưa dông kéo đến.

Hạ sát thủ, “một kiếm phát tài”.

Bây giờ là ba thanh kiếm của bọn họ đồng loạt ra tay, một kiếm phát tài, ba kiếm giết người.

Giết chết “long đầu” Thích Thiếu Thương.

Từ khi Thiên Cơ long đầu Trương Tam Bá chết bởi “Triều Thiên Nhất Côn” Mễ Thương Khung trong chiến dịch cướp pháp trường, Dương Vô Tà liên tích cực lôi kéo lực lượng của Thiên Cơ gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, lại thông qua tứ đương gia “Đại Khẩu Phi Bá” Lương Tiểu Bi của tổ chức của Thiên Cơ, lôi kéo con gái một của Trương Tam Bá là Trương Nhất Nữ giao hảo với Thích Thiếu Thương, khiến cho Thiên Cơ và Phong Vũ lâu kết minh với nhau.

Liên minh của bọn họ rất danh chính ngôn thuận, cũng là chuyện đương nhiên.

Bởi vì bọn họ có cùng chung kẻ địch, đã kích tập đoàn Hữu Kiều, giết chết Mễ Hữu Kiều để báo thù.

Bọn họ cũng có cùng mục tiêu, diệt trừ kẻ ác, hành hiệp trượng nghĩa.

Huống hồ Trương Nhất Nữ vốn có thiện cảm với Thích Thiếu Thương.

Hơn nữa sau khi Thiên Cơ mất đi long đầu, kết thành liên minh với Kim Phong Tế Vũ lâu, Trượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng, Liên Vân trại, Toái Vân uyên, Tiểu Lôi môn vân vân, cũng có lợi ích rất lớn trên thanh thế. Nếu như không kết minh, bang nhỏ phái nhỏ, một mình khó giữ, sớm muộn gì cũng sẽ bị triều đình tiêu diệt, hoặc là bị bang lớn hội lớn trong võ lâm cắn nuốt, hài cốt không còn.

Do đó, Thích Thiếu Thương đã mặc nhiên trở thành bá chủ một phương, long đầu tám hướng trong võ lâm kinh sư. Y và thế lực của y, một mặt có thể độ sức với thế lực sa đọa của triều đình thiên tử, lại có thể đối kháng với thế lực mục nát của hoạn quan quyền quý, còn có thể so kè với vũ lực của công hậu thái giám như tập đoàn Hữu Kiều, hơn nữa còn có thể trực tiếp chống chọi với lực lượng giang hồ hắc đạo như Lục Phân Bán đường.

Y giống như không muốn lập tức tiêu diệt lực lượng đối địch với mình, cho nên kẻ địch của y cũng không liên thủ hợp sức, diệt trừ y trước. Có điều, tất cả những người đối địch đều nhìn chằm chằm vào y, bởi vì y một mình chống giữ, không nghiêng không lệch, không giận không nóng, thận trọng nghiêm ngặt, chiều chiều đi đầu, trăm phương ngàn kế, tối đầu sáng tranh, lúc chủ trì chính nghĩa công đạo lại âm thầm nắm chắc cơ hội, củng cố thực lực của mình.

Cho nên thế lực của y càng ngày càng lớn.

Đã có rất nhiều người bắt đầu quen gọi y là “long đầu”.

Y chẳng những đã thay thế vị trí năm đó của Tô Mộng Châm, đồng thời cũng đã dần dần thay thế danh vọng năm xưa của Trương Tam Bá trên giang hồ.

Y đã không còn là “Cửu Hiên Thần Long” Thích Thiếu Thương ngày xưa, mà là “thủ lĩnh quần long”, long đầu Thích Thiếu Thương.

Người mà bọn họ muốn giết chính là long đầu Thích Thiếu Thương, cho nên bọn họ tấn công chiếc kiệu màu trắng.

Thích Thiếu Thương luôn thích mặc áo trắng, y vẫn luôn chung tình với màu trắng.

Y thậm chí từng tự giễu nói:

- Mặc dù ta đã có trăm ngàn lỗ hồng, thương tích khắp người, nhưng ta vẫn thích màu trắng. Màu trắng cũng là không màu, không có màu sắc mới có thể nhuộm bất kỳ sắc thái nào, hơn nữa nếu có bất cứ dấu vết nào cũng có thể nhìn ra ngay lập tức.

Mặc dù y đã trải qua không ít gió sương, trong lòng cũng có tang thương vô tận, nhưng kỳ quái là năm tháng cũng không ăn mòn gương mặt của y, màu da của y vẫn trắng ngần như vậy, khiến người ta sinh ra cảm giác áo trắng không dính bụi, thậm chí là xuất trần.

Y thích màu trắng, ngay cả ghế ngồi của y cũng lót vải nhung trắng.

Ngựa mà y thích cũng là ngựa trắng, ánh kiếm của y luôn trắng mức đến khiến người ta lạnh giá.

Y thậm chí còn đặc biệt hạ lệnh tăng thêm người bảo vệ mở rộng “Bạch lâu”.

Thế nhưng, hiện nay y lại không ở bên trong “kiệu trắng”.

Kiệu trắng lại trống rỗng.

Bọn họ lại đánh vào khoảng không.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4 – Kiếm lạnh

Kiếm là lạnh.

Máu là nóng.

Nhưng máu của sát thủ máu lạnh vẫn là nóng, kiếm trên tay sát thủ cuồng bạo vẫn là lạnh.

Kiếm lạnh, hi vọng là nóng bỏng.

Bọn họ muốn giết Thích Thiểu Thương.

Giết Thích Thiểu Thương có thể báo thù, có thể giết địch, có thể danh động thiên hạ.

Kiếm là băng giá.

Kiếm lạnh nhất định phải uống máu nóng mới có thể biến thành một thanh kiếm phông tay, đó là danh kiếm.

Kiếm giết danh nhân sẽ thành danh kiếm, người đánh bại danh nhân cũng sẽ thành danh nhân. Lẽ ra muốn sử dụng thanh kiếm này và mời được người này chỉ cần hai lượng bạc, thế nhưng một khi hắn đã thành danh nhân mà trên tay có danh kiếm, muốn mời được hắn e rằng phải mất ba ngàn, ba vạn lượng.

Cho nên người chưa thành danh đều muốn nổi danh, người đã thành danh càng muốn có đại danh.

Nhưng người là người, luôn có một cực hạn. Nếu như năng lực tài cán tỉ lệ thuận với danh tiếng, có lẽ ba trăm lượng không thành vấn đề, hai ngàn lượng cũng có thể, thậm chí là ba vạn lượng bạc vẫn chấp nhận được, nhưng ba mươi lượng thì sao? Nếu là ba mươi lượng hoàng kim thì sao? Còn chấp nhận được không? Còn chịu đựng được không? Không chịu được thì sẽ gãy, một khi đã gãy, đã đứt, vậy thì ba đồng cũng không đáng giá.

Nhưng con người luôn có những lúc không chịu nổi, bất kể tài năng, quyền lực, danh tiếng, địa vị lớn đến đâu đều như vậy.

Giống như “Kiếm Thần” Ôn Hòa Cỗn, cũng coi là một nhân vật lợi hại. Khi hắn học thành xuống núi, liền đánh bại “Hỗn Độn Nhất Kiếm Tiên” Hư Hư Từ thành danh trước hắn ba mươi năm, một năm sau lại thành công giết chết tổng minh chủ của Thiên Kiếm liên minh là Vương Hồng Công, sau đó bị “Tứ Trung Kiếm” Tư Đồ Thần và “Bệnh Trung Kiếm” Âu Dương Bạch khiêu chiến, nhưng hắn lại dùng một kiếm áp chế giết chết hai người, từ đó thành đại danh.

Có điều khi đó hắn vẫn chỉ là một trong Thất Tuyệt Thần Kiếm, còn chưa phân ra vai vế các sư huynh đệ, cho đến khi hắn dùng một kiếm chiến thắng mấy đại cao thủ Khốc Ma, Tiểu Thần, Tiểu Khí Quý, hắn mới ổn định địa vị “Kiếm Thần”.

Trong thứ bậc của Thất Tuyệt Thần Kiếm, hắn đứng hàng thứ hai sau lão yêu “Mộng Trung kiếm” La Thụy Giác.

Cho nên hiện giờ hắn muốn giết Thích Thiểu Thương.

Chỉ cần giết được Thích Thiểu Thương, địa vị của hắn sẽ có thể áp bức La lão yêu, thậm chí là thay thế địa vị.

Điểm này rất quan trọng, người nhìn chỗ cao, nước chảy hướng thấp, kiếm giết danh nhân, quyền đánh cao thủ.

Đây mới là chí của trượng phu, chuyện của nam nhi.

Suy nghĩ của Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm cũng giống vậy. Chỉ cần bọn họ giết chết Thích Thiểu Thương trước, cho dù bọn họ còn chưa thể thay thế địa vị của “Kiếm” La Thụy Giác, nhưng ít nhất cũng có thể trở thành “Kiếm Thần”, chứ không cần đứng ở vị trí thứ ba bốn.

Do đó bọn họ ra tay, đã vượt lên trước sợ rút lại, nhưng lại hợp tác kháng khí, bảo vệ lẫn nhau.

Bởi vì bọn họ có cùng kẻ địch, đây cũng là mục tiêu chung của bọn họ.

Bọn họ đang làm một chuyện giống nhau, “một kiếm phát tài”, giết chết Thích Thiểu Thương.

Bọn họ cũng thất bại giống nhau, đồng loạt đánh vào khoảng không.

Thích Thiếu Thương không ở trong kiệu.

Chiếc kiệu bị ba ánh kiếm cường liệt đan vào xoắn nát, nhưng trong kiệu không có ai.

Ba luồng kiếm lạnh đều đâm vào khoảng không, trong kiệu trắng này lại không có người.

Bọn họ đồng thời công kích vào một mục tiêu, điểm lợi là lực lượng tập trung tuyệt đối, nhưng điểm hại là lỡ may thất bại, bọn họ sẽ không còn đường ra khác, cũng không còn đường lui. Một khi bọn họ đã ra tay, hành tung liền bị bại lộ.

Đường lớn Lam Sam này vốn ít người đi lại, cửa tiệm sạp quầy không nhiều, tam kiếm một khi động thủ, hành tung thân phận tuyệt đối không che giấu được.

Trong nháy mắt này, những người bảo vệ ba chiếc kiệu đều ra tay. Bọn họ kinh mà không hoảng, ngạc nhưng không loạn, cẩn thận nhưng không sợ hãi, bất ngờ nhưng không lùi bước, tất cả đều lập tức rút binh khí ra, vây đánh Lương Thương Tâm, Ôn Hòa Cồn và Hà Nan Quá.

Ôn Hòa Cồn, Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá ba kiếm đâm vào không khí, trong lòng trầm xuống. Trong sự thất vọng, bọn họ lập tức có quyết định.

Nhưng quyết định của bọn họ lại không giống nhau.

Không giống nhau nhưng nhất trí.

Hà Nan Quá xông đến kiệu vàng.

Kiệu vàng quá nặng, giống như bên trong không phải là người. Cũng vì như vậy, hắn mới đặc biệt muốn tấn công kiệu vàng, bởi vì đó chắc hẳn là nghi trận do Thích Thiếu Thương cố ý bày ra.

Tại sao phải cố ý bày nghi trận?

Nhất định là Thích Thiếu Thương đang ở trong đó.

Lương Thương Tâm lại gấp rút tấn công kiệu xanh lá.

Kiệu xanh lá quá nhẹ, giống như bên trong không phải là người. Bởi vì như thế, hắn mới nhớ ra khinh công của Thích Thiếu Thương luôn rất giỏi, một người khinh công giỏi ngồi trong kiệu đương nhiên là rất nhẹ.

Cho nên hắn lại tấn công kiệu xanh lá.

Huống hồ, kế hoạch bất ngờ tập kích kiệu trắng đã thất bại, bọn họ chỉ có thể đồng thời tấn công hai chiếc kiệu còn lại, không để thất bại một lần nữa.

Ôn Hòa Cồn lại không tấn công kiệu, mà là tấn công người.

Hắn quay đầu, trở tay, xuất kiếm, tấn công đám cao thủ đang bao vây. Hắn chém giết đám người đang xông đến, đánh vào nơi kẻ địch mạnh nhất và nhiều nhất.

Chỉ khi hắn ngăn cản được binh lực của Kim Phong Tế Vũ lâu, hai sư đệ của hắn mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, giết chết cường địch.

Đây không phải là lúc tranh công, mà là lúc giết địch.

Khi giết địch, bọn họ luôn luôn đồng lòng.

Cho nên hắn dùng một thanh kiếm lạnh, giết đến đỏ mắt, giết đến tử thi đầy đất, ngay cả con đường cũng giết đến đỏ rực nóng cháy.

Cứ giết tiếp như vậy, chỉ sợ hắn sẽ giết đến bốc lửa cả kinh thành.

Lúc này, người vây đánh còn nhiều hơn xa so với dự liệu của bọn hắn.

Đội ngũ này vốn chỉ có khoảng bảy tám người đi trước dẫn đường, mười hai mười ba người bảo vệ chung quanh ba chiếc kiệu, phía sau là bảy tám người đoạn hậu. Nhưng tập kích vừa bắt đầu, lập tức tại góc đường, nhà cửa, thậm chí là đầu hẻm, cuối hẻm, trên mái, dưới mái đến sau đình, trước đình đều xuất hiện không ít người.

Những người này động tác lưu loát, mặt mày lạnh lợi, chiến chí kinh người, sát lực mạnh mẽ. Bọn họ giống như âm hồn vẫn luôn ẩn nấp bảo vệ ba chiếc kiệu này, lại giống như quanh năm ở trong bóng tối chờ đợi trận giết chóc đầm máu này, vẫn luôn chờ Ôn Hòa Cồn, Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm đến tập kích.

Bọn họ bộc đánh tới, không hề lên tiếng, tiến hành một trận vây giết.

Ôn Hòa Cồn vừa nhìn thấy những người này, trong lòng trầm xuống, nhưng mũi kiếm lại giờ lên.

Hắn biết những người này khó đối phó, hắn có cảm giác như “lâm vào trùng vây”.

(Cảm giác này có phần giống như ngày đó khi Tôn Ưc Cự trúng mai phục rơi vào trong lưới, ít nhất cũng hết sức tương tự. Chỉ có điều, hiện giờ đương nhiên hắn không biết Tôn Ưc Cự đã từng có tâm tình như vậy; Tôn Kiếm Yêu trước đây dĩ nhiên không biết Ôn Hòa Cồn cũng trải qua tâm tình như thế. Kỳ lạ là Tôn Ưc Cự và Ôn Hòa Cồn tuy là đồng môn, nhưng giữa hai bên lại tranh đấu gay gắt, bằng mặt không bằng lòng. Thú vị là Tôn Kiếm Yêu chết bởi kế sách của Thích Thiều Thương, người đầu tiên báo thù cho hắn lại là Ôn Kiếm Thần. Cũng vì vậy, hôm nay Ôn Kiếm Thần mới gặp phải mai phục, trải qua tâm tình đồng dạng hoặc gần giống như Tôn Ưc Cự trước đây.)

Nhưng hắn nhất định phải đối phó, nhất định phải đối diện.

Hắn luôn luôn đối diện với vấn đề, bởi vì hắn biết, nếu có vấn đề mà không dám đi đối diện, vấn đề nhất định sẽ bành trướng, khuếch tán, mãnh liệt, cuối cùng sẽ trở thành vấn đề khó khăn không giải quyết được.

Kẻ địch cũng như vậy.

Không dám đối mặt với kẻ địch, tiêu diệt kẻ địch, kết quả nhất định sẽ bị kẻ địch càng ngày càng mạnh tiêu diệt.

Ôn Hòa Cồn luôn dùng mảnh gan dạ.

Hắn xông về phía kẻ địch, giết về hướng có nhiều kẻ địch nhất.

Dùng cảm đối địch, không mất mạng bởi kẻ địch.

Can đảm tác chiến, không bỏ mạng trong chiến tranh.

Cho nên kiếm lạnh trên tay hắn bắt đầu nóng, bị máu nóng kích thích.

Phạm là nơi ánh kiếm của hắn lướt qua, ánh máu lập tức bắn lên.

Máu chưa từng dứt, chưa từng dừng.

Hắn dùng một kiếm đâm vào cổ họng một tên địch, rút ra, ánh máu rực rỡ chọt bắn lên. Trước khi rơi xuống, kiếm của hắn đã đâm thủng lồng ngực một cao thủ khác, hoa máu từ sau lưng phun ra, trắng lè vô cùng, văng tung tóe vào mặt một kẻ địch, cùng với trên áo một kẻ địch khác. Cùng lúc đó, kiếm của hắn lại đâm vào giữa bụng một đối thủ, sau đó rút ra, lại chọt hiện lên một cầu vồng máu.

Máu chảy như suối, cầu vồng máu chưa hề dứt.

Sát khí của hắn càng nồng nặc, càng dữ dội hơn.

Hắn không những giết chết những kẻ địch xông về phía mình, còn dùng sức một người một kiếm ngăn cản kẻ địch bọc đánh Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá.

Hắn giết đến hăng máu, cũng đánh đến bốc lửa.

Kiếm lạnh dính đầy máu nóng.

Guom sắc nhuộm đỏ, kiếm xanh chuyển hồng.

Hắn đã giết chết kẻ địch thứ mười sáu, kẻ địch ngã xuống, máu còn vẩy ra trong không gian sát phạt.

Nhưng kẻ địch lại giống như càng lúc càng nhiều, hơn nữa võ công cũng giống như càng lúc càng cao.

Ôn Hòa Cồn giết đến giận dữ, lửa giận vừa bốc lên thì hắn lại hăng hái.

Kiểm pháp của hắn vốn là càng giận càng có thể phát huy, càng bốc lửa càng thi triển tinh tế.

Kiểm của hắn vốn đi theo con đường “giận dữ đủ để hủy diệt tất cả”.

Sư phụ của hắn là “Bạt Kiếm Xuất Sao (rút kiếm khỏi vỏ)” Ôn Hưởng Thương trong Thất Tuyệt Kiếm Thần. Ôn Lạt Hà năm xưa võ công bình thường, nhưng đến trung niên tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp “dùng lưới kiếm sử kiếm”. Bộ kiếm pháp sát chiêu này chính là chiến đấu với bản thân, dùng lưới kiếm làm kiếm, giống như đặt mình trên ngọn núi cao và hiểm trở, không để đường lui, cũng không chừa dư địa, mỗi chiêu mỗi thức đều là cách đánh liều mạng, ngọc nát đá tan, không tiếc sinh tử. Nhờ đó thanh danh lan truyền, cùng với sáu tên đồng môn của hắn là Lương Phủ Tâm, Hà Kiếm Thánh, Trần Côn Lễ, Dư Thần Nghĩa, Tôn Chi Mi và La Tổng Thang tề danh thiên hạ, trở thành bảy trong mười đại kiếm thủ nổi danh nhất của võ lâm đời trước.

Ôn Lạt Hà sử dụng kiếm pháp liều mạng, cho nên hắn lại khát vọng mong đợi đệ tử truyền nhân của mình có thể luyện thành một bộ kiếm pháp ưu nhã, nhẹ nhàng, thanh tịnh, phóng khoáng. Vì vậy hắn cố ý chọn truyền người tại Lư sơn, muốn truyền nhân môn đồ Ôn Hòa Cồn của hắn có thể cảm ngộ được cái đẹp ở nơi này.

Thế nhưng không giống như ý nguyện, Ôn Hòa Cồn trời sinh tính khí nóng nảy, kiếm pháp thành tựu đã có bá tài, càng có bá khí, nộ khí càng lớn thì tài hoa kiếm pháp lại càng cao. Cộng thêm bị ảnh hưởng bởi của sư phụ hần là “Bạt Kiếm Xuất Sao” Ôn Lạt Hà, kiếm pháp liều mạng, bạt mạng, không cần mạng, càng thêm nóng nảy. Cho nên kiếm pháp của Ôn Hòa Cồn không hề dính dáng đến khí tức thanh tú của Lư sơn, ngược lại càng luyện càng nóng bỏng, con giận càng cao thì càng uy vũ mạnh mẽ.

Tính cách tạo thành vận mệnh, tính khí ẩn chứa tài hoa.

Khi Ôn Hòa Cồn chân chính thi triển ra tinh hoa kiếm đạo của hần, chính là lúc hần giết đến giận dữ.

Hiện giờ hần đã giết đến gió trợ thế lửa, nổi trận lôi đình.

Thậm chí gió kiếm của hần đã che phủ tiếng sấm nơi chân trời.

Hần đã không nghe được tiếng sấm.

Hần chỉ rung lên sấm gió dưới đáy kiếm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5 – Nóng nực khó chịu

Lúc này, bởi vì kiếm của Ôn Kiếm Thần đã thu hút, sát thương phần lớn kẻ địch, cho nên Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá có thể thành công tiếp cận, cùng lúc tấn công hai kiệu vàng và xanh lá.

Hà Nan Quá liên tục giết chết hai người, đã đánh tới kiệu vàng.

Nhưng hần lại không lập tức tấn công.

Hần xuất kiếm, nhưng không đâm vào trong kiệu, mà kiếm thứ nhất trước tiên chặt nóc kiệu xuống, một kiếm cắt đứt xà trước, lại một kiếm cắt đứt xà sau, sau đó ánh kiếm lóe lên một lần, hai lần, ba lần, chiếc kiệu kia liền chia năm xẻ bảy, sụp xuống chung quanh.

Chỉ còn lại người trong kiệu.

Hần không mạo hiểm tấn công, bởi vì tập kích đến tình cảnh này đã không còn là đột kích, mà người trong kiệu lại là Thích Thiểu Thương. Hiện giờ đối phó với loại đại địch này không thể gấp được, dục tốc bất đạt, ngược lại cần phải từ từ.

Hà Nan Quá quyết định phải thận trọng, từ từ giết chết người này, hần phải từ từ hưởng thụ cái chết của người này.

Hà Nan Quá luôn cho rằng giết người là một loại niềm vui.

Nếu bàn về kiếm pháp nhanh, hần đương nhiên thua kém Lương Thương Tâm, càng không cần so sánh với La Thụy Giác.

Trong Thất Tuyệt Thần Kiếm, kiếm pháp của hần là chậm nhất.

Thế nhưng, trong số bảy tên đồng môn, hần là người hưởng thụ việc giết người nhất.

Đặc sắc của hần là ở xuất kiếm chậm, không phải nhanh.

Hần rất có bèn lòng và nghị lực.

Sư phụ của hần là “Nhất Kiếm Bình Thiên Hạ” Hà Kiếm Thỉnh trong Thất tuyệt Kiếm Thần (sư phụ là “Kiếm Thần”, còn đồ đệ chỉ là “Thần Kiếm”), sở dĩ truyền bản lĩnh đặc biệt cho hần, cũng vì sự bèn lòng và nghị lực, tính nhẫn nại và khổ tâm của của Hà Nan Quá làm cảm động.

Hà Nan Quá nhập môn mười một năm, chỉ yên lặng hầu hạ sư phụ, nhẫn nhục chịu khó, hoàn toàn không có yêu cầu gì, cũng chưa từng học qua một chiêu nửa thức.

Cách làm này cuối cùng đã cảm động Hà Kiếm Thỉnh, truyền cho hắn kiếm pháp bí truyền tại Hoa Sơn hiểm trở.

Kiếm pháp của Hà Kiếm Thỉnh vừa hiểm vừa nhanh, hắn chọn truyền nghề tại Hoa Sơn, cũng vì nhìn trũng Hoa Sơn hiểm trở vừa dốc vừa cao.

Thế nhưng con người của Hà Nan Quá vẫn rất u sầu, kiếm pháp mà hắn học thành lại là một loại bổ sung, cũng là một loại cải tiến đối với kiếm pháp nhẹ, nhanh, kỳ, hiểm của sư phụ hắn.

Kiếm pháp của “Nhất Kiếm Bình Thiên Hạ” Hà Kiếm Thỉnh là dùng gấp thắng gấp, dùng hiểm công hiểm, dùng nhanh đánh nhanh, nhưng kiếm pháp của Hà Nan Quá lại có thể dùng chậm đánh nhanh, lấy tĩnh chế động, thậm chí dùng không thắng có.

Hắn xuất kiếm rất chậm, nhưng rất ít khi trượt.

Hắn giết người cũng rất chậm. Có một lần tương đối chậm, hắn giết người kia đến mười bảy ngày thêm năm giờ, đến lúc người nọ tắt thở, ngay cả mẹ của người này cũng không nhận ra đó là một con người.

Nhưng đó không phải là lần hắn giết người chậm nhất.

Một lần chậm nhất, hắn giết đến mười ba năm lẻ tám tháng thêm mười sáu ngày.

Tình huống người nọ chết đã không thể tả.

Chỉ có hưởng thụ quá trình giết người, hoặc xem giết người là một loại giải trí, mới có thể giết chậm như vậy, nếu không thì đã sớm buồn nôn rồi.

Hắn giết người chẳng những chậm, hơn nữa còn rất coi trọng.

Hắn luôn cho rằng giết người thì nên coi trọng, ít nhất phải coi trọng không khí.

Hắn vẫn luôn muốn giết Thích Thiếu Thương, ngoại trừ đủ loại lý do đồng dạng hoặc tương tự như sư huynh đệ của hắn, còn có một nguyên nhân mà người khác không biết, đó là hắn không thích một câu nói của Thích Thiếu Thương.

“Giết người và cứu người đều phải nhanh và kịp thời, còn đấu tranh thì lại cần chậm.”

Thích Thiếu Thương còn bổ sung và thuyết minh cho câu nói kia của y: “Cứu người là việc gấp, đương nhiên phải nhanh. Giết người là đưa đối phương vào chỗ chết, càng nhanh càng có thể khiến người ta bớt chịu đau khổ. Giết người là chuyện bất đắc dĩ, nếu như còn cố ý kéo dài, đó là hành vi của cảm thù, còn không bằng cảm thù.”

Những lời đó y nói với các đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng coi là một loại khuyên bảo: “Đấu tranh lại là chuyện dài đằng đẵng, phải có nhẫn nại và đầu chí, không phải chuyện một sớm một chiều, còn phải xem thực lực và vận may. Có lúc dựa vào thời cuộc nghiêng về phương nào, phương đó sẽ thắng; có đôi khi dựa vào vận khí của bên nào tốt, bên đó sẽ thắng; có đôi khi nhìn vào bên lòng, nghị lực và vận may, thiếu một thứ cũng không được; có lúc lại là ai sống được lâu hơn, đó chính là người thắng. Đấu tranh không phải tỷ võ, thực lực võ công chỉ chiếm một phần trong đó, có lý hay vô lý cũng chỉ là một nhân tố, nhưng đều không thể quyết định thắng bại. Cho nên, muốn đấu tranh lâu dài với tập đoàn đối địch mạnh mẽ, trước tiên phải mài sắc binh khí, cố gắng phấn đấu, nghỉ ngơi dưỡng sức, tích trữ nhuệ khí mới được.”

Thích Thiếu Thương từng nói như thế.

Thích Thiếu Thương đương nhiên không phải nhắm vào Hà Nan Quá.

Thế nhưng Hà Nan Quá lại nghe được, sau khi nghe xong hắn rất nan quá (khó chịu).

Hắn cảm thấy những lời này của Thích Thiếu Thương là nhắm vào hắn, lời như vậy đã xúc phạm hình tượng của hắn, xúc phạm tự tôn của hắn.

Chỉ vì lời nói này, hắn nhất định phải tự tay giết chết Thích Thiếu Thương.

Trong lòng hắn lập lời thề, hắn giết Thích Thiếu Thương nhất định sẽ giết rất chậm, rất chậm rất chậm rất chậm.

Hắn nhất định sẽ dùng phương thức vô cùng đặc biệt để giết đối phương, khiến đối phương chết một cách hết sức đặc biệt.

Nhưng hiện giờ một kích không trúng, hắn đã cảm thấy tình hình tương đối “đặc biệt”.

Hắn đã cảm giác được Thích Thiếu Thương e rằng không dễ giết, cũng không dễ chết.

Nhưng hắn đã không có lựa chọn khác, hắn đành phải “từ từ” đối phó với Thích Thiếu Thương.

Chiêu thứ nhất của hắn trước tiên hủy khiếu của đối phương, chiêu khiếu đặc biệt nặng.

Sau khi thanh trừ tất cả chướng ngại vật, hắn mới có thể tập trung đối phó với Thích Thiếu Thương.

Kiểu nứt ra, sụp xuống.

Bên trong có một hán tử cao lớn uy vũ, ngồi ở đó giống như một tòa tháp sắt.

Nhưng hiện tại tòa này tháp sắt đã đứng lên.

Hà Nan Quá lập tức dâng lên một loại cảm giác “ngẩng mặt núi cao”, chính hắn cũng có một loại cảm nhận “sống nhờ hơi thở”.

Bầu trời lại loáng thoáng nổ lên một tiếng sấm.

- Ngươi là Chu Đại Khố Nhi?

Đại hán kia gật đầu.

Nơi xa tiếng sấm ầm ầm.

Lần này Hà Nan Quá không chỉ đầu lớn (nhức đầu), hắn càng hiểu rõ mình đã gặp phải một tên phật đầu to.

- Đại Bài kiếm pháp, Đại Tỳ đao pháp của ngươi đều rất nổi tiếng.

Đại hán kia chỉ nhếch mép cười.

- Ngươi còn tinh thông Phong thoái, Diên bộ, trong võ lâm cũng vang danh, ta đã sớm nghe nói đến.

Hắn lập tức thêm vào một câu:

- Thế nhưng ta lại không thể không chiến với ngươi một trận.

Nói dứt lời hắn liền động.

Hắn vừa động, thật nhanh cũng cực nhanh.

Chu Đại Khố Nhi chỉ đành ứng chiến, chỉ có ứng chiến.

Chu Đại Khố Nhi đương nhiên cũng đã nghe nói đến sự tích của danh thủ mới quật khởi này, hắn biết Hà Nan Quá xuất kiếm chậm chạp, xuất thủ cũng rất chậm.

Hắn không nghĩ tới kẻ địch lại ra tay nhanh như vậy, động tác mau như vậy, thậm chí nhanh đến mức “thê lương”.

Nhanh đến như vậy, thật sự lướt qua một loại cảm giác thê lương.

Hiệp khách, kiếm nhanh và thê lương vốn không liên quan đến nhau, nhưng ánh kiếm này vừa xuất hiện, ngay cả Chu Đại Khố Nhi luôn bộc trực cũng lập tức sinh ra loại cảm nhận này.

Điều này quả thật khác biệt rất lớn với sát phạt điên cuồng của Ôn Hòa Cỗn.

Một kiếm này rất nhanh, cũng rất lạnh.

Khí lạnh ập vào mặt, còn mang theo một loại tiếng vang nhỏ bé như băng nứt.

Chu Đại Khố Nhi nhìn có vẻ đàn độn, đột nhiên bước chân xê dịch, vặn người một cái liền tránh khỏi một kiếm này.

Một kiếm này đâm thẳng đến mặt, nhanh đến cực điểm, cũng hiểm đến cực điểm, theo lý quyết không dễ né tránh. Huống hồ mọi người đều biết kiếm pháp của Hà Nan Quá nổi danh về chậm, không ngờ lần này hắn ra tay kiếm đầu tiên đã nhanh đến mức không hợp lẽ thường, nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Thế nhưng Chu Đại Khố Nhi vặn một cái, xoay một cái, đừng thấy hắn thân hình cao lớn chậm chạp, nhưng chân chỉ rung lên đã tránh khỏi một kiếm này.

Cùng lúc đó, hắn đã từ sau lưng rộng lấy ra một cây đao, một cây đao lớn.

Đao như thót gỗ, dày và nặng, giống như một tấm thuẫn.

Hắn đang muốn so đầu đao kiếm với Hà Nan Quá, nhưng trong nháy mắt này Hà Nan Quá đã biến mất.

Một kiếm kia của Hà Nan Quá tuy nhanh, nhưng thân pháp càng nhanh hơn.

Hắn đâm ra một kiếm, bất kể có trúng mục tiêu hay không, thân pháp đã đột ngột biến đổi.

Lúc hấn xuất kiếm rõ ràng còn ở trước người Chu Đại Khố Nhi, nhưng kiếm vừa đâm ra, người đã không thấy nữa.

Người không thấy, kiếm ý vẫn còn.

Chẳng những kiếm ý còn, ánh kiếm cũng còn, kiếm lạnh cũng còn.

Chẳng những vết kiếm chưa dừng, kiếm lạnh chưa tiêu, thậm chí còn càng băng, càng sâu, càng dày.

Hấn giống như đã sớm đoán được một kiếm của mình sẽ đâm vào không khí, giống như không hề xem thường Chu Đại Khố Nhi nhìn có vẻ tay lớn chân lớn, ngu ngu ngốc ngốc.

Kiếm của hấn chỉ đâm vào không khí, nhưng cũng không đánh trật.

Một kiếm của hấn đâm vào không khí, Chu Đại Khố Nhi vừa dịch chân liền tránh khỏi, nhưng theo một tiếng “rắc” khe khẽ, sau đó là một tiếng “vèo”, một luồng gió lạnh vẫn nhanh chóng đánh vào ấn đường của Chu Đại Khố Nhi.

Lúc này người hấn đã không còn, nhưng kiếm còn, kiếm khí cũng còn.

Vết kiếm vẫn tấn công Chu Đại Khố Nhi.

Chu Đại Khố Nhi là một chiến sĩ, cũng là một đấu sĩ, càng là một kẻ không sợ chết. Đó là vì hấn gặp mạnh càng mạnh, bị dè không gãy, dùng mãnh thiện chiến, liều chết bất khuất.

Thế nhưng phản ứng của hấn không hề coi là nhanh.

Lẽ ra hấn không thể tránh thoát một “vết kiếm” này.

Hấn không tránh thoát được, nhưng hấn lại kịp thời dùng đao như quạt lá cọ che trước mặt, sau một tiếng “bộp” ngăn cản “vết kiếm” kia.

Hấn để đao xuống, vừa nhìn, trông thấy trên mặt đao chỉ còn lại một điểm nước đọng, đó là băng.

Hà Nan Quá công ra một kiếm, mũi kiếm không phải là chủ lực, mà thân kiếm vẫn luôn kết một lớp băng. Hấn đánh ra một kiếm, cho dù không trúng, băng trên thân kiếm cũng đón gió nứt ra, bắn đến công kích, trở thành sát chiêu có lực sát thương còn lớn hơn kiếm chiêu.

Chu Đại Khố Nhi có thể tránh được tuyệt chiêu này, thật sự có phần may mắn.

May mắn là mặt đao của hấn khá lớn, che lấp được chiếc đầu to của hấn.

Hấn nhìn một điểm nước băng kia, dường như vẫn còn sợ hãi.

Dấu vết của băng còn trên mặt đao, kiếm đã theo người đến.

Hà Nan Quá không hề dừng lại, cũng không trì hoãn, hấn vừa phát hiện khiếu vàng không phải là mục tiêu của mình, lập tức phi thân đến khiếu xanh lá.

Kiếp trắng không phải là mục tiêu, khiếu vàng cũng không phải là đối tượng, vậy thì còn lại đương nhiên là khiếu xanh lá.

Lúc này Lương Thương Tâm đang tấn công khiếu xanh lá.

Trên đường sát phạt đang nồng, sát ý ngút trời.

Ôn Hòa Cỗn giết lên sát tính của hấn, đang giết ra bản lĩnh nhà nghề của hấn.

Kiếm của hấn đã giết ra ngọn lửa, nổ lên ánh lửa.

Kiếm của hấn đang chuyển đỏ, nơi ánh kiếm đi qua, ngọn lửa nổi lên. Kiệu trắng đã bốc cháy, gió trợ thế lửa, kể cả hàng rong lều vải bên đường cũng dính lửa. Kiệu vàng ban đầu Chu Đại Khố Nhi ngồi, tuy đã đổ sụp nhưng cũng cháy lên.

Hiện tại thứ duy nhất không có lửa là kiệu xanh lá.

Chiếc kiệu này sơn màu xanh thẫm, rèm màu xanh nhạt, trong bức rèm thấp thoáng là gì?

Bọn họ đã không có thời gian suy nghĩ kỹ càng, bởi vì thời cơ sẽ nhanh chóng biến mất.

Bọn họ chỉ có cách tấn công kiệu xanh lá, phải giết chết Thích Thiếu Thương.

Tiếng sấm càng lúc càng dày, cũng càng lúc càng gần.

Mây đen nơi xa giống như đã che đến phía trên đường lớn Lam Sơn.

Khí trời oi bức, nóng nực khó chịu.

Ánh lửa và ánh máu, bóng kiếm và bóng người, nhiệt khí và sát khí, tất cả giao hòa biến đường lớn kinh đô trở thành một mảnh chiến trường giết chóc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6 – Người như gió lạnh

Ôn Hòa Côn vẫn dựa vào một thanh kiếm như ngọn lửa, ngăn cản đám người xông đến.

Hà Nan Quá một kích không trúng kiêu vàng, lập tức chuyển sang tấn công kiêu xanh lá.

Lương Thương Tâm đã sớm đánh tới phía trước kiêu xanh lá nhẹ như không có gì.

Trước khi tấn công đến gần kiêu xanh lá, hắn đã đánh bị thương ba tên đệ tử tinh nhuệ của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Chú ý, hắn chỉ đánh bị thương chứ không giết.

Tác phong của hắn luôn là tổn thương người thì không bằng giết người.

Lý do của hắn là tổn thương người mà không giết, đối phương nhất định sẽ báo thù, nếu chờ người đến báo thù giết mình, không bằng mình sớm giết đối phương.

Hướng hồ kiếm pháp của hắn từng chiêu đều đâm vào tim, một khi trúng kiếm của hắn, rất ít người có thể sống sót.

Hắn nhắm vào tim người mà không phải bộ phận khác, thử nghĩ người trúng kiếm vào ngực há có thể không chết?

Chỉ có điều, hiện giờ hắn chỉ tổn thương người mà không dồn vào chỗ chết, là vì hắn đột nhiên vô duyên vô cớ sinh ra một loại cảm giác.

Không giết người, hình như sẽ tốt hơn một chút.

Cái gì tốt hơn một chút?

Kết cục sẽ tốt hơn một chút.

Vì sao “kết cục” lại tốt hơn một chút?

Hắn cũng không biết.

Hắn thậm chí còn không biết rốt cuộc là “kết cục” gì? “Kết cục” của ai? Vì sao “kết cục”? Như thế nào “kết cục”?

Hắn cũng giống như người và ta hay bất cứ người nào khác, ngẫu nhiên sẽ nghĩ đến một vài chuyện, một vài cảm nhận, thậm chí là một vài linh ngộ, nhưng không biết nguyên do, cũng không rõ vì sao, càng không hiểu ngọn nguồn, nhưng quả thật trong một thời điểm đặc thù sẽ sinh ra suy nghĩ và cảm ứng như vậy.

Cho nên hắn chỉ tổn thương chứ không giết.

Hắn sát thương ba kẻ địch kia, chỉ dùng ba chiêu, phát ra ba kiếm, đều tổn thương trước ngực nhưng không chí mạng.

Sau đó kiêu xanh lá không còn người nào bảo vệ nữa.

Hắn cầm một kiếm đối diện với kiêu xanh lá.

Hắn muốn phá hủy nó, hắn muốn giết chết Thích Thiếu Thương.

Hắn hận đối phương.

Hắn càng hận Thích Thiếu Thương hơn so với mấy vị sư huynh đệ khác của hắn, hơn nữa đồng môn của hắn đều không biết nguyên nhân, cũng không biết chuyện này.

Hắn hận hắn là bởi vì yêu.

Hắn yêu “cô nương” Tôn Tam Tử tại hẻm Tiểu Đầm Thủy.

Thế nhưng Tôn Tam Tử chán ghét hắn, lại từng nói với hắn: “Nam tử hắn phải giống như Thích Thiếu Thương đại ca, có thủ đoạn sắc sảo, tính cách lời đĩnh, nhưng lại nho nhã ôn hòa, thành tâm ôn nhu, đối với nam nhân thì hào khí tận mây, đối với nữ nhân thì tâm tư tỉ mỉ, ngày thường thì tình như xử nữ, gặp chuyện thì động như thỏ chạy, xử sự giống như một hào kiệt, bình thường lại giống như một quân tử. Ta thích loại đại trượng phu hành vi lỗi lạc, ra tay lưu loát này.”

Tôn Tam Tử không thích hắn, lại nói với hắn nguyên nhân nàng thích Thích Thiếu Thương.

Chỉ vì điểm này, hắn quyết chí thế phải giết Thích Thiếu Thương.

Một nữ nhân mà hắn yêu thích chẳng những không thích hắn, còn ở trước mặt hắn nói ra lý do một nam tử khác khả ái, mà những đức tính tốt này đều không có trên người hắn.

Cho nên hắn phải giết Thích Thiếu Thương.

Trên đời có một loại người, khi biết mình vĩnh viễn cũng không thể thắng được một người khác, phương pháp mà hắn lựa chọn chính là hủy diệt.

Giết chết đối phương.

Phương pháp này thường thường rất hữu hiệu, cũng rất hiệu nghiệm, bởi vì sau khi giết chết người này, cũng không cần so sánh cạnh tranh với đối phương nữa.

Nhưng đây không phải là thắng lợi, điều này cũng không gọi là thắng, mà là trốn tránh.

Nếu người muốn giành được thắng lợi chân chính, thành tựu chân thực, vậy thì phải quang minh chính đại khiêu chiến, chiến thắng đối phương một cách công bình.

Nếu không, làm cho người ta từ vong, biến mất, vĩnh viễn cũng không thể lên tiếng, không thể làm việc, không thể kháng nghị, đó đều là lừa mình dối người, chẳng qua là trốn tránh.

Vì vậy, khiêu chiến là một loại đối diện, còn ám sát chỉ là một loại trốn tránh. Mặc dù trốn tránh một cách hung bạo, mãnh liệt, anh dũng, nhưng rốt cuộc vẫn là trốn tránh, không dám đối diện.

Cho nên, không cần hâm mộ kính phục sát thủ và kẻ đánh lén, bởi vì đó chỉ là ngành nghề hèn nhất, hành vi đáng khinh.

Hắn phải giết chết Thích Thiếu Thương, một đường vừa xông vừa giết đến trước kiệu xanh lá, nhưng lại không lập tức ra tay.

Hắn thậm chí không phá hủy kiệu trước giống như Hà Nan Quá.

Hắn đột nhiên ngừng lại, trầm tư.

Thật sự phải chọc chiếc kiệu này sao?

Thật sự phải giết người trong kiệu sao?

Thật sự ra tay, liệu có chắc chắn giết được kẻ địch không?

Nếu bây giờ thu tay, liệu có thể toàn thân rút lui không?

Lương Thương Tâm làm việc luôn như kiếm nhanh của hắn, ra tay chính là sát chiêu, ít khi do dự. Hiện nay lại xuất hiện lo ngại hiểm thấy, hết sức chán chường.

Giống như chỉ cần hắn vừa vén rèm, vừa xuất kiếm, tất cả sẽ khó mà đoán trước, cũng không cách nào không chế.

Tại sao lại có ý nghĩ (hay sợ hãi) này? Hắn cũng không biết.

Hắn chỉ là hơi ngờ vực.

Nhưng thế cuộc nguy hiểm, chi viện gấp rút, đã không cho phép hắn nghỉ hoặc.

Lại có ba kẻ địch tấn công hắn.

Ba người này cũng không biết từ nơi nào chui ra, lại giống như vẫn luôn bảo vệ ở đó. Ba người cầm ba loại vũ khí khác nhau, bao gồm Lưỡng Ngân Bàn Long côn, Nhật Nguyệt Hàng Ma xữ và Thiết Huyết Tử Long kiếm xông đến.

Ba người này dùng binh khí khác nhau, võ công khác nhau, từ góc độ khác nhau tấn công tới. Ba người này vừa xuất hiện, phong cách khí phái hiển nhiên không giống những người khác, nhưng dưới cái nhìn của Lương Thương Tâm, ba người khác nhau này lại hoàn toàn sử dụng cùng một loại võ công kỳ xảo, cùng một chiêu một thức.

Chỉ có điều, một chiêu này do ba người cùng thi triển, cho nên càng đáng xem, càng đáng sợ, càng không thể chống lại.

Ví dụ như Lưỡng Ngân Bàn Long côn đập vào đầu, nhưng nếu như người tập trung nghênh địch, vậy nhất định sẽ không chú ý đến Nhật Nguyệt Hàng Ma xữ lạng lẹ từ phía dưới quét tới; nếu như người kịp thời nhìn chuẩn sơ hở, một kiếm đâm vào đầu kẻ địch thi triển Hàng Ma xữ, nhất định sẽ khó tránh khỏi sẽ lộ ra sơ hở dưới nách dưới sườn, khiến kẻ địch cầm trong tay Thiết Huyết Tử Long kiếm ở vị trí góc chết có cơ hội; đồng dạng, nếu như người muốn diệt trừ bức lui kẻ địch tay cầm Tử Long kiếm trước, vậy thì e rằng khó tránh khỏi bị Bàn Long côn giết chết.

Cho nên, ba người này cùng sử dụng một chiêu, hợp lực thi triển một thức, càng không có sơ hở để tập kích.

Càng tuyệt, càng độc.

Càng tiến có thể công, lùi có thể thủ.

Càng chết người, càng đánh vào chỗ hiểm.

Lương Thương Tâm vừa nhìn thấy ba người, ba chiêu, ba loại vũ khí này, trong lòng lập tức hơi đau đớn.

Tim của hắn vừa đau thì lại muốn giết người.

Hắn luôn luôn có bệnh đau tim.

Hắn vừa đau tim thì mặt xanh môi trắng, hô hấp dồn dập, không giết người thì không thể trị được bệnh của hắn.

Vì điểm này, ngay cả sư phụ của hắn là Lương Phủ Tâm cũng từng nói hắn là một “tội phạm giết người trời sinh”.

Tim của hắn một khi đã đau thì không có lựa chọn.

Trên thực tế, ba người này liên thủ cũng khiến cho hắn không có lựa chọn.

Bọn họ giống như người cùng một sư môn, cùng một cao thủ huấn luyện ra, vừa ra tay đã liên thủ. Kẻ địch trừ khi cùng lúc giết chết bọn họ, nếu không thì ai cũng khó sống dưới thế công liên mạch lưu loát, hoàn toàn nối tiếp này.

Kiểm của Lương Thương Tâm luôn là thương tâm người, lấy mạng người, hắn đương nhiên sẽ không vì muốn nương tay mà làm nguy hại đến tính mạng của mình.

Cho nên hắn xuất kiếm.

Ba kẻ địch binh khí không giống nhau nhưng phong cách lại nhất trí, tất cả đều dờ ra ở đó, dùng tay không binh khí ôm lấy ngực.

Đều đau tim.

Tim của bọn họ đều trúng kiếm, đồng thời trúng kiếm.

Ba người đồng loạt trúng phải một kiếm, nhưng bộ vị trúng kiếm, thủ pháp xuất kiếm lại không giống nhau.

Hắn tử cầm Thiết Huyết Tử Long kiếm, rõ ràng trông thấy Lương Thương Tâm đâm tới một kiếm, xuyên qua bóng kiếm dày đặc của hắn. Hắn không kịp chống đỡ, trúng phải một kiếm.

Xuyên qua tim, đau đớn.

Cao thủ Cầm Nhật Nguyệt Hàng Ma xữ, mắt thấy một chày sắp quét đến kẻ địch, nhưng đột nhiên dưới sườn chợt lạnh, một kiếm đã công phá bóng chày như núi của hắn, từ sườn phải đâm vào trong tim hắn.

Tim tràn máu, rất đau.

Thanh niên cầm Lưỡng Ngân Bàn Long côn, một côn đánh xuống, đã không thấy tung tích của kẻ địch, nhưng sau lưng là nơi duy nhất không bị bóng côn bao phủ lại hơi nhói.

Lưng đã trúng một kiếm, cực đau.

Ba người đều sững sờ, ngẩn ra ở đó.

Mặt trời chói chang đã không còn thấy, nhưng nóng rực như thiêu đốt.

Người đang cháy, máu đang cháy.

Bọn họ ôm trái tim quặn đau, binh khí trên tay cuối cùng rơi xuống đất, chậm rãi ngã xuống, chết đi.

Lương Thương Tâm cuối cùng đã giết người, mở ra sát giới.

Hắn dùng ba kiếm giết chết ba người, chỉ dùng một chiêu.

Nhưng hắn lại có vẻ không giống ngày thường, giết người đối với hắn là một loại thành tựu.

Hiện giờ hắn lại không có loại cảm giác thành tựu này, thay vào đó là một nỗi sợ hãi khó tả và không tên.

Tại sao?

Hắn đã giết người quen rồi, có gì đáng sợ?

Sợ cái gì?

Hắn giết người đã là chuyện thường như cơm bữa, chẳng lẽ hắn còn sợ báo ứng?

Nhưng không biết vì sao, hôm nay sau khi hắn giết người, lại luôn thoáng hiện lên bốn chữ, câu nói, suy nghĩ “kẻ giết người chết”.

Hắn không hiểu, cho nên hắn không tùy tiện ra tay.

Hắn không dám lập tức tấn công chiếc kiệu xanh lá kia.

Ngay lúc này, hắn cảm giác được một cơn gió lạnh.

Gió lạnh từ từ thổi tới, người như gió lạnh.

Hắn biết người tới là ai, hắn đã quá quen thuộc người này.

Người này vừa đến, khiến cho gan của hắn lớn lên.

Hà Nan Quá cuối cùng đã chạy tới, cùng hắn kè vai chiến đấu.

Hắn còn có gì phải sợ? Huống hồ, gió nóng như lửa, một đồng môn khác của hắn như ngọn lửa là Ôn Đoan Nhữ còn đang hăng hái giết địch ngoài đường.

Đang giết đến đỏ tươi đỏ thắm, dầu sôi lửa bỏng.

Tam Kiếm bọn họ liên thủ, chẳng lẽ còn sợ vồn vện một chiếc kiệu này?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7 – Đốt phông chính mình

Kiểu màu xanh sẫm

Rèm màu xanh nhạt.

Trong rèm có bóng người.

Máu nhuộm đỏ đường Lam Sơn.

Đường lớn bốc cháy.

Sát phạt không ngừng.

Lương Hoạch Kiệt và Hà Thôn Nã một trái một phải nhìn chăm chăm vào chiếc kiệu, nhưng đều không lập tức ra tay.

Hiện giờ đã không phải đột kích, cũng không phải tập kích nữa.

Người trong kiệu đã sớm cảnh giác.

Bây giờ bọn họ là vây công, giáp công, hơn nữa còn chiếm hết thượng phong, rất nhiều phần thắng.

Nhưng không biết vì sao, bọn họ dùng ít người chống lại nhiều người vẫn không sợ hãi, nhưng khi hai người hợp sức tấn công chiếc kiệu này, trong lòng lại có phần sợ hãi, không rét mà run.

Tại sao?

Chẳng lẽ bọn họ thật sự xem chiếc kiệu này là một miếng thò, bọn họ có hiểu chiến hiểu sát cũng không dám xúc phạm thần linh, mạo phạm uy trời?

Tĩnh.

Yên tĩnh.

Trong kiệu hoàn toàn không có động tĩnh.

Nhưng trên đường lớn lại giết đến oanh oanh liệt liệt.

Chu Đại Khôi Nhi nơi kiệu vàng đang muốn chạy tới, lại gặp phải Ôn Đoan Nhữ kiếm giận chiêu cuồng.

Ôn Hòa Côn ngăn cản Chu Đại Khôi Nhi xông đến, tiếng sấm ầm ầm, hấn giống như có chiến chí và đấu ý của sấm sét, còn không màng sống chết.

Hắn một người một kiếm, một mình canh giữ đường dài nóng rực và cuồng địch đầy đường.

Hắn không nhường nửa bước, tử thủ chỗ hiểm, mục đích là để hai sư đệ của hắn có thể toàn lực giết chết đại địch số một.

Tuy hắn đang hăng hái chiến đấu, nhưng vẫn mắt nhìn tám phương, phát hiện Lương Kiếm Ma và Hà Kiếm Quái rõ ràng đã đến gần chiếc kiệu kia, nhưng lại một trái một phải cầm kiếm đứng yên, thủ thế chờ phát, chậm chạp bất động.

Vì sao không tấn công?

Nếu không tấn công, chỉ sợ quân tiếp viện của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ đến.

Thời cơ sẽ nhanh chóng biến mất, nếu như Hà Quái, Lương Ma không nắm lấy, e rằng mình cũng không giữ được nữa.

Trong lòng Ôn Kiếm Thần biết rõ, tên cao lớn hùng tráng khôi ngô đồ sộ kia vừa gia nhập, hắn đã cảm thấy vô cùng tổn sức. Hắn vốn dùng lực lượng bốn lạng đầy ngàn cân, một kiếm quét ngang ngàn quân, nhưng tình hình bây giờ giống như tuyết càng thêm băng, xuống giếng xuống địa ngục, còn có giữ thì sẽ đứt.

(Sao bọn họ còn không giết Thích Thiếu Thương?)

Hắn một mặt chống đỡ kẻ địch tấn công, một mặt kiên quyết không cho kẻ địch xông thẳng hoặc vòng qua cứu viện chiếc kiệu xanh lá kia, còn một mặt dùng khước mắt nhanh chóng liếc nhìn tình hình chiến đấu ở chỗ Hà Phi Phàm và Lương Song Lộc. Đột ngột, thoáng chốc, bỗng nhiên hắn thoáng hiện lên tình cảnh ngày đó bá sư học kiếm, lại mới mẻ giống như đắm vào tầm mắt hắn.

Năm đó, bảy người Thất tuyệt Kiếm Thần gồm La Tổng Thang, Lương Phủ Tâm, Hà Kiếm Thánh, Trần Côn Lễ, Tôn Chi Mi, Dư Thần Phù và Ôn Lạt Hà, tuy là đồng môn, đồng lòng chống địch, nhưng vẫn không thứ nhất, vô không thứ hai, vẫn khó tránh khỏi muốn phân ra cao thấp.

Sau đó bọn họ cũng thật sự so kiếm tại đình Lục Chu, giao chiến bảy ngày, kết quả không phân rõ ràng, nhưng lão tam Ôn Lạt Hà là người có kỹ năng cao nhất.

Có điều kết quả này cũng không thể khiến cho bọn họ thật lòng khâm phục, bọn họ cũng không muốn tranh hùng đấu thắng trước mặt đại địch mà tổn thương tình nghĩa hai bên, vì vậy bọn họ chuyển hóa tâm tình tranh đấu này thành hai loại.

Thứ nhất, bất kỳ người nào trong bọn họ đều không thể dựa vào kiếm pháp tu vi cá nhân mà vượt trội thành thiên hạ vô địch, ít nhất Nguyên Thập Tam Hạng, Lãn Tàn đại sư, Thiên Y cư sĩ, Gia Cát tiên sinh năm xưa đều từng phân biệt đánh bại bọn họ.

Nhưng bọn họ vẫn muốn trở thành thiên hạ đệ nhất.

Nếu một người bọn họ không thể hoàn thành tâm nguyện này, vậy không bằng bảy người cùng hoàn thành nó.

Vì vậy, khi bọn họ đang trong thời kỳ phong hoa rực rỡ, lại ẩn cư hai mươi năm, bí mật sáng tạo ra một loại kiếm pháp, do bảy người hợp sức thi triển, thiên hạ vô địch. Đó là kiếm pháp, không phải kiếm trận.

“Kiếm trận” cho dù không ai có thể phá được, đó cũng chỉ là “trận pháp”, không phải thành công của cá nhân.

Thứ mà bọn họ sáng tạo, tu luyện, nghiên cứu, chính là một loại kiếm pháp tuyệt thế, một người không thể phát huy được uy lực thật sự của nó, dựa vào cá nhân cũng không thể thi triển loại kiếm pháp này. Cho nên bảy người bọn họ liên thủ, tâm ý tương thông, đồng thời và đồng loạt sử dụng loại kiếm pháp này.

Loại kiếm pháp này lấy tên là “Thiên Hành Kiện”.

“Thiên Hành Kiện” kiếm pháp.

Bọn họ tin chắc, chỉ cần loại kiếm pháp này của bọn họ luyện thành xuất thế, nhất định đời không đối thủ, thiên hạ vô địch.

Bọn họ xét theo cao thủ kiếm pháp của đời trước, đó là đám người “Tam Tuyệt Thần Kiếm” Khuất Hàn Sơn, Cố Quân Sơn, Đỗ Nguyệt Sơn, cùng với “Thất Tuyệt Thần Kiếm” Khang Xuất Ngự, kết quả vẫn không thể trở thành đại tông sư một mình gánh vác một phương. Mà bảy người Ôn Trần La Dư Tôn Lương Hà đã quá trung niên cũng biết người biết ta, hiểu rõ chỉ dựa vào tài năng của mình thì không thể trở thành bậc thầy độc bá vô lâm, vì vậy tập hợp trí lực của mọi người, muốn tạo nên loại kiếm pháp “Thiên Hành Kiện” bao hàm tinh hoa của bảy người, mới có thể vô địch thiên hạ.

Thứ hai, ngoại trừ bảy người tập trung tu luyện một loại kiếm pháp cùng sử dụng, mỗi người bọn họ còn khổ tâm bồi dưỡng ra một đồ đệ, nhằm để kế thừa võ công kiếm pháp của bọn họ.

Bọn họ chuyển tâm tình tranh đấu lẫn nhau sang cho môn đồ của bọn họ.

Nói cách khác, giữa bọn họ không hề tranh đấu, chuyện phân cao so thấp lại do môn nhân đệ tử của bọn họ hoàn thành.

Cho nên, từ sau khi Thất Tuyệt Thần Kiếm thành tài xuống núi, gần như hàng năm đều phải giao đấu một lần.

Địa điểm giao đấu không ở danh sơn, cũng không ở danh phong, chỉ chọn ở núi Hoàng Nham.

Theo cách nói của Thất Tuyệt Kiếm Thần, nếu chọn tỷ võ tại Hoa sơn, Thiên sơn, Hoàng sơn, Ngũ Đài sơn, Cửu Hoa sơn, Nhạn Đãng sơn gì đó, chỉ sợ tên núi nặng hơn tên người. Cho nên bọn họ đặc biệt chọn một số ngọn núi thanh tú không bị người biết, nhưng lại có linh tính làm nơi tỷ võ, biểu thị có long tin địa điểm sẽ thành danh nhờ người.

Trải qua một lần giao đấu của bọn họ (hoặc không chỉ một lần), núi này sẽ vì vậy mà dương danh.

Loại suy nghĩ này của bọn họ, ít nhất có ba chỗ tốt.

Thứ nhất, có thể khích lệ lòng háo thắng của đệ tử, đã giỏi còn muốn giỏi hơn, đã tốt còn muốn tốt hơn, từ trong cạnh tranh giao đấu rèn luyện lẫn nhau, lớn mạnh vượt bậc.

Thứ hai, có thể làm tiêu tan sự tranh giành háo thắng giữa bảy người bọn họ, không tổn thương hòa khí, để môn đồ hoàn thành tư tâm của bọn họ, lại cùng nhau chí công vô tư bồi dưỡng tuyệt thế kiếm pháp hợp lòng hợp sức.

Thứ ba, bọn họ truyền tất cả chiêu thức mới lạ về kiếm pháp, võ công cho đồ đệ luyện tập, phát huy, từ trong thắng bại giữa môn nhân đệ tử giao đấu so chiêu, dẫn dắt bọn họ tự kiểm điểm và cải tiến.

- Đây đều là chuyện tốt, nhưng cũng có chỗ xấu.

Chỗ xấu lại nằm ở tâm lý bảy tên môn đồ của bọn họ.

Bọn họ thường muốn hai bên giao đấu, vì vậy đã tạo thành áp lực cực lớn, cùng với không ai phục ai, người nào cũng hi vọng đàn áp đối phương, không thể hoàn toàn đoàn kết kháng khí.

Mấy năm nay một mạch so kiếm, lại là La Thụy Giác (Hán Quả) võ công nổi bật xuất chúng, sáng tạo độc đáo, tự thành phái riêng, có một không hai.

Lão tam Ôn Lạt Hà là người có tu vi kiếm pháp cao nhất trong Thất Tuyệt Kiếm Thần, nhưng môn đồ Ôn Hóa Cồn do hấn đích thân truyền thụ lại không phải là đối thủ của La lão yêu, đành phải xếp thứ hai.

Bọn họ đương nhiên trong lòng không cam, cũng không phục, huống hồ giữa đồng môn hai bên cũng tranh đấu sáng tối vô cùng kịch liệt, dần dần chia làm ba phe.

Một phe do Ôn Hóa Cồn cầm đầu, được Hà Nan Quả và Lương Thương Tâm ủng hộ. Một phe khác do Tôn Úc Cự làm chủ, Dư Yểm Quyện và

Ngô Phấn Đầu là phụ. Còn một người chính là La Hán Quả (Thụy Giác) tự thành một phái.

Do đó, Thái Kinh một khi ban thưởng bắt công, mấy “phái” đồng môn này liền đổ kị phi báng lẫn nhau.

Ngày đó Thích Thiều Thương tập kích ban đêm, chính là nắm được tâm lý này, thành công chia rẽ giết chết ba thành viên Dư Mặc Nhiên (Yếm Quyện), Tôn Bồ Đề (Úc Cựu) và Ngô Ứng Quân (Phấn Đầu) trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Đây chính là kết quả của người đời trước xúi giục thúc đẩy môn đồ của bọn họ tranh thắng giao đấu lẫn nhau quá mức.

Nếu đồ đệ của bọn họ đánh thua, ném mũ thất bại, người làm sư phụ cho dù có phong độ cũng sẽ không vui, khó tránh khỏi trách cứ quá nghiêm khắc (bất kể có công khai khiến trách hay không).

Cho nên bọn họ bị áp lực rất lớn.

Trong quá trình bọn họ trưởng thành và tu luyện, Ôn Hòa Cỗn, Ngô Phấn Đầu, Dư Yếm Quyện, Lương Thương Tâm, Hà Nan Quả, La Thụy Giác và Tôn Úc Cựu hàng ngày đều chịu áp lực dưới loại giao đấu cạnh tranh này.

Trong quá trình dài đằng đẳng và cô độc ở trên núi một mình luyện kiếm, bọn họ đều trải qua những chua xót khổ sở không ai biết.

Cho nên bọn họ đều có đặc tính riêng.

Ôn Hòa Cỗn có thể không biết rõ tình hình của đám người Tôn Úc Cựu, Ngô Phấn Đầu và Dư Yếm Quyện, nhưng hẳn lại biết rõ tình huống khổ sở của Lương Thương Tâm và Hà Nan Quả.

Bởi vì bọn họ từng thổ lộ với hắn.

Lúc Hà Nan Quả bận khoản nhất, ngày ngày đều đi bái thần. Hắn học kiếm tại núi Nga Mi, nơi này có miếu chùa nổi tiếng. Hắn ngày ngày bái, lớn tiếng thưa bẩm, cầu thần phù hộ, giúp hắn học thành kiếm pháp hạng nhất, vượt trội đồng lứa, để hắn không đến mức làm sư phụ thất vọng, trách mắng, để hắn không đến mức bị đám người Lương Thương Tâm, Ngô Phấn Đầu xem thường.

Hắn thành kính khấn cầu thần linh ban cho hắn trí tuệ, ban cho hắn sức mạnh.

Bởi vì thiên tư có hạn, cho dù kiếm pháp của Hà Nan Quả đã đạt đến hàng ngũ cao thủ hạng nhất trên giang hồ, nhưng trong số bảy vị sư huynh đệ đồng môn, hắn chẳng qua là một người không trên không dưới.

Hắn không thể nổi bật xuất chúng, trấn áp đồng môn.

Vì điểm này, sư phụ Hà Kiếm Thánh thường trừng phạt hắn.

Hắn rất thảm, cũng rất cô độc.

Cho nên kiếm pháp của hắn càng đi theo một đường nan quá (khó chịu), người giao thủ với hắn cho dù có thể sống, cũng cảm thấy khó chịu.

Khi hắn phát hiện thần linh cũng không phù hộ hắn, mà mỗi lần giao đấu kết quả đều làm hắn khá khó chịu, cuối cùng có một ngày, hắn lật đổ lư hương, đá ngã tượng thần, còn từng ngậm từng ngậm, từng miếng từng miếng nuốt chửng lò tro, cây nến, nhang thơm vụn vụn vào trong bụng.

Cũng bất kể những nhang khói đang cháy này đốt phông chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8 – Chiếc kiệu này giống như một miếu thần

Lương Thương Tâm cũng như vậy.

Sự khác biệt giữa hắn và Hà Nan Quả, có lẽ chỉ là Hà Nan Quả ăn tro nuốt nhang gặm nến, còn Lương Thương Tâm lại liều mạng ăn sách.

Hắn nuốt chửng tất cả sách.

Hắn ăn hết bất kỳ sách nào.

Nguyên nhân là võ công của Lương Thương Tâm cũng không thể trấn áp đồng môn, bị sư phụ Lương Phủ Tâm trách phạt. Hà Nan Quá cầu xin thần linh, còn Lương Thương Tâm thì đành lật cổ thư sách vở, hi vọng có thể tìm được linh ngộ.

Nhưng kết quả vẫn không linh, không ngộ.

Bởi vì hắn đọc quá nhiều sách, thứ duy nhất tăng thêm là một bụng kiến thức lỗi thời, hơn nữa đã lãng phí không ít thời gian và tâm lực của hắn, khiến cho kiếm pháp của hắn thậm chí không bằng cả Tôn Bô Đề. Đến sau này, thời gian mà hắn hoang phí đã không thể tìm lại được, đọc sách không mang đến cho hắn bất kỳ thành công nào, ngược lại khiến cho kiếm thuật của hắn rơi xuống phía sau đồng môn khác. Hắn bèn đem tất cả oán hận phát tiết lên sách, hắn trở nên thấy sách liền ăn, gặp sách liền gặm.

Hắn vừa nhìn thấy sách, thậm chí chỉ cần là vật thể có liên quan đến sách, hắn đều hoàn toàn ăn vào trong dạ dày.

Cho nên, thứ hắn ăn không chỉ là sách, còn là giấy, cây, khúc gỗ, xà, cột, mái, thậm chí là giày gỗ và trúc.

Có mấy lần hắn còn ăn ốc sên và con rận, bởi vì hắn cảm thấy vỏ ốc sên, hạnh nhân và nội tạng con rận ép ra (kỳ thật là dịch sữa màu trắng), mùi vị rất giống khúc gỗ.

Hắn còn ăn da trâu, nhất là da tê giác.

Càng nổi mốc, càng ăn ngon.

Ôn Hòa Cồn cũng có phương thức phát tiết của hắn.

Hắn không ăn tàn hương cây nến, đương nhiên cũng không ăn khúc gỗ vỏ cây.

Hắn không ăn gì cả, nhưng lại thích chơi.

Chơi với lửa.

Những đêm dài cô tịch luyện công luyện kiếm trên núi, hắn thích chơi với lửa, đốt một vòng lửa, bất kể là đốt cháy nhà cô hay nhà xí của mình, đốt cháy một hang núi hay cả ngọn núi, thậm chí cố ý dùng lửa đốt mình, hắn đều thích lửa.

Thích chơi đùa với lửa.

Thích dùng ánh lửa để chiếu sáng, đốt sáng, thậm chí là đốt cháy chính mình.

Sở thích này rất có nguy cơ tự thiêu, nhưng không phải là không có trợ giúp cho võ công của hắn.

Kiểm pháp của hắn thi triển đến lúc tinh tế, mũi kiếm thậm chí còn có thể nổ ra tia lửa.

Kiểm của hắn có thể giết ra tam muội chân hòa.

Mỗi khi bức ra chân hòa, hắn giống như một thanh kiếm bốc cháy, sắc không thể ngăn, bén không thể cản.

Bản thân hắn chính là một ngọn lửa.

Có lúc Ôn Tảo Mi tán gẫu với hai tên sư đệ của hắn, uống đến ngà ngà say, nói ra tâm sự trong lòng. Hà Nan Quá từng bày tỏ:

- Cho dù thần linh chưa từng phù hộ ta, ta cũng không nên ăn hết mấy pho tượng thần kia. Ta nuốt nó vào, giống như xúc phạm luật trời. Hiện nay ta đã không có đường lui, ngược lại ăn đến nghiện, thấy tượng thần là ăn. Có lẽ đây là thần linh trách phạt ta?

Lương Thương Tâm lại không hề có ý hỏi hận, hắn chỉ giận dữ khó bình:

- Ta ăn sách. Ta hận sách. Sau này ta thấy một quyển là ăn một quyển, gặp một cuốn là ăn một cuốn. Có...

Hắn oán hận nói:

- Ta thấy người đọc sách cũng ăn. Thư sinh nào gặp phải ta, ta nuốt cả da xương của hắn xuống...

Hắn hung ác nói:

- Ta có thù với sách.

Khi Ôn Hòa Cồn giết địch thì giống như một quả cầu lửa bốc cháy, nhưng lúc nói chuyện lại rất biết phân rõ phải trái, thậm chí động tác còn có một chút ưu nhã và ưu oán.

- Khi ta chết, ta muốn chết một cách quang minh lỗi lạc, đỏ rực như lửa, thà rằng chết trong ngọn lửa...

- Cho dù là một khắc cuối cùng cũng bốc cháy.

Ôn Hòa Cồn giống như rất mơ ước nói:

- Nếu như đó thật sự là ngày ta chết.

Hắn từng nói như thế.

Mà vào lúc này, khi hắn (Ôn Hòa Cồn) đang đối địch chém giết, lại phát hiện Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm đối diện với chiếc kiệu kia, thần sắc của bọn họ giống như một người đang ăn tượng thần, còn một người đang điên cuồng nuốt vào một quyền điên tịch thật dày.

Bọn họ đối mặt với chiếc kiệu yên yên tĩnh tĩnh, an an tĩnh tĩnh, bình bình tĩnh tĩnh kia, giống như đối diện với thiên quân vạn mã, vuron cổ đợi chém, đối diện với một miếu thờ nhiều lần xuất hiện dấu hiệu thần tiên.

Thực ra Ôn Hòa Cồn xem như tiêu sái.

Khi hắn vẫn còn là con nít, không biết lửa là thứ gì, mới dùng tay chạm vào, kết quả bị đốt phỏng.

Lúc thiếu niên, hắn không cẩn thận đùa với lửa, đốt trại nhà của hắn, cũng khiến cho hắn trở thành cô nhi, vì vậy mới được Ôn Lạt Hà nhìn trúng, thu hắn làm đồ đệ, ép hắn ở trên núi tu luyện, dạy cho hắn kiếm pháp của lửa.

Hắn thường tự ví là một cây nến bốc cháy, thực ra giống như một cây trúc trong lửa hai mặt chịu lực. Hắn một mặt tự thiêu, một mặt nổ ra đóm lửa, một mặt hóa thành tro bụi trong ánh lửa này.

Đây cũng là số mệnh của Ôn Hòa Cồn.

Mỗi người đều có số mệnh của chính hắn, bao gồm có thể không tin và không biết số mệnh của mình.

Chiếc kiệu này vẫn không có động tĩnh.

Dưới tình hình như thế, người ở bên trong vẫn hoàn toàn không có động tĩnh, nếu không phải trong kiệu vốn không có người, chính là bên trong căn bản không phải người.

Ôn Hòa Cồn còn gấp hơn Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá, hắn sợ mình thủ không nổi nữa.

Hắn đã sắp chống đỡ không nổi.

Ngay lúc này, Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá đột nhiên có hành động.

Bọn họ đột ngột thay đổi phương hướng.

Vốn là một trái một phải giáp công chiếc kiệu, hiện giờ lại biến thành một trước một sau, khiến người trong kiệu trước sau thụ địch.

Biến chuyển này cực nhanh.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến cho Lương Ma Hà Quái thực hiện biến đổi và ứng phó như vậy. Ôn Hòa Cồn dù sao cũng cách xa một khoảng với chiếc kiệu, vì vậy không thể cảm ứng được.

Sau đó Hà Nan Quá cùng Lương Thương Tâm cùng nhau công kích.

Hà Nan Quá vung kiếm, kiếm phát ra một tiếng rên rĩ động lòng người, cũng với ánh bạc chọt lóe lên.

Ánh bạc này lại không trực tiếp tấn công vào trong kiệu, mà là móc về phía một quả cầu lửa đang bốc cháy hừng hực trên đường.

Cầu lửa bay lên, bắn về phía chiếc kiệu xanh lá, sau một tiếng “rầm” đụng vào kiệu xanh lá, nổ tung ra, ngọn lửa lập tức đốt cháy chiếc kiệu, trước trước sau sau kẻ cả rèm vải đều dính lửa. Còn mảnh vụn ánh bạc lại biến ảo muôn vàn, bắn vào trong kiệu.

Đó là “băng”.

“Băng kiếm”, cũng là “kiếm băng”.

Một chiêu này của hắn là “nước lửa giáp công”.

Kiểm khí của hắn là băng giá, nhưng lại hất lên ngọn lửa. Hắn dùng hỏa công bức người trong kiệu ra ngoài, lại dùng “mũi băng” giết chết.

Hắn toàn lực tấn công, bởi vì hắn không có lo lắng về sau, Lương Thương Tâm nhất định sẽ lược trận giúp hắn.

Kiếm xanh lá đã dính lửa, giống như ngọn lửa màu vàng lượn quanh một con rồng màu xanh.

“Kiếm băng” đã như mưa tuyết đánh vào trong kiệu.

Nếu người trong kiệu không kịp thời ra ngoài, vậy thì chết chắc.

Một tiếng “bùng” vang lên, một vật từ sau kiệu bắn ra ngoài.

Ai cũng muốn sống.

Lửa đang cháy, vết kiếm giết người, người trong kiệu cuối cùng vẫn không nhìn được.

Hà Nan Quá đã cười.

Hắn muốn người trong kiệu không nhìn được, hắn muốn bức người trong kiệu ra ngoài.

Rắn xuất động, dù sao cũng dễ đối phó hơn rắn ẩn nấp trong hang.

Hắn muốn ở trước kiệu phát động thế công, khiến người trong kiệu từ phía sau lao ra, bởi vì hắn biết kiếm nhanh và thương tâm người của Lương Thương Tâm nhất định đang trông chừng và chờ đợi.

Chỉ cần Thích Thiệu Thương vừa lướt ra khỏi kiệu, nhất định sẽ chết.

Cái bóng kia vừa lướt ra khỏi kiệu, lập tức gặp phải kiếm của Lương Thương Tâm.

Lương Thương Tâm kiếm nhanh.

Trong nháy mắt cái bóng kia ít nhất đã trúng phải mười mấy hai chục kiếm.

Đến một kiếm cuối cùng, cái bóng kia đã bị một kiếm xuyên tim, sâu ở trên mũi kiếm. Lúc này Lương Thương Tâm mới có thể hơi ngừng lại, dừng tay một chút. Hắn xuất kiếm cực nhanh, một khi ra tay ngay cả hắn cũng không không chế được, sau hai ba mươi chiêu mới có thể miễn cưỡng dừng lại.

Khi hắn có thể dừng lại, cái bóng kia đã sớm bị bảy tám kiếm xuyên tim, người cũng bị chém thành mảnh vụn.

Thế nhưng, đó không phải là người.

Không phải người thì là gì?

Đó chỉ là một cái bóng.

Cái bóng?

Không có người, chỉ có cái bóng?

Chẳng lẽ “cái bóng” lại tự động từ trong kiệu bay ra để Lương Thương Tâm thử kiếm?

Cái bóng lướt ra, Hà Nan Quá trong lòng đang thờ phào, nhìn thấy kiếm nhanh của Lương Thương Tâm đã đâm trúng cái bóng, tâm lý càng vui mừng, đột nhiên trong kiệu vang lên một tiếng “cách”.

Sau đó ánh sáng đen và ánh sáng trắng chợt lóe lên.

Lúc này Hà Nan Quá đột nhiên tâm niệm vừa động.

Hắn nhớ tới một chuyện.

Hắn nhớ tới một người.

Chiếc kiệu như vậy, loại thủ pháp đối địch này, chẳng lẽ người trong kiệu là...

Hắn còn chưa kịp nghĩ tiếp, thậm chí cũng chưa kịp phản ứng, ngực của hắn đã tê rần, đau nhói.

Nụ cười của hắn khựng lại trên mặt.

Sau đó, hắn nhìn thấy ngực sườn trái phải của mình cắm hai mũi tên, cán tên còn đang rung động.

Hai mũi tên, một đen một trắng, trên cán tên phân biệt khắc chữ “Tinh” và “Nhân”, thân tên đã chui vào trong lồng ngực của hắn, đau vào tim phổi,

nhưng nhất thời lại không tắt thở.

Đến lúc này, hắn chỉ có thể kêu thảm một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ngươi... ngươi là...

Chợt nghe người trong kiệu lạnh lùng nói:

- Ngươi giết người chậm, ta sẽ để cho ngươi chết không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9 – Áo mưa của sát thủ

Đau.

Hà Nan Quá nhìn ngực mình bị hai mũi tên bắn trúng, chỉ cảm thấy vô cùng hoảng sợ, vô cùng khó chịu.

Đau, hơn nữa còn sợ.

Lực lượng của hai mũi tên kia vừa vặn khiến cho sức chiến đấu của hắn hoàn toàn biến mất, nhưng nhất thời lại không khiến cho hắn mất mạng.

Đau, nhưng nhất thời không chết được.

Hắn biết đó là tên gì.

“Tình Nhân tiễn”.

Loại tên này mỗi lần phát ra đều là một đôi một cặp, một đen một trắng, khi thành công thì hai mũi đều trúng mục tiêu, khi thất bại thì hai mũi đều trật, giống như tình nhân gần kề bên nhau, làm bạn gần bó.

Người có thể phát ra loại tên này nhất định là cao thủ ám khí.

Loại tên này một khi phát ra cũng rất ít khi thất thủ.

Mà người phát ra tên này, gần như từ trước đến giờ chưa từng thất thủ.

Do đó trong nháy mắt này, Hà Nan Quá chẳng những cảm thấy đau, hơn nữa còn tuyệt vọng.

Hắn không ngờ người trong kiệu lại là tên sát tinh này.

Hắn cũng không ngờ kiếm băng lửa khói của hắn chẳng những không bức ra được nhân vật đáng sợ này, lại khiến cho hắn nhất thời sơ suất, bị đối phương thừa cơ hội.

Hắn càng không ngờ mình sẽ thua ở đây, thua bởi tay người này.

Đây đúng là đưa dê vào miệng cọp, đưa hung thủ đến nha môn.

Hà Nan Quá ôm ngực, dùng kiếm chống xuống đất, ngẩng đầu nhìn trời.

Trong khoảnh khắc này, hắn lại cảm thấy ông trời đang trêu cợt hắn, thần linh đang đùa bỡn hắn.

Hắn rất khó chịu.

Lúc này hắn mới biết, hóa ra một khắc trước khi chết lại khổ cực như vậy, khó chịu như vậy.

Hắn bắt đầu hối hận, trước kia không nên giết nhiều người như vậy, lại càng không nên giết người chậm như vậy.

Hiện giờ hắn chỉ muốn chết nhanh một chút.

Lương Thương Tâm kiếm nhanh.

Kiểm múa nhanh đương nhiên có rất nhiều chỗ tốt, nhưng cũng có vài chỗ xấu, ít nhất có một chỗ xấu là không thể nói dừng thì dừng.

Khi phát hiện sự vật kia không phải là “người sống”, hắn đã đâm ra mười hai kiếm.

Mười ba kiếm vừa qua, hắn phát hiện đồng liêu của mình ở trước kiệu bỗng nhiên trúng tên, người trong kiệu cũng lên tiếng nói chuyện.

Trong nháy mắt này, Lương Thương Tâm không nghĩ gì cả.

Hắn không dám suy nghĩ nhiều, chỉ sợ vừa suy nghĩ thì đầu chí sẽ sứt giảm.

Nhất là hắn không dám nghĩ tới người trong kiệu là ai, một khi nghĩ thì sẽ sợ, một khi đã sợ thì sẽ mất đi dũng khí.

Thử hỏi, không có dũng khí thì làm sao có thể thi triển ra kiếm nhanh.

Kiểm muốn nhanh, phải có dũng khí và quyết tâm thẳng tiến không lùi.

Vì vậy Lương Thương Tâm không quan tâm, cũng không lên tiếng. Hắn dùng một kiếm đâm thẳng vào kiệu xanh lá, kiếm chưa vào kiệu thì một kiếm đã chia thành bốn kiếm, bốn kiếm lại diễn hóa thành mười sáu kiếm, khi đâm vào trong kiệu lại biến thành sáu mươi bốn kiếm. Vô luận thế nào, bất kể ra sao, hắn đều quyết tâm phải đâm người trong kiệu thành trăm ngàn lỗ hồng rồi tính sau.

Kiểm của hắn nhanh.

Kiểm của hắn nhanh ở chỗ không cần nghĩ ngợi.

Kiểm pháp không kịp suy nghĩ, còn nhanh hơn đầu óc chuyển động, ai có thể chống đỡ được?

Kiểm chiêu của hắn hoàn toàn dựa vào phản ứng tự động, phản xạ tự nhiên. Nếu như kẻ địch nhìn thấy kiếm pháp của hắn rồi mới đánh trả, chống đỡ, vậy thì nhất định sẽ thua, cũng nhất định sẽ chết.

Thế nhưng, lần này hắn mới phát ra kiếm thứ mười tám, trong lòng trầm xuống, đã biết mình nhất định sẽ thua.

Bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện một chuyện.

Kẻ địch không hề ở trong kiệu, ít nhất trong kiệu cũng không có người sống.

Hiển nhiên lúc hắn phát ra kiếm thứ mười lăm đã có phát hiện, đến kiếm thứ mười tám đã sinh ra cảnh giác, nhưng phải đến kiếm thứ hai mươi ba mới có thể miễn cưỡng dừng lại thể công, muốn xoay người đối phó với kẻ địch xuất quỷ nhập thần không biết ở đâu (nhưng nhất định đã rời khỏi kiệu).

Thế nhưng, lúc hắn phát ra kiếm thứ hai mươi mốt, dưới sườn đã đau.

Một vật bắn vào sườn phải của hắn, xuyên qua sườn bay ra.

Nói cách khác, vật kia đã xuyên qua tim của hắn, cũng xuyên qua thân thể hắn.

Hắn đã bị ám khí xuyên tim, đâm qua cơ thể.

Hắn muốn xoay người, nhưng đã không kịp.

Có điều kiếm thế của hắn vẫn phát ra không thể dừng lại, ít nhất là không thể kịp thời thu thế.

Lúc hắn phát ra kiếm thứ mười lăm đã có phát giác, đến kiếm thứ mười tám đã quyết định kiếm thứ hai mươi ba sẽ có thể thu kiếm, nhưng đến kiếm thứ hai mươi mốt lại bị một vật sắc bắn thủng tim, khiến cho kiếm chiêu của hắn không thể khống chế, thu về, ngược lại còn đâm ra một kiếm lại một kiếm, đến kiếm thứ hai mươi sáu hắn mới cảm giác được đau đớn, đến kiếm thứ hai mươi chín kiếm của hắn mới bắt đầu chậm lại, đến kiếm thứ ba mươi lăm kiếm chiêu của hắn đã hết sức chậm chạp, nhưng hắn vẫn không thể thu lại kiếm thế, vẫn một chiêu lại một chiêu, một kiếm lại một kiếm, tiếp tục diễn luyện.

Ai cũng thấy hắn đã lực bất tòng tâm, nhưng kiếm của hắn vẫn giống như một điệu múa, kiệt sức vẫn phải múa tiếp, hơn nữa ánh kiếm còn đan vào trước người hắn giống như một lớp áo múa.

Áo múa của sát thủ.

“Ám khí” là từ “cái bóng” bên kia bắn tới. Không biết thế nào, “người trong kiệu” đã lặng lẽ “lách” ra, dựa vào “cái bóng” kia. Lúc Lương Thương Tâm phát động công kích với chiếc kiệu, người này cũng phát ra ám khí.

Ám khí này thành công xuyên qua tim Lương Thương Tâm.

Tim của Lương Thương Tâm đã thương.

Tim của Lương Thương Tâm rất đau.

Hắn múa kiếm đến kiếm thứ ba mươi hai, lực đã hết, lúc này mới có thể dừng lại, ôm tim, hét lên thảm thiết:

- Ngươi... Vô Tình?

Chỉ thấy một thanh niên áo xanh ngồi thẳng ở bên cạnh “cái bóng”, một tay ôm bụng, mày kiếm nhíu chặt, giống như đang chịu đựng một loại đau đớn kỳ diệu, giọng điệu lại rất bình thản:

- Nếu như ngươi không giết ba người kia, ta sẽ không giết ngươi. Hiện giờ ngươi đã giết người, giết người thì đền mạng, ngươi hãy đền mạng đi!

Lương Thương Tâm bắt cam gào thét:

- Người mà chúng ta muốn ám sát là Thích Thiếu Thương, tại sao ngươi lại ở đây? Rốt cuộc liên quan gì đến ngươi... Vô Tình, tên trời đánh ngươi, ta thành quỷ cũng...

Đây là câu nói cuối cùng của Lương Thương Tâm.

Câu này hắn không thể nói xong, nghi vấn của hắn cũng không được giải đáp.

Hắn đột nhiên tắt thở.

Không ai có thể sống sót dưới tình huống tim bị xuyên qua tan vỡ, Lương Thương Tâm quen thương tâm người cũng không thể.

Hắn đã chết, nhưng Vô Tình vẫn thấp giọng trả lời vấn đề này cho hắn:

- Thành quỷ cũng không tha cho ta, đúng không? Vậy chờ ta cũng thành quỷ rồi hãy nói. Ta là bồ khoái, ngươi đã giết người, đương nhiên là liên quan đến ta. Huống hồ, chẳng lẽ các ngươi không nghe thấy tiếng sấm sao? Tiếng sấm đã thông báo cho các ngươi phải hạ thủ giết Thích Thiếu Thương, tiếng sấm kia cũng tố cáo với ta, muốn ta ở nơi này khiến các ngươi giết người đền mạng. Ngươi giết người nhanh, ta sẽ để cho ngươi chết nhanh; hắn giết người chậm, ta sẽ khiến hắn chết chậm.

Y ấn vào bụng, giống như đè nén đau đớn gì đó, nói:

- Ta luôn luôn rất công chính, sẽ cho người một công đạo.

Lúc y nói những lời này, Lương Thương Tâm đã chết.

Nhưng y vẫn đang nói chuyện, hơn nữa còn nói với thi thể của Lương Thương Tâm. Giống như, y tận mắt nhìn thấy Lương Thương Tâm mặc dù đã chết, nhưng linh hồn vẫn còn chưa bay đi, y đang nói chuyện với hồn phách của Lương Thương Tâm.

Thế nhưng những lời y nói, ít nhất có một người chắc chắn nghe được.

Đây là một người giống như ánh lửa hùng hực.

Hắn đang giết đến hăng máu, giết đến bốc lửa.

“Kiếm Thần” Ôn Hòa Cồn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10 – Sát thủ không nơi nương tựa

Sau một tiếng “ầm”, tia chớp làm nổi lên sấm sét.

Theo gió mây quay cuồng, một trận sấm chớp mưa bão đã đến gần, bao trùm mặt đất.

Ôn Hòa Cẩn chợt phát hiện, hắn chỉ còn lại một mình. Sư đệ, đồng liêu và chiến hữu của hắn, không phải bị trọng thương thì đã chết đi, nếu không thì cũng hoàn toàn không xuất hiện như ước hẹn.

Hiện giờ hắn chỉ một thân một mình.

Một người một kiếm, đơn độc tác chiến.

Cảm giác cô độc này khiến hắn vô cùng sợ hãi. Lại vì sự sợ hãi này chỉ có thể đối diện, không thể trốn tránh, càng khiến cho hắn có một loại cảm giác anh hùng như đang dựa sông chống đỡ, chiến trời đấu đất, cả người bị thiêu đốt bởi một cảm giác bi tráng.

Kiếm của hắn nghênh đón kẻ địch, vào lúc trời đất u ám, không chỉ đâm ra kiếm quang và kiếm khí, còn bức ra tia lửa và ánh lửa.

Đó là ngũ muội chân hòa, cũng là ngọn lửa sinh mệnh của hắn.

Hắn một mặt giao chiến với Chu Đại Khố Nhi, một mặt còn sát thương hai tên đệ tử của Phong Vũ lâu. Trông thấy kẻ địch càng ngày càng mạnh mẽ, thế công càng ngày càng mãnh liệt, hắn đột nhiên rít lên một tiếng.

Một tay hắn giờ kiếm, hướng lên trời.

Những người vây công hắn đều kinh hãi. Chu Đại Khố Nhi vừa giơ tay lên, những cao thủ, đệ tử xông đến chỉ bao vây Ôn Hòa Cẩn, đặng đặng sát khí, mãi tay lau gươm, nhưng lại không dám tùy tiện tấn công.

Chợt nghe Ôn Hòa Cẩn nhìn lên trời gào thét:

- Trời muốn ta chết! Bát Lôi Từ Đệ, các người đang ở đâu? Lũ rùa khôn kiếp, La lão yêu, người chết ở đâu rồi!

Có lẽ Ôn Hòa Cẩn từng nghe nói đến truyền thuyết, nhiều năm trước trong trận chiến Tam Hợp lâu, Quan Thất bị sét đánh mà không chết, ngược lại chỉ trời quát hỏi; cũng từng nghe nói nhiều tháng trước tại nhà cũ của Tư Mã Ôn Công, Quan Mộc Đán một mình chiến đấu với quần hùng, chợt bị thiên lôi đánh trúng, hình tiêu ảnh diệt, trước đó vẫn cất giọng hỏi trời, oán trời, trách trời, mắng trời, so trời, hét trời. Hiện giờ hắn đơn độc quyết chiến, lấy ít đánh nhiều, trong trời đất tịch mịch, không màng sống chết, cũng khó tránh khỏi sinh ra loại chí khí hào tình này.

Mặc dù có khí khái hào hùng, nhưng về khí thế đương nhiên không thể so với chiến thần Quan Thất.

Chợt nghe bầu trời vang lên một trận tiếng sấm cuộn cuộn, lại “đùng” một tiếng, ánh chớp chiếu rọi khắp cả đường lớn. Kiếm của Ôn Hòa Cẩn chỉ lên trời, dường như đã hấp dẫn một tia sét lạnh, lóe lên những tia lửa màu lam, phát ra tiếng rung loạt xoạt. Giống như trên thân kiếm và mũi kiếm có vài con rắn bạc nhỏ như tơ nhện đang nhanh chóng lượn quanh, khiến thanh kiếm lửa này không ngừng rung động.

Chu Đại Khố Nhi đứng phía trước mọi người, tay của hắn giờ lên trời vẫn không hạ xuống. Cánh tay này của hắn không hạ xuống, đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng không ai dám tùy tiện công kích, bởi vì ai cũng biết tên to con này là chiến tướng có khả năng gánh vác nhất trong Phong Vũ lâu và Tượng Tị tháp.

Chu Đại Khố Nhi nhìn đường dài u ám, gió bay mây cuốn, nhìn cả đường lớn đều vây quanh một người giống như một đoàn khói lửa chiến tranh, trong mắt lại hiện lên vẻ đồng tình.

- Đầu hàng đi. Bây giờ người còn có thể lựa chọn, chúng ta sẽ không dùng tư hình, chỉ giao người cho nha môn chờ xử lý, thế nào?

Ôn Hòa Cẩn cười.

Hắn cười lên giống như bốc cháy.

Lúc hắn cười như vậy hết sức hào kiệt, cũng hết sức đoạn tuyệt.

- Các người muốn giao ta cho tên sát thủ được xưng là bồ khoái kia? Có bản lĩnh thì giết ta trước đi!

Chu Đại Khố Nhi lắc đầu, thở dài. Hắn luôn luôn đứng mãnh thiện chiến, nhưng thực ra cũng không hiểu chiến.

- Không cần đánh được không? Chiến hữu của người đều đã chết rồi.

Ôn Hòa Cẩn không nghe được câu này còn tốt, vừa nghe xong toàn thân liền run lên lách cách, giống như quá đau khổ, đau khổ đến mức tựa như ngũ tạng đều thiêu đốt. Hắn hét lên:

- Tất cả đã chết rồi, đi rồi, không đến rồi. Một mình ta giết hết các người!

Sau đó hắn gào lên trong tiếng sấm ầm ầm:

- Thích Thiếu Thương, Thích Thiếu Thương, con rùa khôn kiếp ngươi trốn ở đâu, mau rút ra đây, quyết một trận tử chiến với ta!

Hắn vừa gào thét, vừa dùng một kiếm đâm về phía Chu Đại Khố Nhi, một kiếm này nhanh và mạnh.

Chu Đại Khố Nhi ngửa đầu, tránh khỏi một kiếm này của hắn.

Ôn Hòa Cồn lại tiến tới một bước, lại dùng một kiếm đâm nhanh về phía Chu Đại Khố Nhi, một kiếm này càng nhanh càng mạnh.

Chu Đại Khố Nhi đưa đao lớn xuống, dùng mặt đao ngăn cản nhát đâm này của hắn.

Một kiếm này đâm vào trên sống đao, lại nghe mấy tiếng “xoẹt xoẹt”, một dòng điện hóa thành vô số con rắn nhỏ lóe lên lượn quanh, khiến cho tay của Chu Đại Khố Nhi run lên, toàn thân cũng run lên giống như bị điện giật. Tuy hắn dùng mãnh kiên cường nhưng cũng phải kêu lên một tiếng, lui lại mấy bước, nhát thời nửa người mất cảm giác, không thể chủ động công kích.

Một kiếm này của Ôn Hòa Cồn chẳng những ẩn chứa kiếm khí, còn phát ra chân hỏa, cũng bắn ra uy lực sấm sét trong trời đất. Chu Đại Khố Nhi giống như bị điện giật một chút, nhát thời nửa người tê dại, không thể đánh trả.

Hắn có mình đồng da sắt, cũng không thể chịu được uy lực một kiếm lôi đình này.

Ôn Hòa Cồn dùng một kiếm chấn nhiếp Chu Đại Khố Nhi, toàn thân đột nhiên hóa thành một ngọn lửa, cũng không lập tức truy kích Chu Đại Khố Nhi, ngược lại liên tục giết chết hai người ở góc tây bắc, ánh kiếm thêm lửa nhanh chóng bay cuộn tới phía sau chiếc kiệu xanh lá kia.

Người đang ngồi phía sau kiệu xanh lá chính là danh bổ Vô Tình.

Ôn Hòa Cồn đối mặt với Vô Tình, lạnh lùng nói:

- Tại sao lại giết huynh đệ của ta?

Lời còn chưa dứt liền phát ra một kiếm.

Ánh kiếm vừa lên, ngọn lửa xuất hiện.

Đây mới là “lửa của kiếm”, kiếm lửa.

Hắn đã nhìn chuẩn, cũng đã nhắm chuẩn.

Hắn muốn giết chết kẻ đứng đầu danh bổ này, hỏa thiêu Vô Tình.

Cho dù không giết được Thích Thiếu Thương, nếu có thể giết chết Vô Tình cũng đủ để nổi danh thiên hạ.

Kiếm của hắn cộng thêm ngọn lửa, quãng kiếm dài ra đến hơn gấp ba.

Thế nhưng Vô Tình chỉ giơ tay lên, sau một tiếng “vèo” bắn ra một vật.

Kiếm của Ôn Hòa Cồn có nhanh, cũng không nhanh hơn ám khí.

Ám khí kia lại không phải tấn công thẳng vào hắn.

Nếu như ám khí bắn về phía hắn, hắn còn có thể né tránh, nhưng ám khí kia lại đánh vào trên kiếm của hắn.

Theo một tiếng “ong”, tay hắn run lên, kiếm trong tay gần như rơi xuống.

Hắn trầm cổ tay, năm ngón tay xiết chặt, lúc này mới giữ được kiếm. Lại nghe Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Bọn hắn giết người, ta giết bọn hắn.

Ôn Hòa Cồn quát lên:

- Ta cũng giết người, người có bản lĩnh thì tới đây giết ta!

Một tiếng “bộp” vang lên, lại một vật đánh trúng thân kiếm của hắn. Tay hắn run lên, một lần nữa gần như cầm kiếm không nổi.

Chỉ nghe Vô Tình lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng đã giết người, ta đương nhiên muốn giết ngươi.

Ôn Hòa Cồn gầm lên:

- Chỉ người có thể giết người, người khác không thể giết người sao?

Lại một tiếng “bộp”, thêm một ám khí đánh trúng mũi kiếm của hắn. Nhất thời thanh kiếm trong tay Ôn Hòa Cồn khói lửa tan biến, ánh lửa chỉ còn thoi thóp.

Vô Tình vẫn lạnh lùng nói:

- Ta giết người là vì trừng trị kẻ giết người, nếu như người có bản lĩnh thì có thể tới giết ta.

Ôn Hòa Cồn đã bị đối phương bức lui một lần rồi hai lần, hai lần rồi ba lần, điều này đã kích thích sát khí và nộ khí của hắn. Hắn hét lớn một tiếng, ngọn lửa trên thân kiếm một lần nữa bùng lên, mấy đóa hoa lửa lượn quanh thân kiếm, hùng hục bốc cháy, còn phát ra tiếng nổ lách tách.

Mũi kiếm của hắn từ xa chỉ về phía Vô Tình:

- Người phóng ám khí cái gì, có gan thì quyết một trận tử chiến với ta!

Vô Tình chau mày, quát lên:

- Nói nhảm!

Y vung tay lên, “xoẹt” một tiếng, lại đánh ra một vật.

Toàn thân Ôn Hòa Cồn đều bị chiến chí thiêu đốt, kiếm giờ ngang, vốn đã thủ thế đợi phát, đã sớm tập trung chú ý Vô Tình xuất thủ, cảnh giác đề phòng. Thế nhưng gặp phải ám khí này của Vô Tình, hắn vẫn rít lên quái dị, giậm chân một cái, trăm người nhảy lên, tay chân luống cuống, chặt vật vô cùng.

Bởi vì ám khí này của Vô Tình nhìn như tùy ý phát động, thực ra lại vô cùng chớp nhoáng, trước tiên “phụp” một tiếng đánh vào trong đường phố, tiến thẳng đến nơi đặt chân của Ôn Hòa Cồn, lại “vèo” một tiếng đột ngột chui ra, gần như xuyên qua chân của hắn.

Tuy Ôn Hòa Cồn co chân vọt lên cực nhanh, nhưng ám khí chỉ nhỏ bằng móng tay kia vẫn đuổi theo tấn công vào cổ họng hắn.

Hắn vất vả lắm mới tránh khỏi một mũi ám khí này, đáp xuống bên ngoài mười một thước, nhưng đã mấy phen khổ sở, thậm chí nguy hiểm. Hắn đang muốn lên tiếng mắng chửi, không ngờ một mũi ám khí khác lại xé gió bay tới.

Mũi ám khí này hoàn toàn khác với lần trước.

Lần trước thì ngoằn ngoèo, ám khí này lại trực tiếp.

Lúc trước thì quanh co, lần này thì lại nhanh.

Nhanh giống như tia chớp, nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Nhanh đến chết người.

Mũi ám khí này là một ngọn phi đao, bắn thẳng vào giữa người Ôn Hòa Cồn.

Ôn Hòa Cồn kêu lên một tiếng, kịp thời/lập tức/đồng thời lui nhanh/ lách nhanh /chấn kiếm ngăn cản mũi ám khí này.

Một tiếng “đình” vang lên, mũi ám khí (phi đao) kia chợt bay ra ngoài.

Ôn Hòa Cồn cũng thật sự gặp khó không ngã, càng đánh càng hăng, dũng mãnh thiện chiến. Hắn vừa đánh văng phi đao, lại cúi người muốn lao về phía Vô Tình.

Hắn không sợ, hắn không chùn, hắn nhất định phải giết chết Vô Tình.

Hôm nay cho dù phải chết, hắn cũng nhất định phải kéo theo một cao thủ võ lâm, danh nhân giang hồ chết chung với mình.

Dù sao hắn cũng nên liều mạng, cũng phải liều mạng.

Dưới cái nhìn của bất cứ người nào, hắn là một kẻ dũng mãnh gan dạ. Nhưng trong mắt của Vô Tình, hắn lại là một kẻ không noi nương tựa.

Y vẩy tay một cái, lại phát ra một mũi ám khí.

Dường như còn mang theo một tiếng thở dài.

Đây là một cái “nguyên bảo lưu tinh”.

Nguyên bảo lưu tinh là một lưu tinh chùy lớn như một cục nguyên bảo, không dây xích, nhiều gai, nhiều cạnh, làm bằng sắt, trọng lượng nặng. Lúc phát ra

nếu mượn lực xoay vòng của cổ tay, cho dù gặp phải binh khí sắc bén ngăn cản, cũng có thể bay xéo bắn thương người khác, góc độ nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11 – Ớt đỏ, ta muốn ăn nhãn băng

Ôn Hòa Cẩn rõ ràng không ngăn được.

Kiểm của hắn còn chưa thu về.

Khí của hắn cũng chưa trở về.

Thế nhưng vào lúc thế không thể tiếp, sức đã dùng hết, hắn đột nhiên xoay người, vọt lên không, đã dịch chuyển ba thước bốn, vừa vặn tránh khỏi một cục nguyên bảo lưu tinh chết người kia.

Lúc này tiếng thở dài của Vô Tinh mới đến hồi cuối, một tiếng “a” giống như kéo theo chiếc đuôi của đốm lửa còn sót lại lướt qua chân trời.

Sau đó Ôn Hòa Cẩn đột nhiên phát hiện mình không ổn, rất không ổn.

Bởi vì sau lưng hắn đều dính lửa.

Hắn đang bị vây khốn trong hỏa ngục, cả người đều tắm trong lửa.

Khi hắn phát hiện thì đã không còn kịp, ngọn lửa đã đốt cháy toàn thân, hắn lập tức giống như một người lửa.

Lúc này hắn mới hiểu được một chuyện, một sự thật đáng sợ.

Hóa ra ba mũi ám khí ban đầu của Vô Tinh, trước tiên áp chế ngọn lửa trên kiếm của hắn, cũng áp chế sự kiêu ngạo của hắn, nhưng quan trọng hơn chính là làm rối loạn vị trí của hắn.

Vị trí vừa loạn, đối phương liền liên tục phát ra ba mũi ám khí.

Mũi thứ nhất, thứ hai, thứ ba đều không phải muốn sát thương hắn, giết chết hắn, mà chỉ cần hắn tránh, né, lánh, lui.

Do đó, khi Ôn Hòa Cẩn tập trung tinh thần, toàn lực bức ra ngũ muội chân hỏa của mình đối kháng đại địch, dĩ nhiên không chú ý đến mình tránh trái né phải, đã lui đến gần sát chiếc kiệu dính lửa kia.

Lửa là do chính hắn tạo ra.

Toàn thân hắn rất nóng, cũng không lưu ý ngoại trừ lửa trong còn có lửa ngoài.

Cuối cùng, sau khi hắn tránh khỏi cục nguyên bảo lưu tinh kia, lại ngã vào trong kiệu lửa.

Hắn giống như dẫn lửa tự thiêu, gần như sắp nổ tung.

Lúc này hắn mới hiểu được dụng ý của Vô Tinh. Từ ban đầu giao thủ, đối phương đã từng chiêu bố cục, mà hắn lại hoàn toàn rơi vào trong cục.

Lúc hắn tỉnh ngộ thì cả người đã dính lửa.

Kỳ quái là lúc này thứ thoáng qua trong lòng hắn không phải giận dữ, cũng không phải si nhục, càng không phải tuyệt vọng, mà chợt nghĩ tới một trái ớt đỏ.

Bản thân hắn giống như một trái ớt đỏ lớn.

Hắn là một người cả đời đều có ánh sáng, mà hiện giờ cả người hắn lại đang bốc cháy.

Hắn đột nhiên rất muốn uống một thứ, đó là nhân băng.

Quả nhân trắng như tuyết vị ngọt thơm lừng, trộn ở trong băng, vào miệng tươi mát. Nếu như lúc này có một chén ngửa cổ uống vào, đó là chuyện tuyệt vời biết bao.

Hắn hét lớn, giãy giụa, muốn tránh khỏi ngọn lửa, trong lúc giãy dụa bỗng chửi lại xen vào một câu:

- Ôt đồ, ta muốn ăn nhân băng...

Câu này nói không đầu vào đầu, khiến người ta hoàn toàn không hiểu đầu đuôi. Ngay cả người luôn có cảm ngộ, kiến thức và nghiên cứu đối với phản ứng của con người (nhất là người tội ác tày trời) tại khoảnh khắc trước khi chết, cũng cảm thấy rất nghi hoặc.

Có lẽ đó là một sự hỗn loạn trước khi chết.

Trong mắt của Vô Tình, cả người Ôn Hòa Cỗn múa may trong lửa, thật ra là không nơi nương tựa.

Sát thủ cũng là người, sát thủ cũng không nơi nương tựa.

Ôn Hòa Cỗn toàn thân dính lửa, vẫn rất dũng mãnh, còn rất uy mãnh. Hắn một mặt muốn dập tắt lửa trên người mình, một mặt muốn cầm kiếm lao về phía Vô Tình, muốn cùng đối phương đồng quy vu tận.

Hắn xoay tròn, gầm thét, ánh lửa toàn thân giống như khoác lên người hắn một bộ áo múa, khiến hắn khoa tay múa chân trong ánh lửa càn bọ không nơi nương tựa.

Ngay lúc này, Ôn Hòa Cỗn cũng không nói tiếp được nữa.

Sau một tiếng “phụp”, một vật đánh vào ngực hắn trong ngọn lửa, chui thẳng vào trong.

Đó là phi đao.

Vô Tình cũng không xuất thủ.

Ít nhất, y không xuất thủ với Ôn Hòa Cỗn đã dính lửa.

Đó là phi đao vừa rồi Ôn Hòa Cỗn đánh bay.

Ngọn phi đao kia ngoại trừ muốn bức lui Ôn Hòa Cỗn, quan trọng hơn là muốn hắn dùng kiếm ngăn cản nó.

Vừa ngăn cản, ngược lại đã kích phát lực lượng ẩn giấu của nó, lượn vòng phản công.

Bởi vì phi đao bị đánh văng này lại lượn một vòng lớn bay trở về, vẫn luôn nhắm vào Ôn Hòa Cỗn, khiến cho Ôn Kiếm Thần trong lửa hoàn toàn không thể đề phòng, không kịp chống đỡ.

Cho nên hắn đã trúng phải một đao này.

Một đao này đâm thẳng vào ngực.

Hắn trúng phải một đao, lập tức ngã ra, bất động.

Lửa ở trên người, trên trán, trên tóc, trên áo của hắn, hùng hực thiêu đốt.

Sau đó hắn lại hiểu được một chuyện.

Đây là ngày ta chết...

Không còn nữa.

Không có đoạn sau, bởi vì hắn đã chết.

Hà Nan Quá bị thương vẫn luôn xem trận chiến.

Hắn lẳng lặng nhìn, người bị trọng thương khiến cho hắn không thể cử động, nhưng không thể động không có nghĩa là không có hi vọng.

Hắn vốn vẫn ôm hi vọng, hắn đặt hi vọng lên người Ôn Hòa Cỗn.

Nhưng bây giờ cũng không còn nữa, bởi vì Ôn Hòa Cỗn đã chết rồi.

Hắn lẳng lặng, thậm chí lạnh lùng nhìn Ôn Hòa Cỗn chậm rãi ngã xuống, sau đó hắn mới kiên quyết làm một chuyện.

Hắn dùng tay cầm lấy hai đuôi tên.

Hai tiếng “xoẹt xoẹt” vang lên, hai mũi tên hoàn toàn cắm vào trong tim hắn.

Hắn tự sát, bởi vì hắn không muốn chết quá chậm, quá khó chịu. Hắn không muốn người khác đối phó với hắn bằng phương pháp mà hắn đối phó với người khác.

Cho nên hắn thà chết, chết nhanh, chết thống khoái.

Câu nói sau cùng hắn nói rất chậm, rất chậm, cũng rất thê lương:

- Vô Tình, Thích Thiếu Thương... ta biết các ngươi có thủ đoạn, nhưng ngươi giết chúng ta rồi, chỉ sẽ bức ra người muốn lấy mạng các ngươi. Ngày tháng sau này của các ngươi tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Đột nhiên giữa lần ranh sống chết này, hắn cảm thấy trong lòng có một sự giận dữ bất bình, không nhịn được hét lên:

- La lão yêu, đến bây giờ ngươi vẫn không xuất hiện, ngươi cũng sẽ không được chết từ tể!

Nói xong, hắn đã chết.

Tại khoảnh khắc trước khi chết, hắn lại nhìn thấy thần phật đầy trời.

Trên đường lớn vẫn có lửa, nhưng rất nhanh đã bị dập tắt.

Trên trời mây dày không mưa, tiếng sấm ầm ầm, đường lớn Lam Sơn vẫn bốc lên hơi nóng.

Trên đường ngồn ngộn, đã có ba mươi hai ba mươi ba người ngã xuống, hoặc chết, hoặc bị thương, hoặc rên rỉ.

Người bị thương rất nhanh được cứu hộ, người chết thì nhanh chóng được khiêng đi. Người chỉ huy điều động, dọn dẹp tàn cục là một hán tử mặt âm dương.

Hắn điều động binh tinh, ngăn nắp trật tự.

Ngũ quan của hắn luôn làm cho người ta cảm giác được một vẻ trách trời thương dân, nhưng giữa thần sắc lại bộc lộ ra một loại khí tức cường hãn khó che giấu.

Hắn lập tức thu xếp xong cục diện toàn bộ đường lớn, sau đó không nhanh không chậm báo cáo với Vô Tình:

- Bên phía chúng ta chết hai mươi hai người, bị thương tám người. Lương Thương Tâm, Hà Nan Quả và Ôn Hòa Cồn đến tập kích đều chết trong tay bỏ đầu ngài.

Sắc mặt Vô Tình tái nhợt, dùng tay trái khẽ vuốt bụng dưới, giống như chịu đựng đau lớn cực lớn, chỉ hừ lạnh nói:

- Ba tên này đều từng giết không ít cao thủ vô tội để tể kiếm, thử kiếm. Ta vẫn muốn trừng trị bọn chúng, nhưng sau khi bọn chúng đầu quân cho Thái Kinh, đã từ chỗ Thái Nguyên Trường lấy được xá miễn của hình bộ, không thể truy cứu những chuyện bọn chúng phạm phải trước đây. Ta muốn xử lý bọn chúng đã lâu, hôm nay bọn chúng phát động tập kích, sát thương người vô tội, ta liền mượn lý do này trừ khử Ôn Kiếm Thần, Lương Kiếm Ma và Hà Kiếm Quái. Đáng tiếc là vẫn còn cá lọt lưới, không thể một lưới bắt hết.

Trương Thân lau mồ hôi trên trán. Hắn nửa bên mặt đen, nửa bên mặt trắng, mặt trắng hoàn toàn không có mồ hôi, trán đen lại đầy mồ hôi hột.

- Xem ra tình báo của chúng ta vẫn có sai sót, La Thụy Giác không xuất hiện ở đây.

Vô Tình nói:

- Ta có thể thuận lợi trừ khử ba tên nghiệt chủng này, còn nhờ Thích tông lâu chủ thay mặt thông báo, ta đã vô cùng đa tạ rồi.

Gương mặt lạnh lùng của y thoáng hiện lên vẻ lo lắng:

- Có lẽ, một La Hán Quả còn khó đối phó hơn so với sáu tên Kiếm Yêu, Kiếm Quỷ, Kiếm Tiên, Kiếm Thần, Kiếm Ma, Kiếm Quái cộng lại.

Trương Thân nói:

- Trên thực tế, chúng ta cũng đã năm lần thử giết La Kiếm, nhưng đều không thành công, hơn nữa còn bị hắn giết cho tan tác quay về. Cho dù hôm nay hắn có ở đây, nếu không có đại bổ đầu, e rằng chúng ta cũng không vây hắn được.

Vô Tình nói một cách xa xăm:

- Ta lo lắng... không phải là hấn ở đây...

Trong mắt Trương Thán lộ ra vẻ chuyên chú, hấn đang đợi Vô Tình nói tiếp.

Vô Tình quả nhiên nói tiếp:

- Ta lo lắng lại là hấn không ở đây... hấn không ở đây thì sẽ ở đâu?

Vấn đề này giống như mây đen trên đầu bọn họ, khiến cho Trương Thán trong lòng giật mình.

Vô Tình lại hỏi một vấn đề.

Vấn đề này cũng không phải chuyện khác, mà là hỏi thẳng chuyện riêng của Trương Thán.

- Gần đây thân thể của ngươi không thoải mái?

Trương Thán sửng sốt.

Hấn lau mồ hôi, không lập tức trả lời.

Vô Tình nhìn hấn thật kỹ, sâu xa nói một câu:

- Ngươi phải chú ý. Có lúc, luyện võ cũng sẽ thương thân, đọc sách cũng sẽ loạn tâm, niệm kinh cũng sẽ nhập ma.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12 – Nếu Phó Tông Thư chưa chết

“Kiếm Thần” Ôn Hòa Cồn, “Kiếm Quái” Hà Nan Quá, “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm tại đường lớn Lam Sam đánh lên Thích Thiểu Thương, có thể nói là thất bại thảm hại, bị Vô Tình giết chết tại chỗ.

Xem ra, trận này thế lực cao thủ dưới trướng Thái Kinh quyết đấu với Kim Phong Tế Vũ lâu, kết quả Phong Vũ lâu chiếm hết thượng phong.

Thích Thiểu Thương đã thông báo cho Vô Tình trong Tứ Đại Danh Bỏ, để Vô Tình ra tay giết chết ba đại thần kiếm.

Thế nhưng nếu dùng mạng người tính toán, mọi người đều ngang hàng, đồng dạng là một cái mạng. Bên phía Phong Vũ lâu chết hai mươi hai người, bị thương tám người, so với tính mạng của ba người Ôn Hòa Cồn, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm, vẫn là “lỗ vốn”.

Có điều Ôn Lương Hà là ba đại thần kiếm, cũng là ba đại cao thủ trong võ lâm, ba trụ thủ mạnh dưới trướng Thái Kinh.

Bọn họ đều là người không dễ giết, nhưng lại là cao thủ giết người.

Thế sự thường là không công bình.

Đồng dạng là mạng người, lại có cái đáng giá, có cái không đáng giá; đồng dạng là người, có người thông minh, có người ngu ngốc; đồng dạng là người, có người sống lâu phú quý, có người đoản mệnh thấp hèn.

Thế sự không có công bình tuyệt đối.

Có lẽ đối với người chủ sự của Kim Phong Tế Vũ lâu, có thể giết chết đại địch giống như Ôn Hòa Cồn, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm, hi sinh một hai trăm người cũng vui lòng.

Nhưng Vô Tình vốn không muốn hi sinh nhiều người như vậy.

Đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng là nhân vật bang hội trong kinh thành. Vô Tình không muốn cũng cố gắng tránh dính dáng đến những người võ lâm này, nhưng dù sao phương thức và tác phong làm việc của Phong Vũ lâu cũng không trái với nguyên tắc và tôn chỉ làm bỏ khoai của Vô Tình, hơn nữa còn thỉnh thoảng hỗ trợ lẫn nhau, kẻ vai chiến đấu. Cho nên, Vô Tình trên căn bản vẫn có tình có nghĩa đối với môn đồ đệ tử của Phong Vũ lâu, Tượng

Tị tháp và hai đảng Phát Mộng.

Y không thể kịp thời ngăn cản đám người Hà Nan Quá, Ôn Hòa Cỗn, Lương Thương Tâm giết chết hơn hai mươi tên đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, chủ yếu là vì bệnh cũ đau bụng của y lại tái phát.

Y chỉ có thể chờ đến lúc kẻ địch tấn công mới có thể phản kích, không thể chủ động công kích.

Huống hồ, y luôn luôn không tiện đi lại, không thể tu luyện nội lực cao thâm, hơn nữa đang lúc bụng đau như xoắn, cho nên y chỉ có thể dựa vào ám khí và cơ quan để ứng phó với những kẻ vô cùng hung ác trong võ lâm, trên hắc đạo.

Do đó, hôm nay trên đường lớn Lam Sam chết rất nhiều người, y cũng chỉ lực bất tòng tâm.

Nhiều nhất, y chỉ có thể báo thù cho bọn họ, kẻ giết người chết, giết người đền mạng.

Y chỉ có thể làm chuyện này cho những người đã mất đi tính mạng.

Thực ra nếu so sánh, ngày đó Thích Thiếu Thương dẫn người ban đêm tập kích Tích Cựu hiên, giết chết Dư Yếm Quyện và Ngô Phấn Đầu, bắt sống Tôn Ưc Cựu, khiến y gánh tội danh hành thích thiên tử, vì vậy đã kéo Thái Kinh quyền cao chức trọng xuống đài, lại khiến Đồng Quán đang làm mưa làm gió bị thánh thượng hoài nghi. Nếu xét về ảnh hưởng lâu dài và sâu rộng, dĩ nhiên là khá lớn, khá hữu hiệu, cũng khá thành công.

Tính ra hai lần hành động này là đấu tranh của hai bang, cũng là va chạm của hai phái, càng là sự lên xuống của hai thế lực. Thích Thiếu Thương và Dương Vô Tà lên kế hoạch, đã thành công tiêu diệt sáu thành viên Ôn Hòa Cỗn, Tôn Ưc Cựu, Hà Nan Quá, Dư Yếm Quyện, Ngô Phấn Đầu, Lương Thương Tâm trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Xem ra, bọn họ là bên thắng lợi.

Thế nhưng, lần này Ôn Hòa Cỗn, Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm thực hiện kế hoạch “một kiếm phát tài”, trước đó vẫn phải được Thái Kinh ngầm ưng thuận và đồng ý mới dám phát động.

Thái Kinh dĩ nhiên đồng ý.

Chỉ cần là hành động giết chết, tiêu diệt, đã kích đám người Thích Thiếu Thương, Vương Tiểu Thạch hoặc Kim Phong Tế Vũ lâu, hẳn đều nhất định sẽ phê chuẩn, cho phép, thậm chí còn sai người trong Bát Lôi Tử Đệ đi trợ giúp bọn họ ám sát.

Nhưng khi Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm và Ôn Hòa Cỗn bố trí lần ám sát này tại đường lớn Lam Sam, tin tức vẫn để lộ ra.

Đối với tin tức bị tiết lộ, Thái Kinh lại âm thầm cao hứng, bởi vì điều này đại biểu tin tức dưới tay hắn linh thông.

Có ít nhất hai nhóm người của Thái Kinh biết được hành động lần này, một là Hắc Quang quốc sư Chiêm Biệt Dã, một nhóm khác là Nhậm Lao Nhậm Oán đang được tin cậy ở hình bộ.

Bọn họ cũng không dám tùy tiện hành động, bởi vì bọn họ không muốn mạo hiểm.

Cho nên bọn họ (phân biệt) hỏi Thái thái sư.

Bọn họ nên sắm vai gì trong lần hành động này?

Động tác của Thái Kinh là cười âm hiểm.

Câu trả lời của hắn lại là:

- Tùy nó.

Nhậm Lao Nhậm Oán đều cảm thấy ngạc nhiên.

Nhậm Lao không nhịn được hỏi:

- Tại sao không tăng thêm nhân thủ, một lần giết chết Thích Thiếu Thương?

Thái Kinh chỉ ra vẻ cao thâm đáp:

- Nếu Phó Tông Thư không chết... có lẽ hắn sẽ làm như vậy.

Nhậm Lao vẫn không hiểu, rất nghi hoặc.

Nhậm Oán cúi đầu im lặng, thần sắc cung kính.

Thái Kinh lập tức nhìn ra:

- Nhậm Hạc Điền, người nhất định là biết ý ta.

Nhậm Oán chỉ sợ sệt nói:

- Nếu Thích Thiều Thương có thể diệt trừ dễ như thế, vậy thì không phải là Thích Thiều Thương nữa rồi.

Hắn dừng một chút, phát hiện ánh mắt Thái Kinh đã lộ ra vẻ tán thưởng, hơn nữa còn chờ hắn nói tiếp, hắn mới dám nói:

- Học trò chỉ biết, thái sư ngoại trừ luôn trọng dụng bằng hữu, nhân tài, trước giờ cũng không đánh giá thấp kẻ địch và đối thủ. Phó Tổng Thư chính là không có sự độ lượng và ánh mắt như thái sư, cho nên mới bị Vương Tiểu Thạch giết chết.

Thái Kinh cười ha ha:

- Nói rất hay.

Sau đó hắn giống như phân phó, cũng giống như dặn dò nói với Nhậm Lao:

- Nhậm Hồ Hành, tuổi tác của người tuy hơn xa Hạc Điền, nhưng những thứ phải học ở hắn còn nhiều lắm.

Nhậm Lao nghe vậy chỉ vâng vâng dạ dạ.

Nhưng Chiêm Hắc Quang lại có ý kiến khác:

- Ma, Quái, Thần ba kiếm nếu có thể giết được Thích Thiều Thương, dĩ nhiên là chuyện tốt. Như vậy có thể giúp tướng gia xóa bỏ một mối hiểm họa, đương nhiên là chuyện vui... .

Cho dù Thái Kinh không còn tại vị, nhưng Chiêm Biệt Dã vẫn gọi Thái Kinh là “tướng”, giống như dự đoán và khẳng định Thái Kinh sớm muộn gì cũng sẽ bá tước lần nữa.

Nghe Hắc Quang quốc sư xưng hô như vậy, Thái Kinh cũng nhận không từ chối.

Nhưng Chiêm quốc sư vẫn có nghi vấn:

- Nếu như ba người Ôn Lương Hà thất thủ, chẳng phải Thất Tuyệt Thần Kiếm sẽ liên tục hao tổn sáu người, chỉ còn lại một mình La Hán Quả, e rằng khó có thành quả gì lớn. Tướng gia không cảm thấy tiếc sao?

Thái Kinh lại cười.

- Thượng nhân quá lo rồi.

- Ôn Thần, Hà Quái, Lương Ma chưa chắc sẽ thất thủ. Huống hồ La Kiếm cũng tham dự, có hắn ở đó, cho dù không giết được Thích Thiều Thương, nói không chừng cũng có thể giết được Dương Vô Tà, như vậy chẳng khác nào giáng một đòn nghiêm trọng vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Lại nói, cho dù Thất Tuyệt Thần Kiếm hi sinh toàn bộ, cũng có chỗ tốt.

Hắc Quang Thượng Nhân nghe câu này lại không hiểu.

- “Thần Kiếm” chết sạch rồi, còn sợ “Kiếm Thần” không ra sao?

Sư phụ của “Thất Tuyệt Thần Kiếm” là “Thất Tuyệt Kiếm Thần”, bọn họ đã rất lâu không xuống núi, nhập thế, ra giang hồ.

Chiêm Biệt Dã đột nhiên tỉnh ngộ, hắn cuối cùng đã hiểu được mưu mô và dụng ý của Thái Kinh.

Hắn bất chợt cảm thấy sợ hãi.

Nhưng hắn chỉ gạt mình trong lòng, không dám tiếp tục truy cứu đề tài này nữa.

Trước mặt loại người như Thái Nguyên Trường, biết được quá nhiều quá sâu, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Hắn lại giả vờ kinh ngạc hỏi:

- Hà? La Thụy Giác cũng ra tay trong chiến dịch này sao?

- Hắn à?

Thái Kinh lại nheo mắt, gần đây thị lực của hắn càng mờ hồ, nhưng trong lòng lại càng rõ ràng:

- Chuyện này đương nhiên không thể thiếu hẳn.

Hắc Quang Thượng Nhân giống như rất ân cần hỏi:

- Hắc cũng ra tay cùng lúc với Ôn Hà Lương sao?

- Hắc là người thông minh, ta cũng phải cao thủ trợ giúp hẳn.

Thái Kinh vẫn ung dung, giống như mừng cho người khác nói:

- Hắc sẽ chọn thời cơ có lợi nhất để ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13 – Cục diện nhất định sẽ rất khác

Y là một người khi tàn nhẫn ngay cả giấc mộng cũng quét sạch không còn.

Thế nhưng sự kiện kia giống như một giấc mộng vào buổi tối nào đó của y.

Đây là kinh thành.

Y đang ở Tam Hợp lâu.

Y đương nhiên là Dịch Phi Kinh, “Đê Thủ Thần Long” Dịch Phi Kinh.

Từ trước đến giờ Dịch Phi Kinh luôn là một cô nhi.

Y thật sự là một cô nhi. Y sinh ra tại một nơi hoang vu hẻo lánh, thị trấn nhỏ kia chỉ có mấy trăm gia đình. Y là con trai của một người coi ngựa trong một trại ngựa nhỏ, nằm tại một thôn nhỏ phụ thuộc thị trấn kia, cách xa ba mươi lăm dặm.

Trại ngựa kia rất tàn tạ, không có được mấy con ngựa tốt.

Làm ông chủ của trại ngựa này đã rất khó khăn, đương nhiên người coi ngựa trong trại ngựa Lạc Nhật này lại càng nghèo hơn.

Nếu như ông chủ chỉ ăn gạo lức, vậy thì người coi ngựa trong trại ngựa này nhiều lắm chỉ có cháo để ăn.

Thế nhưng phụ thân của Dịch Phi Kinh càng thâm hơn, thường xuyên say rượu, lừa dối, thích đánh bạc, đánh vợ, gần như tất cả khuyết điểm của một nam nhân xấu xa đều có đủ, còn ưu điểm của nam tử hẳn lại hoàn toàn không có. Hai anh trai của y đã bị cha y đánh đến sinh non chết yểu, một chị gái bị thân phụ cưỡng bạo, một anh trai bị đánh chết tại chỗ.

Dịch Phi Kinh vốn tên một chữ “Lộ”. Y vừa ra đời đã thiếu sự chăm sóc, lúc nhỏ suýt chút nữa đã bị một con ngựa già vừa gầy vừa xấu nổi nóng đạp chết.

Con ngựa già kia cũng rất kỳ quái, không biết kiếp trước có thù oán gì với y. Khi đó y chỉ là một đứa trẻ, còn nó chỉ là con ngựa gầy không được người ta coi trọng. Nhưng có một lần lúc hoảng hốt, y ở ngoài chuồng nhốt cò đại, còn con ngựa già kia vẫn đứng cách bảy mét nhai cỏ, đột nhiên nó đá vỡ chuồng, chạy như bay đến giẫm đạp y.

Y cuối cùng không bị đạp chết tại chỗ, bởi vì có người kịp thời cứu y.

Nhưng y cũng bị đạp gãy xương cổ.

Người cứu y là một ông chủ lớn.

Chẳng những là một ông chủ lớn có tiền, còn là một ông chủ lớn rất có quyền, càng là một “ông chủ lớn” chân chính trong võ lâm, trên giang hồ.

Cái “lớn” của “ông chủ lớn” này, lớn đến mức khiến y không thể tưởng tượng.

Đương nhiên y cũng không tưởng tượng nổi, có một ngày y lại có thể “thừa kế” sự nghiệp của “ông chủ lớn” này, trở thành một “ông chủ lớn” khác.

Người cứu y là hảo thủ chiến lực cấp ba của Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia (đệ tử của Phích Lịch đường Lô gia chia làm bốn cấp chiến lực, cấp thứ tư là cao nhất, trong đường chỉ có ba người, còn chiến lực cấp ba cũng chỉ có tám người), đồng thời còn có một thân phận không thể đo đếm.

Phó tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường trong kinh thành.

Hắn đương nhiên chính là Lô Cẩm Đường, chữ đơn “Tồn”.

Lôi Tồn.

Từ đó đã bắt đầu mối quan hệ giữa y và Lô Tồn.

Khi đó Lô Tồn đang đi chọn ngựa.

Hắn chọn ngựa là vì muốn chặn đánh đội ngũ của nhị thánh chủ “Trường Vĩ Sát Tinh” Mẫn Tiến trong Mê Thiên Thất Thánh minh, đồng thời cũng vì muốn đối phó với đội ngũ Vô Pháp Vô Thiên của Mạc Bắc Thần trong Kim Phong Tế Vũ lâu.

Kết quả lần này hắn không chỉ chọn được ngựa tốt, cũng chọn đúng người.

Nhưng đến cuối cùng, hắn chỉ chọn đúng người.

Bởi vì ngựa tốt lại bị người mà hắn chọn giết chết.

Khi đó, nếu không phải Lô Tồn nhìn trúng con ngựa già gầy ốm, cô độc rời bầy đứng một mình bên chuồng kia, cũng sẽ không chú ý tới đứa trẻ bên ngoài chuồng ngựa, càng không thể kịp thời cứu mạng đứa bé này.

Như vậy, vận mệnh của Dịch Phi Kinh nhất định sẽ rất khác, cục diện của Lục Phân Bán đường sau này nhất định cũng rất khác biệt.

Lúc đó, Lô Tồn nhìn trúng khí phái phi phàm của con ngựa kia, nhưng lại đột nhiên phát hiện, con ngựa kia một hơi phá vỡ chuồng gỗ, muốn đạp chết đứa bé kia.

Lôi Tồn vốn yên lặng theo dõi tình hình, không có ý ra tay, nhưng hắn lập tức phát giác đứa bé kia trời sinh khác thường, ít nhất có ba loại khả năng hơn người.

Thứ nhất, chột gặp phải biến cố, đứa nhỏ này không khóc, không kêu, không cầu xin, thậm chí cũng không la đau, rất trấn định cũng có thể nhẫn đau chịu khổ.

Thứ hai, đứa bé này tuổi tác còn nhỏ đến mức giống như cần người đút cho ăn, nhưng con ngựa kia vừa chạy tới như điên, nó không kịp tránh đi, lập tức vùi đầu nằm rạp xuống trong hố cỏ, lưng hướng lên trời, mặc cho con ngựa kia giẫm đạp, cố gắng giảm bề mặt bị thương đến ít nhất, thấp nhất, cũng nhẹ nhất.

Thứ ba, đây nhất định là một con ngựa tốt không giống như những con khác, khi không lại nhắm vào đứa nhỏ này, giống như phải đạp chết nó mới cam tâm, có lẽ kiếp trước đã có oán thù. Nói cách khác, đứa nhỏ này e rằng cũng có vận mệnh không tầm thường.

Vì vậy hắn quyết định ra tay cứu đứa bé kia.

Hắn đã thuần phục con ngựa như rồng giận kia.

Đứa bé kia đã bị đạp mức đến không còn hình người. Hắn lại dấn dò người hầu trung thành bên cạnh:

- Lô Lô, bất kể thế nào cũng phải cứu sống nó.

Lôi Lô cũng đáp một tiếng như sấm:

- Vâng.

Hắn biết chuyện mà Lô Tồn căn dặn, hắn nhất định phải làm được, không có lựa chọn khác.

Lôi Tồn cũng biết, chuyện mà hắn căn dặn, Lô Lô nhất định sẽ làm được, cho nên hắn rất yên tâm.

Khi đó Dịch Lộ tuy đã bị ngựa điên đạp đến mức nửa sống nửa chết, nhưng y vẫn còn sống.

Sau khi y sống sót, quả nhiên đã trở thành một nhân vật xuất sắc. Xương cổ của y vẫn bị gãy, xương cột sống cũng hơi khác thường.

Sau khi y trưởng thành một chút, lập tức làm một chuyện.

Y giết chết con ngựa kia.

Đó vốn là ngựa yêu của Lôi Tôn, khi đó con ngựa kia đã giúp hắn bốn lần thành công giành được thắng lợi quan trọng, thân phận của hắn đã có thể uy hiếp đến tổng hộ pháp Lôi Trần Vũ của Lục Phân Bán đường.

Nhưng Dịch Lộ (khi đó đã đổi tên thành “Phi Kinh”) vẫn dùng độc giết chết con ngựa này. Lôi Tôn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng hắn cảnh cáo Dịch Phi Kinh:

- Ta biết ngươi nhất định sẽ báo thù. Nhưng ngươi đã dùng độc giết chết ngựa của ta, sau này ngươi nhất định phải lập công cho ta gấp mười lần, nếu không ngươi sẽ chết còn thảm hơn gấp mười lần so với con ngựa này.

Điểm này không hề nghi ngờ.

Hoàn toàn không có vấn đề.

Không cần thời gian một năm, Dịch Phi Kinh đã lập được công lao gấp hơn hai mươi lần. Cho dù khi đó y mới chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa còn không trực tiếp đi theo Lôi Tôn, chỉ là một người hầu nhỏ của Quan Chiêu Đề.

Nhưng y là một đứa trẻ khác với mọi người. Lôi Tôn không hề nhìn sai.

Nếu Dịch Phi Kinh không được Lôi Tôn coi trọng, vận mệnh sau này nhất định sẽ rất khác.

Đồng dạng, Lôi Tôn sau này nếu không có Dịch Phi Kinh trợ giúp, cục diện nhất định cũng không như vậy.

Nói trở lại, nếu như không có con ngựa giận dữ này, cục diện vận mệnh của Dịch Phi Kinh, Lôi Tôn, thậm chí là Lục Phân Bán đường đều nhất định sẽ khác biệt rất lớn.

Vận mệnh, chẳng lẽ không phải đa phần là do sự kiện ngẫu nhiên tạo thành.

Ngay cả lịch sử cũng như thế.

Ngẫu nhiên mặc dù vô thường, nhưng phần lớn là do tính cách tạo thành. Nếu như con ngựa kia không giận dữ, cũng sẽ không phá chuồng đạp Dịch Lộ trọng thương. Nếu như Dịch Lộ không kịp thời giữ bình tĩnh, vùi đầu bảo vệ, e rằng sẽ lập tức bỏ mình. Nếu như khi đó Lôi Cẩm Đường không có con mắt tinh tường, Dịch Phi Kinh đã sớm chết rồi. Hiện nay sau khi Lôi Tôn chết đi, Lục Phân Bán đường có còn giữ được cục diện “phân ba thiên hạ, nổi bật xuất chúng” hay không?

Lôi Tôn vừa nhìn thấy Dịch Phi Kinh đã tán thưởng người này, cho rằng tương lai nhất định có thể thành tài.

Lôi Tôn có ơn tri ngộ với Dịch Phi Kinh.

Hắn nhìn ra được, Dịch Phi Kinh khi đó vẫn là một đứa trẻ, tương lai nhất định sẽ là một nhân vật lớn, đồng thời cũng là một người khi tàn nhẫn ngay cả mộng tưởng đều đuổi tận giết tuyệt.

Hắn nhìn rất chuẩn.

Hắn đã nhìn đúng.

Thế nhưng hắn không biết, vì chuyện buổi tối hôm đó, Dịch Phi Kinh lại rơi lệ, thương tình, thậm chí hoàn toàn không quan tâm đến tất cả cảnh cáo lạnh lùng của hắn từ bên cạnh và tâm lý.

Y sẽ không quên.

Quên đêm hôm đó rất khó.

Quên nàng càng khó.

Quên nàng còn không bằng quên mất chính mình.

Chỉ Dịch Phi Kinh mới biết mình có bao nhiêu tịch mịch, bao nhiêu yêu cầu.

Y không chỉ muốn nhiệt liệt ôm lấy, hơn nữa còn muốn vĩnh viễn sở hữu.

Thế nhưng, có thể sao?

Luôn không đúng như ý nguyện.

Có lẽ, y không thể yêu cầu điều gì, thậm chí cũng không thể yêu cầu tình cảm của thế gian này. Thứ khó mà làm được, cũng chỉ có khiến nàng thiếu tình

của y.

Hối hận, y cũng có, nhưng không hối hận lại càng nhiều hơn.

Gặp tuyết càng trong, qua sương càng đẹp, trong những ngày tháng duy nhất thuộc về chính y, cuối cùng lại sở hữu một buổi tối thuộc về nàng và y.

Y đã không cầu, không oán.

Y cam tâm đền mạng.

Vì nàng trải hết gió và tuyết, vì nàng qua hết bi và thương.

Vì nàng khổ cực chờ đợi ba ngàn chín trăm sáu mươi sáu năm, không oán không giận.

Giống như hôm nay, lúc này, nơi đây.

Sấm sét mây dày, sắp mưa chưa mưa.

Tam Hợp lâu.

Y chờ người.

Người y chờ là kẻ địch, đại địch hạng nhất, kẻ địch số một.

Hiện nay Dịch Phi Kinh quản lý Lục Phân Bán đường, đương nhiên là người bận rộn hàng đầu trong kinh thành.

Y luôn không thích chờ người.

Chờ người là chuyện lãng phí thời gian, hao phí sinh mệnh.

Nhưng đối với cơ hội trọng đại, y lại giỏi chờ đợi, cũng có thể nhẫn nại.

Hôm nay y lại bình tĩnh chờ người tới.

Y đã chuẩn bị tốn một thời gian dài để chờ người mình ước hẹn đến.

Thậm chí cũng đã chuẩn bị tư tưởng, nói không chừng người y chờ sẽ không đến.

Bởi vì y biết, chuyện bọn họ gặp nhau mặc dù bí mật, nhưng vẫn khó tránh khỏi tiết lộ ra ngoài. Cho dù chỉ có một chút tin tức lộ ra ngoài, nhất định sẽ dẫn tới không ít cao thủ, ám sát người mà y chờ đợi, thậm chí cũng tới đối phó với mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ cần là kẻ địch, không ai hi vọng hai người bọn họ sẽ hợp tác, có thể hợp tác.

Ai cũng muốn phá hỏng chuyện này, thậm chí là giết chết một người trong bọn họ, nếu như cả hai đều chết thì càng tốt.

Y và người kia gặp mặt, khó tránh khỏi để lộ tin tức, cho nên càng hung hiểm bội phần. May mắn là trước khi cuộc họp này diễn ra, y đã có một cuộc gặp gỡ khác, thuận lợi hoàn thành. Mặc dù không thành công hoàn toàn, nhưng nhìn chung “ngoài sáng sửa đường núi, trong tối vượt Trần Thương” (1), y đã bí mật gặp mặt một người khác, đã đàm phán, đã làm hiệp định.

Không làm kinh động đến ai.

Ai cũng không biết.

Lúc này gió mây hội tụ, y ở trên lầu chờ người.

Lúc y trầm tư là lúc xinh đẹp nhất.

Y vừa chờ vừa suy nghĩ, trong lòng thoáng qua một loại tình cảm đau thương.

Đó chỉ là giấc mộng hoang đường trong một buổi tối, lại là hương ôn nhu nửa đời của y.

Nói không chừng, đây cũng là hào khí anh hùng trong cuộc đời của y.

Nghĩ đến đêm duy nhất khiến y cảm giác có được “sự ấm áp của nhà”, trong lòng y tràn đầy tình cảm. . .

Nhưng vừa nghe được tiếng bước chân dồn dập lên lầu, trong tim y đã không còn tình nữa.

Không lưu lại một chút tình nào.

Y đã không cần giải thích, cũng gần như không có đau khổ.

Y chỉ đối diện.

Đối diện với đại địch.

Chú thích:

(1) Để che mắt các nước Tam Tần, ngay khi vào Thục, Lưu Bang cho đốt đường sạn đạo (con đường nổi vùng đất phong của mình với Tần) khiến các nước này không chú ý tới mình.

Tháng tám năm 206 TCN, Hàn Tín được phong làm đại tướng, bắt đầu ra quân bình định Tam Tần, do các vua chư hầu Chương Hàm (Ung vương), Tư Mã Hân (Tắc vương) và Đồng Ế (Địch vương) án ngữ làm phen giậu cho Sơn Đông để cản đường Lưu Bang. Ông giả cách sai người đi sửa đường sạn đạo, vốn mất rất nhiều công sức thời gian, khiến Tam Tần yên trí rằng quân Hán còn lâu mới ra được cửa ải. Nhưng thực ra Hàn Tín dẫn đại quân đi theo đường Trần Thương đi qua huyện Cổ Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương. Ung vương bị thua chạy về, dừng lại đánh đất Hạo Trĩ, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung vương, đi về đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận.

Năm 207 TCN, Hàn Tín lại điều quân đánh Tắc Vương Hân, Địch vương Ế. Bị đánh bất ngờ, Tư Mã Hân và Đồng Ế đầu hàng. Hàn Tín kéo về đông, Hà Nam vương Thân Dương cũng đầu hàng theo.

Sau khi giết Hán vương Thành, Hạng Vũ cho người thân tín của mình là Trịnh Xương làm Hán Vương. Hán vương không chịu đầu hàng Hán. Hàn Tín mang đại quân đánh bại Xương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Địch Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14 – Dao có thể mượn

Người tới lên lầu.

Đó là thất đương gia Chu Giác của Lục Phân Bán đường.

- Báo cáo đại đường chủ, mới làm ăn đã tới.

Địch Phi Kinh ngẩng đôi mắt có nét vui vẻ của mình lên, không nhanh không chậm hỏi:

- Bọn họ tới mấy người?

- Ba bốn người.

- Người tới là ai?

- Thích Thiều Thương, Dương Vô Tà và Tôn Ngự.

- Đó là ba người.

Địch Phi Kinh đính chính.

- Thế nhưng tôi luôn cảm thấy có bốn người.

Chu Giác vội vàng giải thích:

- Không chỉ mình tôi có suy nghĩ này, ngay cả Lâm Ca Ca và Mạc Bắc Thần cũng có nhận định như vậy. Bọn họ tới giống như chỉ có ba người, nhưng theo cảm giác tuyệt đối không chỉ như vậy... ngoài ra, phía sau bọn họ đương nhiên có rất nhiều chi viện.

Địch Phi Kinh trầm tư một lúc.

Nguyên lai đôi mắt vui vẻ lộ ra bên ngoài của y không phải là chân thật.

Y chỉ hỏi:

- Ngay cả Mạc Bắc Thần cũng nói như thế?

Chu Giác đáp:

- Đúng.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Vậy đội ngũ Vô Pháp Vô Thiên của hần đã bố trí xong chưa?

Chu Giác trả lời:

- Đã bố trí xong.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Hành động của ba người bọn họ có chỗ nào đặc biệt không?

Chu Giác nói:

- Tất cả đều bình thường, chỉ có Tôn Ngư trên lưng vác một cái bọc vải.

Địch Phi Kinh ngạc nhiên hỏi:

- Bọc vải? Bọc vải gì?

Chu Giác khoa tay múa chân:

- Một cái bọc vải rất lớn, rất lớn.

Địch Phi Kinh không nhìn hần, chỉ hỏi:

- Lớn thế nào?

Chu Giác đáp:

- Khoảng chừng rộng ba thước, dài bảy thước.

Địch Phi Kinh nhíu mày một cái, sau đó cười.

Cười rất lạnh lùng tịch mịch.

Sau đó y phân phó:

- Chuẩn bị chỗ ngồi, dâng trà, đem bình phong vây quanh. Người tới là bốn vị khách quý.

Sau lưng y có bình phong, đó là bốn tấm bình phong làm bằng gỗ dày đen nhánh, vẽ rồng khải phượng thêu vàng.

Địch Phi Kinh dựa lưng vào bình phong, giống như có một chỗ dựa dày nặng không gốc rễ.

Sau tấm bình phong lại có người hỏi:

- Ai hộ pháp cho ba người bọn họ?

Chu Giác đáp:

- Hần là Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát.

Người sau tấm bình phong hừ lạnh một tiếng:

- Hai người bọn hần đã đến, cũng không khó đối phó.

Địch Phi Kinh nói:

- Có điều nếu đối phó với hai người bọn họ, cũng giống như khai chiến với toàn bộ côn đồ lưu manh, hảo hán giang hồ trong kinh thành.

Người sau tấm bình phong nói:

- Ta lo lắng lại là người nên tới hình như vẫn chưa tới.

Địch Phi Kinh hỏi:

- Lôi Quyển?

Người sau tấm bình phong nói:

- Hắn mới là trợ thủ mạnh của Thích Thiếu Thương.

Địch Phi Kinh than thở:

- Chỉ sợ Thích Thiếu Thương có trợ thủ khác.

Nói đến đây, khách đã lên lầu.

Kẻ địch đã gần, người đã đến.

Địch tới.

Đón khách.

Địch Phi Kinh đón khách.

Phương thức đón khách của Địch Phi Kinh cũng không phải là đứng lên.

Y luôn luôn không ngẩng đầu lên được, giống như cũng hợp lẽ không tiện đi lại.

Thực ra người không tiện đi lại chưa chắc đã không ngẩng đầu lên được, chẳng hạn như Vô Tình.

Đồng dạng, người không ngẩng đầu lên được cũng chưa chắc không tiện đi lại, chẳng hạn như Địch Phi Kinh.

Hiện giờ phương thức đón khách của y là ngược mắt, mỉm cười, chấp tay, ôm quyền, khiến người ta cảm thấy y nho nhã lễ độ, lễ nghi chỉnh tề, không hề khiến người khác cảm thấy ngạo mạn vô lễ, thậm chí vì vậy càng đồng tình và cảm động với y.

Địch Phi Kinh chính là người như vậy.

Y thường gây cho người ta loại cảm giác này.

Ngay cả kẻ địch hôm nay đi lên giao thủ với y (vốn là “đàm phán”, nhưng lỡ may “đàm” không xong, có thể sẽ biến thành “sống mái”, thậm chí “quyết một trận tử chiến”), cũng khó tránh khỏi sinh ra loại cảm giác này với y.

Loại cảm giác này, Thích Thiếu Thương, Tôn Ngự và Dương Vô Tà đều có.

Mỗi lần Thích Thiếu Thương nhìn thấy Địch Phi Kinh đều sinh ra suy nghĩ.

Nếu như trong tháp, trong lầu có nhân vật như thế, vậy thì sẽ như hổ thêm cánh.

Chẳng những mình có thể nhờ cậy, hơn nữa cũng có thể chia sẻ vất vả của Dương quân sư, giảm đi âu lo của Dương tiên sinh.

Y có suy nghĩ này là do tiếc tài.

Mặc dù y từng vì yêu tài mà bị phản bội, gần như thua không còn manh giáp, không trở mình được, nhưng y vẫn khó kìm nén tư tưởng trọng tài tiếc tài.

Có điều, suy nghĩ này của y đối với Địch Phi Kinh lại chưa từng nói ra, bởi vì y không muốn Dương Vô Tà hiểu lầm.

Trong số ba người, Dương Vô Tà là người có ấn tượng sâu sắc nhất đối với “thái độ” của Địch Phi Kinh.

Mỗi lần y nhìn thấy Địch Phi Kinh đều tự kiểm điểm.

Đối phương thật sự là một nhân vật lớn.

Hắn có thể lấy được sự đồng tình của người khác, thậm chí có thể không cần lên tiếng cũng khiến người ta ủng hộ, không hề đề phòng.

Hắn gọi gây cho người ta thiện cảm.

Dương Vô Tà biết, về điểm này Dịch Phi Kinh quả thật chiếm ưu thế, mà nguyên nhân là vì Dịch Phi Kinh giỏi lợi dụng nhược điểm của mình.

Hóa yếu thành mạnh, dùng yếu thắng mạnh, điểm này thật không dễ dàng.

Nhưng Dịch Phi Kinh lại dễ dàng làm được.

Cho nên mỗi lần y nhìn thấy Dịch Phi Kinh, đều nhắc nhở mình phải cố gắng nhiều thêm, hơn nữa cũng đặc biệt cảm giác được một chuyện.

Kim Phong Tế Vũ lâu muốn độc bá kinh sư, e rằng phải trải qua rất nhiều bấp bênh, hơn nữa còn rất khó khăn.

Y cũng từng suy nghĩ, nếu như Phong Tế Vũ lâu có trợ thủ mạnh như Dịch Phi Kinh, chẳng phải là càng...

Thế nhưng y chỉ nghĩ tới đây, không nghĩ tiếp.

Bởi vì không thể nghĩ tiếp.

Bởi vì cho dù có một ngày như thế, e rằng mình cũng chưa chắc có thể chấp nhận được người này...

Coi như mình chấp nhận được, Dịch Phi Kinh nhất định cũng không chấp nhận được mình.

Tôn Ngự sau khi nhìn thấy Dịch Phi Kinh lại có suy nghĩ.

Nếu như có một ngày, Phong Tế Vũ lâu chẳng những có Dương Vô Tà, hơn nữa còn có Dịch Phi Kinh, vậy thì nhất định sẽ rất lớn mạnh; nhưng nếu Lục Phân Bán đường chẳng những sở hữu Dịch Phi Kinh, lại chiêu mộ được Dương quân sư, vậy thì cực kỳ đáng sợ.

Theo cách nhìn của hắn, Dịch Phi Kinh dễ gây cho người thiện cảm, khiến người ta đồng tình, dễ được người ủng hộ. Thế nhưng về học thức uyên bác, từng trải phong phú, Dịch Phi Kinh vẫn không bằng Dương Vô Tà.

Thứ Dương quân sư có là chân tài thực học.

Mặc dù địa vị của hắn trong Kim Phong Tế Vũ lâu đã càng ngày càng quan trọng, đệ tử tinh anh của Nhất Linh Bát Công Ân cũng gần như do hắn quản lý, nhưng Tôn Ngự vẫn cảm thấy một chuyện.

Có thể cùng tiến lên Tam Hợp lâu đàm phán với người của Lục Phân Bán đường, hắn cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng tự biết thực lực còn kém xa những người như Thích Thiếu Thương (ít nhất là về chiến lược), Dương Vô Tà (ít nhất là về trí lực)...

Những điểm mà hắn phải “gắng sức đuổi theo” vẫn còn nhiều, còn rất nhiều.

Bọn họ đi lên cầu thang từng bước, cho nên ngược đầu nhìn, trông thấy Dịch Phi Kinh ngồi ở phía chót trên lầu, giống như đang ngẩng đầu nghênh đón bọn họ đến.

Nhưng sau khi bọn họ hoàn toàn lên lầu, có thể nhìn thẳng hoặc nhìn xuống Dịch Phi Kinh vẫn đang ngồi yên, lúc này lại phát hiện Dịch Phi Kinh vẫn cúi đầu, chỉ ngược một đôi mắt sắc bén, giống như một đôi ám khí sáng ngời.

Chủ nhân của đôi mắt sáng này nói:

- Các người tới không dễ dàng phải không? Nhưng vẫn tới đúng hẹn.

Thích Thiếu Thương nói:

- Chúng ta tới không dễ dàng, nhưng nên tới thì chúng ta nhất định sẽ tới.

Dịch Phi Kinh cười một tiếng:

- Đạo này vẫn khỏe chứ? Gần đây thanh danh của Thích lâu chủ đã như mặt trời ban trưa rồi.

Thích Thiếu Thương nói:

- Uy danh của Dịch đại đường chủ đã sớm chấn nhiếp tám phương. Trên thực tế, sức ảnh hưởng của Lục Phân Bán đường trên giang hồ, trong võ lâm, có lẽ còn cao hơn một bậc so với khi Lôi tông đường chủ còn sống.

Dịch Phi Kinh nói:

- Đó là do Lôi đại tiểu thư biết cách quản lý.

Dứt lời y liền ho mấy tiếng.

Thích Thiếu Thương nhướn mày:

- Địch đại đường chủ vẫn khoẻ chứ?

Địch Phi Kinh cười một tiếng, nói:

- Không sao, chỉ đau thôi.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Đau? Đau ở đâu?

Địch Phi Kinh sờ sờ ngực:

- Ở đây.

Thích Thiếu Thương lại hỏi:

- Tìm đau?

Địch Phi Kinh nói:

- Đúng vậy.

Thích Thiếu Thương tiếp tục hỏi:

- Lại không biết đau như thế nào?

Địch Phi Kinh đáp:

- Rất đau, giống như bị người ta đâm một đao.

Thích Thiếu Thương nói:

- Thời thế hiện nay, trong võ lâm còn có ai dám đâm đao vào ngực đại đường chủ?

Địch Phi Kinh nói:

- Có.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Ai?

Địch Phi Kinh đáp:

- Ngải.

Thích Thiếu Thương giả vờ ngạc nhiên:

- Địch huynh nói đùa rồi.

Địch Phi Kinh cười khan một tiếng:

- Thích trại chủ là thủ lĩnh một lâu tôn quý, là tông sư nắm giữ đại cục của võ lâm kinh thành, đương nhiên sẽ không tự mình cho kẻ không phận sự như ta ăn đao. Chỉ có điều, đồ quý giá trong đường chúng ta, chưa vào đến kinh sư, trên đường đã có bảy tám phần mười bị người ta cướp. Đây rõ ràng giống như có người đâm mười bảy mười tám đao vào lưng và ngực ta. Thích lâu chủ, nếu là ngải, ngải nói xem có đau không?

Cháy nhà mới ra mặt chuột.

Chủ đề đã đến rồi.

Tôn Ngự luôn im lặng đột nhiên lên tiếng:

- Có phải ta nghe lầm không?

Hắn vẫn luôn không mở miệng, có thể là hắn cảm thấy còn chưa tới lúc mở miệng.

Hắn còn có vấn đề thứ hai:

- Hay là Địch đại đường chủ nói sai rồi?

Hắn đã được chọn đi đến nơi này, chỉ cần đến lúc nên nói chuyện, hắn nhất định sẽ nói; chỉ cần đến lúc nên động thủ, hắn cũng nhất định sẽ động thủ.

Nếu không, hắn tới đây làm gì?

Sau đó, hắn quả nhiên còn có vấn đề thứ ba.

Hắn hỏi ngược lại:

- Ngay cả hàng hóa của Lục Phân Bán đường cũng có người dám cướp sao?

- Quả thật không có.

Địch Phi Kinh rất bình tĩnh nói:

- Thông thường mà nói, bằng hữu trên đường đều rất nể mặt chúng ta, ngoại trừ...

Tôn Ngự hỏi:

- Ngoại trừ cái gì?

Địch Phi Kinh nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tôn Ngự nói:

- Người muốn nói người của chúng ta cướp hàng của người? Chúng ta ở trong tối dùng đao đâm người?

Địch Phi Kinh lạnh nhạt nói:

- Nếu không phải là huynh đệ của Kim Phong Tế Vũ lâu, đao của người khác cũng không thanh thoát gọn gàng như vậy.

Y giống như đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình:

- Huynh đệ của các người ở ngoài kinh rất nhiều, các bang, các phái, các môn, các núi đều có. Nếu như một đội nhân mã đâm một đao, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta đã sớm trăm ngàn vết thương. Vẫn mong giờ cao đánh khẽ thì tốt hơn.

- Đao có thể mượn.

Tôn Ngự nhắc nhở:

- Người dùng đao chưa chắc đã là người đâm đao.

Địch Phi Kinh đột nhiên ngược mắt, mắt thần như điện.

Y không nhìn Tôn Ngự, chỉ nhìn Thích Thiểu Thương.

Chỉ hỏi một câu.

- Ta không muốn biết đao kia có thể mượn hay không.

Y nói:

- Ta chỉ muốn biết, Thích lâu chủ có thừa nhận chuyện này không? Phong Vũ lâu có làm chuyện như vậy không?

- Có.

Lần này là Thích Thiểu Thương trả lời.

Ngắn gọn, có lực.

Chỉ một chữ, đã thừa nhận tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15 – Kiểm không thể vút

Nghe được câu nói như sấm sét lôi đình này của Thích Thiếu Thương, Địch Phi Kinh bỗng nhiên lại cười, đưa tay ra:

- Ngồi!

Trước người y có một chiếc bàn nhỏ.

Trước bàn có bốn chiếc đệm.

Bốn ly trà, còn có một khay đậu phộng, một bầu hạt dưa, một đĩa táo đen, cùng với vài trái đào tron màu sắc tươi ngon thơm lừng.

Dương Vô Tà và Tôn Ngự nhìn nhau một cái, Thích Thiếu Thương lại chọn một chỗ trong đó, khoanh chân ngồi xuống.

Tôn Ngự và Dương Vô Tà cũng ngồi xuống hai bên trái phải.

Địch Phi Kinh lại giờ khay trà lên:

- Mời trà!

Thích Thiếu Thương giờ ly lên, khi Tôn Ngự còn chưa kịp thử độc, y đã uống một hớp.

Địch Phi Kinh lại nói:

- Mời dùng một ít hạt dưa!

Y trước tiên lại bốc một nắm hạt dưa, bỏ vào miệng nhai rôm rốp.

Thích Thiếu Thương không ăn hạt dưa.

Y cầm một nhúm đậu phộng, bóc vỏ lưu loát, cũng ăn giống như rất ngon lành.

Địch Phi Kinh lại hỏi y:

- Đậu phộng ăn ngon không?

Thích Thiếu Thương cũng đáp:

- Không tệ, là nơi nào sản xuất?

Hai người vốn là tới để “đàm phán”, nhưng lại toàn nói về tư vị của đậu phộng.

Địch Phi Kinh hơi ngả người về phía sau, mỉm cười nói:

- À, đậu phộng này đến từ Vạn Lý Vọng rất xa...

Nói đến đây, y cố ý dừng lại, nhìn về phía Dương Vô Tà, trong mắt đầy ý cười.

Lúc này Dương Vô Tà lên tiếng.

Với phân lượng của y, một khi lên tiếng lại không phải nói chuyện quan trọng, mà cũng nói về đậu phộng. Chuyện này khiến Tôn Ngự không hiểu, càng cảm thấy những điều mà hán phải “học” quả thật nhiều không đếm xuể.

- Vạn Lý Vọng là một bến nhỏ tại quần đảo Nam Dương, khá gần vương triều Malacca, đậu phộng sản xuất ở đây là tuyệt nhất thiên hạ, không ngờ tại Lục Phân Bán đường lại được thưởng thức...

Dương Vô Tà không quên bổ sung một câu, khi nói câu này còn liếc nhìn Tôn Ngư:

- Vừa khéo, cao thủ trong lâu chúng ta cũng có một người cải tà quy chính, gọi là Vạn Lý Vọng.

Tôn Ngư nghe vậy liền giật mình, không ngờ quân sư lại hiểu rõ như lòng bàn tay danh hiệu của phần tử trong tổ của hắn.

Địch Phi Kinh khen ngợi:

- Người ăn đậu phộng này đều khen vị ngon, nhưng không lại không biết Vạn Lý Vọng là gì. Cho dù biết đến Vạn Lý Vọng, cũng không biết Vạn Lý Vọng ở đâu. Cũng chỉ có tiên sinh một lời vạch trần, mọi sự đều thông, trí thức uyên bác, trí nhớ lâu dài, khiến người ta bội phục, tự nhận không bằng.

Dương Vô Tà chớp mắt, chỉ hỏi:

- Người bội phục ta là vì đậu phộng?

Địch Phi Kinh nói:

- Đậu phộng nhỏ cũng có học vấn lớn.

Dương Vô Tà đột nhiên nói:

- Ta cũng bội phục người.

Địch Phi Kinh hơi ngạc nhiên:

- Hử?

Dương Vô Tà nói:

- Ta bội phục người, cũng bởi vì đậu phộng.

Địch Phi Kinh không hiểu:

- Giải thích thế nào?

Dương Vô Tà nói:

- Bởi vì người mời chúng ta tới đây, đến bây giờ vẫn luôn nói đậu phộng, ăn đậu phộng, lại không đề cập đến những chuyện khác, cho nên ta càng bội phục người.

Địch Phi Kinh đã cười:

- Chúng ta mặc dù đều ở kinh sư, nhưng lại hiếm khi gặp nhau, các người cũng tới không dễ, cho nên cứ tán gẫu trước, việc công không vội.

Thích Thiều Thương nói:

- Bởi vì tới không dễ, cho nên mới vội. Hôm nay chúng ta đã uống trà rồi, cũng ăn đậu phộng rồi, cũng nên nói đến việc chính đi.

Địch Phi Kinh lập tức hỏi:

- Thích lâu chủ cho rằng, trong những thế lực võ lâm tại kinh sư hiện nay, ngoại trừ quý lâu và tề đường thì còn ai có thực lực nhất?

Thích Thiều Thương đáp:

- Tập đoàn Hữu Kiều.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Mười bảy năm trước thì sao?

Thích Thiều Thương đáp:

- Mê Thiên minh.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Giả sử đường ta và quý lâu động can qua, sống mái với nhau, người được lợi lớn nhất sẽ là thế lực nào?

Thích Thiếu Thương không hề nghĩ ngợi:

- Phương Ứng Khán, Mẹ Thương Khung, Thảm Canh Vân của tập đoàn Hữu Kiều.

Những năm gần đây, Phương Ứng Khán lại có được trợ thủ mạnh. Thảm Canh Vân là người quen cũ của nghĩa phụ Phương Ca Ngâm, đã đến tương trợ Phương Ứng Khán, nắm giữ đại cục, nhờ đó thế lực của tập đoàn Hữu Kiều đã mạnh lên rất nhiều.

Địch Phi Kinh hỏi:

- Nếu là trước kia thì sao?

Thích Thiếu Thương lập tức đáp:

- Đương nhiên là Quan Mộc Đán của Mê Thiên minh.

Lần này Địch Phi Kinh hỏi rất chậm, rất chậm, cũng rất trầm trọng:

- Vậy tại sao chúng ta lại để cho những kẻ này đạt được ý đồ?

Thích Thiếu Thương hỏi ngược lại:

- Lâu chúng ta và đường các người đã đối chọi mấy chục năm, tại sao bây giờ người mới hỏi ta câu này?

Địch Phi Kinh nói:

- Đó là do các người tạo thành.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Đó là vì gần đây chúng ta thường cướp hàng của các người?

Địch Phi Kinh nói:

- Trước kia chúng ta tranh đấu, chỉ là đối chọi, không ai tiêu diệt được ai, cũng không ai giành được toàn bộ thắng lợi. Lôi tổng đường chủ thất thủ trúng phải mai phục, chết tại quý lâu, nhưng Tô lâu chủ của quý lâu không lâu sau cũng bỏ mình vì phản loạn. Chúng ta vẫn ngang sức ngang tài. Thậm chí khi quý lâu dẹp nội loạn, chúng ta cũng dốc một chút tâm lực vì Tô lâu chủ. Có điều, gần đây các người thường xuyên cướp hàng hóa và ngân lượng mà chúng ta vận chuyển vào kinh. Cứ tiếp tục như vậy, giống như đã đoạn tuyệt căn nguyên của chúng ta, sẽ thành thế đứng bên bờ vực. Chúng ta nhất định phải có một trận quyết chiến, kết thúc, như vậy chẳng phải là tiện nghi cho tập đoàn Hữu Kiều và Mê Thiên minh?

Thích Thiếu Thương nói:

- Mê Thiên minh?

Địch Phi Kinh nhoen miệng cười:

- Mê Thiên minh gần đây bắt đầu nổi dậy, do một người bên ba khắp nơi kêu gọi, khiến cho những cán bộ trung thành trước kia trong Thất Thánh minh như đám người Trần Trảm Hòe, Lê Tiêu Hồng ào ào gia nhập. Mà đám người thánh chủ Đặng Thương Sinh, Nhậm Quý Thần trước kia từng phản bội cũng trở lại dốc sức cho Mê Thiên minh. Bọn chúng đều rèn binh luyện ngựa, thế phải chờ Quan Thất tái xuất giang hồ, lại tranh thiên hạ. Chẳng lẽ Thích lâu chủ chưa nghe nói đến đại sự chấn động giang hồ gần đây này?

Dương Vô Tà chợt nói tiếp:

- Thích lâu chủ chẳng những đã sớm chú ý đến chuyện này, còn phát giác tên chủ tướng một mình cầm cờ lớn kêu gọi các thủ hạ cũ gây dựng lại Mê Thiên minh, hình như chính là phản đồ của quý đường ngày trước...

Địch Phi Kinh khẽ mỉm cười nói:

- Không sai, hẳn chính là Lôi Côn.

Dương Vô Tà ra vẻ ngạc nhiên:

- Hiện giờ hình như hắn đã đổi tên thành Lôi Niệm Côn, hơn nữa còn chế tạo thành công một loại binh khí có lực sát thương rất lớn.

Địch Phi Kinh thần nhiên nói:

- Hẳn quả thật không còn là Lôi Côn thiếu học thức ngày trước, cũng không phải là Lôi Côn dùng Thủy Hỏa Song Lưu Tinh trong tề đường năm xưa.

Dương Vô Tà khẽ than nói:

- Nghe nói hán vốn chán nản tại Lục Phân Bán đường, có ý thoái ẩn giang hồ, hoàn toàn trở thành một hán tử gánh phân trong kinh, nhưng rốt cuộc vẫn... không từ bỏ được giang hồ này.

Địch Phi Kinh nói:

- Vừa vào giang hồ sâu như biển. Cho dù sóng to gió lớn, kinh lớn hiểm lớn, người giang hồ vẫn không thể rời khỏi nơi thị phi này. Giống như một cao thủ cả đời luyện kiếm, một khi đã cầm kiếm lên, kiếm sẽ cùng hán kết thành mối duyên không thể tách rời.

Dương Vô Tà cũng đồng ý:

- Cho nên chỉ cần bước lên đường giang hồ thì phải đi tiếp, kiếm vẫn không thể vứt bỏ được.

Địch Phi Kinh cũng nói:

- Đã là giang hồ đệ tử giang hồ cũ, làm việc cũng nên chưa lại một đường, sau này còn dễ gặp nhau.

Dương Vô Tà đột nhiên nghiêm nghị nhìn thẳng vào Địch Phi Kinh, gần từng chữ một:

- Cũng vì như vậy, chúng ta mới phải nhắm vào hàng hóa và ngân lượng của Lục Phân Bán đường các ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Địch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16 – Thương là nên cướp

Thần sắc Địch Phi Kinh không đổi:

- Xin nghe cao kiến.

Dương Vô Tà than một tiếng, nói:

- Chúng ta đều là bang hội cùng một địa phương, nhưng chúng ta có rất nhiều tác phong làm việc không giống nhau.

Địch Phi Kinh bổ sung:

- Nhưng ở rất nhiều điểm, chúng ta lại vô cùng nhất trí. Ít nhất chúng ta đều chống Liêu kháng Kim, cùng duy trì trị an và trật tự của võ lâm kinh sư, không để cho huynh đệ trên hắc đạo lục lâm quấy nhiễu người lương thiện, cũng không giống như Mê Thiên minh nương nhờ người Kim, tập đoàn Hữu Kiều ngầm cấu kết với người Liêu.

Dương Vô Tà tiếc nuối phân tích:

- Đáng tiếc các ngươi lại cấu kết với lực tiền trong triều, ngầm ủng hộ đám quyền quý hại nước hại dân như Thái Kinh, Lương Sư Thành, Chu Miển, lẫn kẻ chính khinh kẻ thiện. Tập đoàn Hữu Kiều nói là ngầm liên thông với người Liêu, thật ra là hợp với ý đương kim thánh thượng có lòng cầu hòa. Còn như Mê Thiên minh dựa vào quân Kim, đó là sau khi Quan Thất tẩu hòa nhập ma, thần trí thất thường, thuộc hạ của y đã tự tác chủ trương, đương nhiên không phải là bản ý của Mê Thiên Thất Thánh minh.

Địch Phi Kinh cũng rủi nói:

- Nhìn hình xét thế, hiện nay tập đoàn Hữu Kiều giống như tiếng nói của triều đình, một khi võ lâm bị bọn họ khống chế, nhân sĩ trung nghĩa trên giang hồ đâu còn cơ hội lên tiếng, nơi chốn dung thân? Thất thánh của Mê Thiên minh đã tan rã, Quan Mộc Đán chẳng những đã phát điên, hơn nữa còn không rõ tung tích, không biết sống chết, không ai biết cỗ xe không đầu này sẽ chạy đến vực sâu núi hiểm hay là thiên đường địa ngục. Xem ra, giữa một đường một lâu chúng ta vẫn có điểm tương đối phù hợp.

Sau đó y tràn đầy mong đợi nói:

- Có câu “phân thì hai bên cùng thiệt, hợp thì hai bên cùng lợi”. Nếu như lâu đường chúng ta liên kết với nhau, không cần đầu triệt tiêu thực lực

nguyên khí của nhau, đó là chuyện tốt biết mấy.

Dương Vô Tà hoàn toàn đồng ý:

- Nếu là như vậy thì tốt, cho dù không đến mức thiên hạ thái bình, ít nhất cũng có thể khiến cho võ lâm kinh sư thái bình.

Địch Phi Kinh lập tức nhiệt liệt phản ứng:

- Vậy có khó khăn gì? Chỉ cần người của Kim Phong Tế Vũ lâu các người không tiếp tục cướp tài vật của Lục Phân Bán đường chúng ta là được rồi.

Dương Vô Tà cũng đưa ra phản ứng nhiệt liệt:

- Như vậy, trước tiên người của Lục Phân Bán đường phải không được cướp tài vật của người vô tội đáng thương trong thiên hạ, vậy thì thái bình vô sự rồi.

Sắc mặt Địch Phi Kinh trầm xuống:

- Lời này nghĩa là thế nào?

Dương Vô Tà vỗ nhẹ lên bàn, giống như giậm chân tiếc nuối:

- Đây chắc hẳn là mấu chốt của vấn đề. Các người cướp tài vật của dân chúng trong thiên hạ để nuôi sống các người. Chúng ta lại chuyên cướp đoạt tài vật của các người, một phần giao trả cho người bản hàn đói rét, một phần dùng để xây dựng Kim Phong Tế Vũ lâu. Đó gọi là cách thức làm giàu, mỗi đường khác nhau. Chúng ta chính là quân tử phát tài, có đạo của mình. Chỉ là phương thức có phần khác với các người, khó tránh khỏi chiếm một chút tiện nghi của các người.

Địch Phi Kinh lại không tức giận:

- Đệ tử ngoại hệ của chúng ta phân bố trên giang hồ, ở bên ngoài kiếm tiền, khó tránh khỏi có người không chứa thủ đoạn, cũng có chỗ đi sai làm sai, nhưng đệ tử của chúng ta trong kinh không bao giờ phạm những chuyện này. Lại nói, ngân lượng mà chúng ta có, trên danh nghĩa vẫn là của quan gia, nguồn gốc chính đáng, nhưng cũng bị các người cướp đi. Chuyện này đối với quan gia và mình đều không dễ giao phó.

Dương Vô Tà “à” một tiếng, ánh mắt đã thoáng mang ý cười:

- Hình như thật sự có chuyện này. Có điều cái mà Địch đại đường chủ gọi là quan lượng, có phải ám chỉ ngân lượng mà Thái Nguyên Trường muốn dùng để kết nạp thuật sĩ giang hồ Lâm Linh Tổ, hoặc là Đông Nam Vương đục khoét mồ hôi nước mắt của nhân dân, dâng cho Lương Sư Thành trong kinh, hay là Đông Quân lãnh binh không đánh giặc ngoại, lại đi cướp tài sản của nhân dân ở vùng biên cương, sau đó cống nạp cho quyền quý trong kinh, hay là Vương Phủ tìm kiếm hoa thạch cương cho đường kim thánh thượng, tốn biết bao nhiêu mồ hôi và máu, khiến cho người người oán trách? Nếu là như vậy, huynh đệ trên giang hồ khó tránh khỏi nhìn không vừa mắt, chúng ta cũng chỉ đành buông tay để bọn họ cướp đoạt.

Địch Phi Kinh vẫn không tức giận, lập tức đổi đề tài:

- Như vậy, tiêu ngân của Tam Bảo tiêu cục, vốn là lương bổng phát cho quân binh trấn giữ biên cương, lại bị người ta cướp đi, chuyện này phải nói thế nào? Hàm Phán tiền trang là một tiền trang chính quy, nhưng ngân lượng trong trang cũng bị người ta cướp sạch không còn, chuyện này không thể cho qua chứ?

Dương Vô Tà cười nói:

- Nói không sai, Tam Bảo tiêu cục quả thật là áp tải lương bổng, nhưng ngân lượng này lại cướp từ Phích Lịch tiêu cục vận chuyển cho Văn Quý cứu tế tai ương. Lương bổng mà người nói, bề ngoài là đưa cho quân binh, nhưng thực ra là đưa cho Đông Quân dùng để nghị hòa với địch, đúng không? Hàm Phán tiền trang đích xác là một tiền trang có chiều bài đảng hoàng, nhưng đời trước của nó chính là sông bạc Hoàng Nham, lập nghiệp bằng cách thu “tiền cho vay nặng lãi”. Hiện giờ bên cạnh nó còn có sông bạc Mã Vĩ, ai cũng biết nó không phải là tiền trang thật sự. Nếu đã lai lịch bất chính, huynh đệ trên đường khó tránh khỏi đỏ mắt, mượn ít bạc tiêu xài, điểm này Địch đại đường chủ nhất định có thể thông cảm.

Dương Vô Tà lại cười cười nói:

- Huynh đệ trong lâu, trong tháp chúng ta không có gì không tốt, chỉ là thỉnh thoảng thích lấy bạc do làm giàu bất nhân, nguồn gốc bất chính, xem như cướp ác cứu thiện, còn gọi là dĩ độc trị độc, ta quả thật cũng không quản bọn họ được.

Địch Phi Kinh vẫn không biến sắc, chỉ nói:

- Như vậy hai ngàn cây thương dự trữ của cấm quân từ Sơn Đông vận tới, cùng với đá hoa từ Giang Nam chuyển tới thì sao? Đó là binh khí dùng để bảo vệ kinh sư, cùng với cống phẩm dâng tặng cho thánh thượng, cũng bị huynh đệ của các người chặn đi, đây không phải là dĩ độc trị độc chứ?

Dương Vô Tà giống như ngay cả lông mày cũng có ý cười, nói:

- Đương nhiên không phải. Những thứ kia là cống vật hao tiền tốn của, vơ vét cướp được, chỉ riêng việc vận chuyển đã hao phí vô tận, từ thương vô số. Chúng ta dứt khoát cho nó chìm vào đáy hồ, để tránh khiến cho vạn dân đồ thán, tiếng oán khắp nơi, càng không muốn thiên tử ham thú chơi bời, mê

muội chìm đắm. Còn về thương... đó là binh khí do Sơn Đông Đại Khẩu Thần Thương hội Tôn gia chế tạo, chúng ta cũng từng mở ra xem thử bên trong có gì, chuyển đến kinh sư làm gì. Mọi người trong lòng hiểu rõ, có lẽ Địch đại đường chủ không cần ta nói ra chứ? Thương này, e rằng vẫn rất nên cướp.

Địch Phi Kinh lại cúi đầu thấp xuống.

Y đang thưởng thức trà, trầm tư.

Dương Vô Tà gỡ gỡ mái tóc bạc, ra vẻ khó xử nói:

- Đại đường chủ, ngài nói xem, nhân mã hai bang chúng ta, nhìn vào chữ tình thì nên hợp tác, nhìn vào chữ lý thì nên liên thủ, nhìn vào chữ nghĩa thì tuyệt đối nên đồng tiếng đồng lòng, nhưng lại có những thứ này khiến cho hai bên ngăn cách, không hợp với nhau, ngài nói xem nên làm sao đây?

Vấn đề này của Dương Vô Tà rất tuyệt, nhưng Địch Phi Kinh cũng không lúng túng.

Y lại cười, cười rất thân nhiên.

- Thực ra, cũng không phải là chuyện của một phía.

Địch Phi Kinh thành thật nói:

- Hãy lấy một ví dụ. Tam Bảo tiêu cục là người ngoại hệ của chúng ta, Phích Lịch tiêu cục mà bọn họ cướp, chính là chi nhánh của Thần Uy tiêu cục phụ thuộc các người. Chúng ta san bằng nó, cũng giống như trong tối âm Phong Vũ lâu một đao. Sông bạc Hoàng Nham sở dĩ sụp đổ, là do từng giết chết ba vị quan không nhận hối lộ. Trong số ba người này, nghe nói có ít nhất hai người là đệ tử và họ hàng xa của hai đảng Phát Mộng. Về điểm này, chúng ta dĩ nhiên đã kết thù, cũng khó trách các người lại trả thù, muốn báo thù.

Cặp mắt ưu tú, ưu mỹ, ưu tư của y lại chớp chớp, lời nói thành khẩn, tận tình khuyên bảo:

- Có điều theo như tình hình trước mắt, quả thật chỉ cần chúng ta đường lâu liên thủ, hai bang thống nhất, sẽ có thể trở thành thiên hạ đệ nhất bang phái, hơn nữa còn có thể lập tức trừ khử tập đoàn Hữu Kiều, có thể đề phòng Mê Thiên minh trở lại ngày xưa. Thậm chí các người còn có thể khống chế không để chúng ta hợp tác quá chặt chẽ với Thái thái sư, cùng với có thể thuận lợi gây dựng quyền uy trong lục lâm, còn chúng ta cũng có thể chia sẻ công trạng của các người trong thế lực võ lâm bạch đạo. Không cần tranh đấu với nhau, tranh giành châu xé, triệt tiêu tiền tài thực lực của nhau, vậy thì tuyệt đối là phúc của giang hồ, chuyện vui của võ lâm.

Y vẫn không hết hi vọng, không hề từ bỏ:

- Ta biết khó mà thuyết phục được Dương tiên sinh, nhưng không biết Thích lâu chủ suy nghĩ vì đại cục, có từng nghĩ đến chuyện cùng xây dựng cục diện tốt đẹp, giang sơn vạn dặm như thế hay không?

Y hỏi câu này, lại nhìn vào Thích Thiếu Thương.

Y vốn rất có sức thuyết phục, hơn nữa dáng vẻ cũng rất đẹp.

Thế nhưng thứ càng đẹp hơn là ánh mắt của y.

Ánh mắt của y có lẽ còn có sức thuyết phục hơn so với lời nói của y.

Hiện giờ đôi mắt này đang nhìn vào Thích Thiếu Thương, đang chờ y trả lời.

Trên đời có một số người, yêu cầu của hần đối với người, cho dù là yêu cầu vớ vẩn gì cũng rất khó từ chối.

Hần không ép buộc người, cũng không khẩn cầu người, nhưng những gì hần muốn người làm, người vẫn sẽ cam tâm tình nguyện (thậm chí không hiểu ra sao) đi làm.

Vì hần mà làm.

Địch Phi Kinh chắc chắn loại người này, hơn nữa còn là một người vô cùng xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Địch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17 – Dụng tâm khổ cực

Thích Thiếu Thương lắng lắng nghe.

Y nghe một cách rất dụng tâm.

Y giống như không chỉ nghe được ý ở ngoài lời của đối phương, cũng nghe được dụng tâm khổ cực của Địch Phi Kinh.

Cho đến khi Địch Phi Kinh nói xong, y cũng đã nghe xong, một lúc sau y mới hỏi:

- Người nói xong rồi chứ?

Địch Phi Kinh nói:

- Lời của ta không quan trọng, quan trọng chính là quyết định của Thích lâu chủ.

Thích Thiếu Thương nói:

- Người cam tâm gánh lấy tiếng xấu, cũng muốn chúng ta mạo hiểm đến Tam Hợp lâu, chính là để nói với chúng ta những lời này?

Địch Phi Kinh nói:

- Chỉ cần dẹp yên can qua, đoàn kết nhất trí, liên thủ kháng địch, cùng hưởng thái bình, vậy thì mạo hiểm gì cũng đáng giá.

Thích Thiếu Thương nói:

- Rất tốt.

Địch Phi Kinh hỏi:

- Cái gì rất tốt?

Thích Thiếu Thương nói:

- Trà pha rất tốt.

Địch Phi Kinh còn chưa hiểu ý, Thích Thiếu Thương đã chỉnh đốn y phục, nói:

- Trà đã uống rồi, chúng ta cũng muốn đi.

Địch Phi Kinh ngăn người:

- Thích lâu chủ không suy nghĩ một chút về đề nghị của tại hạ sao?

Thích Thiếu Thương hỏi ngược lại:

- Người xem chuyện này chúng ta đến đây, có thành ý hay không?

Địch Phi Kinh gạt mình, không biết Thích Thiếu Thương rốt cuộc muốn mượn đề tài này để nói chuyện gì:

- Nếu Thích lâu chủ không có thành ý, cũng sẽ không mạo gió mạo hiểm chạy đến khu vực ranh giới không ai quản lý này.

Thích Thiếu Thương nói:

- Người nói mọi người tới đàm phán, không phải giao chiến, dĩ hòa vi quý, cho nên chúng ta cũng không chuẩn bị chiến đấu. Người đề xuất đi lên lâu không quá ba người, chúng ta cũng làm được. Ta thật sự tin vào lời nói của Địch đại đường chủ, cho nên mới tới chuyện này.

Địch Phi Kinh hơi hoảng hốt:

- Có phải chúng ta không đủ thành ý, khiến cho Thích lâu chủ sinh oán?

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Người xem bên phía chúng ta có ba người, phân biệt đại biểu cho thế lực các phương của lâu ta. Nhưng người của các người thì sao?

Ánh mắt của y chớp chớp, chỉ vào ba đôi chén đĩa và ba chiếc đệm mềm ở đối diện, nói:

- Rõ ràng là đã đến, nhưng lại không ra gặp mặt, thành ý ở đâu?

Lần này Dịch Phi Kinh còn chưa kịp trả lời, chợt nghe một giọng nói trong trẻo từ sau bình phong dày nặng cất lên:.

- Ánh mắt của Thích lâu chủ thật sắc bén, là do chúng ta lễ nghĩa không đủ, xin Thích lâu chủ, Dương tiên sinh và Tôn thống lĩnh thứ tội!

Sau bình phong xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp tóc búi cao, yêu kiều cúi chào ba người, sau đó ngồi ngay ngắn bên cạnh Dịch Phi Kinh.

Thích Thiếu Thương ôm quyền đáp lễ, chỉ nhìn người đẹp kia một cái, trong lòng như bị trúng một quyền, lập tức không nhìn nữa.

Cô gái này rất bình tĩnh, rất trấn định.

Nhưng trong sự nhả nhận lại có một nét tiêu hồn, trong sự bình tĩnh lại khiến người ta tâm tình dâng trào.

Loại mỹ nhân giống như nàng, cho dù chỉ xuất hiện một lần ở nhân gian, chỉ thoáng qua một lần trước mắt, cũng là một lần mỹ lệ vĩnh viễn không trở lại, đẹp đến mức khiến người ta tha thiết.

“Nếu tới Giang Nam đuổi kịp xuân, ngàn vạn cùng xuân trú” (1), có lẽ “xuân” chính là chỉ loại người xinh đẹp này? May mắn Thích Thiếu Thương cũng không phải là kẻ cuồng sắc tình, y chỉ là cuồng nhớ tình.

Y hiểu tình, biết thú, cũng hiểu biết tình thú, nhưng coi trọng chính là nguyên tắc.

Nguyên tắc là niềm tin của y.

Y biết cô gái trước mắt chính là người đã gây ra nhiều lời đồn trên giang hồ, đã nhìn không thấu lại có quyền lực lớn nhất.

Lôi Thuần.

Y chỉ không ngờ dường như nàng còn đẹp hơn so với lời đồn, càng không thể kháng cự.

Cho nên y lập tức kháng cự:

- Tại sao người đã đến, còn trốn ở sau bình phong không ra gặp?

- Bởi vì lời nói của Dịch đại đường chủ hoàn toàn có thể đại biểu cho ý kiến trong đường chúng ta, y cũng hoàn toàn có thể đại biểu cho chúng ta, do đó ta có ra hay không cũng hoàn toàn như nhau.

Thích Thiếu Thương hừ lạnh nói:

- Có phân biệt.

Lôi Thuần nhẹ nhàng hỏi:

- Thành ý?

Thích Thiếu Thương thông thả nói:

- Luôn có nguyên nhân khác đúng không?

Lôi Thuần cười lên như tiếng chuông kêu:

- Có lẽ là ta sợ.

- Sợ cái gì?

- Sợ hấn.

Nàng dùng ngón út khẽ chỉ vào Tôn Ngự. Tôn Ngự nhất thời không hiểu. Chợt nghe nàng lại từ yêu kiều đổi thành trang trọng nói:

- Còn có vũ khí trên tay hấn.

Tôn Ngự vốn vác tới một bọc vải lớn, hiện giờ đã cẩn thận đặt sang một bên, không ngờ Lôi Thuần lại đột nhiên nhắc đến chuyện này với hấn.

Dương Vô Tà lại đột ngột cười lên:

- Sợ à? Có gì phải sợ. Ta thấy Tam Hợp lâu trong lầu ngoài lầu, trên lầu dưới lầu, không phải đều là người của Lục Phân Bán đường sao?

Lôi Thuần cũng cười, giống như đóa hoa lan đón gió, chiếu rọi bình phong bằng gỗ đen ánh vàng, khiến bình phong kia càng rực sáng, ngay cả chiếc bình

làm bằng ngọc cũng rực rỡ hơn.

- Những bố trí nhỏ này của Lục Phân Bán đường có tính là gì? Đường lớn Hoàng Khố trước Tam Hợp lâu, hẻm Lục Trung sau lâu, thậm chí đường Lam Sam đối diện, chẳng lẽ không phải là người của các người... Từ nơi này nhìn qua còn trông thấy một ngọn lửa ngút trời, có lẽ là người của các người đang mặc sức đốt giết kẻ địch, đúng không?

Dương Vô Tà cười đến răng cửa phát sáng:

- Vẫn là Lôi đại tiểu thư cờ cao một nước, cao thâm khó lường. Không phải đã hẹn trước, mỗi bên chỉ có thể để ba vị đại biểu lên lâu ba sao? Hiện giờ chúng ta đã làm đúng như ước hẹn, ba người đi lên lâu. Các người cũng tới ba vị, chỉ có một vị gặp chúng ta, cuối cùng đã xuất hiện thêm một vị, nhưng vẫn còn một vị nấp ở sau bình phong không chịu gặp người, đúng là kêu gọi thế nào cũng không ra.

Y cười đến đây, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm chỉnh, nói:

- Làm như vậy, thần bí thì có thần bí, nhưng đừng là hơi thiếu thành ý.

Lúc y không cười, nếp nhăn trên mặt giống như lập tức nhiều thêm ba mươi lần.

Lôi Thuần vẫn giữ nguyên nụ cười của nàng.

Một cô gái giống như nàng, nhất định biết lúc mình cười rất xinh đẹp.

Đó là một khuôn mặt gặp tuyết càng trong, qua sương càng đẹp, cũng là nụ cười gặp sương càng trong, qua tuyết càng đẹp, càng là một loại mỹ lệ sương đẹp tuyết trong.

Đẹp đến mức không thể miêu tả, cũng không thể giải thích.

Nhưng lời nói của nàng lại rất kỳ lạ.

Nàng trước tiên không phải đáp lại lời chế nhạo của Dương Vô Tà, mà đột nhiên nói một câu:

- Ngài nên cười nhiều hơn.

Dương Vô Tà nhất thời không hiểu:

- Há?

- Bởi vì lúc ngài cười rất đẹp, cũng rất trẻ.

Lôi Thuần nói:

- Một người cười đẹp như vậy, nếu không cười nhiều thật sự rất đáng tiếc. Nếu ta là ngài, nhất định cả ngày đều cười.

Sau đó nàng mới nói đến chủ đề chính:

- Chúng ta vốn có thành ý, cho nên mới mời các người đi lên. Còn như vừa rồi ta không ra mặt, là vì chúng ta đều tín nhiệm Dịch đại đường chủ, lời y nói chính là lời của mọi người chúng ta, y ước định với các người, trong đường chúng ta không ai không đồng ý. Ta là một cô gái nhỏ bé, có ra mặt hay không cũng như nhau.

Tôn Ngự không nhịn được nói:

- Vậy nhị đường chủ của các người thì sao? Chẳng lẽ trong trường hợp quan trọng như vậy, Lôi nhị đường chủ cũng chỉ nấp sau bình phong, không ra mặt, không hiện thân sao?

Lôi Thuần cười, loại cười khê giống như “áo nhỏ mềm tựa gió, tâm như mây xa xôi”:

- Lôi nhị đường chủ?

Nàng tươi cười hỏi:

- Người cho rằng phía sau bình phong chính là Lôi Động Thiên?

- Không phải hán?

Tôn Ngự hỏi ngược lại:

- Ngoại trừ hán thì còn ai có thể cùng các người đại biểu cho Lục Phân Bán đường?

- Đương nhiên không phải y.

Lôi Thuần đáp:

- Người tới không phải là y, hơn nữa cũng không đại biểu cho Lục Phân Bán đường.

Sau đó nàng chậm rãi nói:

- Nhưng y lại hoàn toàn có thể đại biểu cho Thái thái sư.

Lúc nàng nói câu này, mọi người đều chú ý tới sau bình phong có một bóng mờ.

Hóa ra mọi người đều cho rằng đó chỉ là một bóng mờ trên bình phong, cho đến khi bóng mờ này di động, mọi người mới biết đó là một người.

Hơn nữa bóng mờ này vừa động, sát khí lập tức bốc lên, tràn ngập.

Nói cách khác, người này ngồi bất động giống như một bóng mờ, ngay cả sát khí cũng ngưng tụ thành một đoàn bóng mờ, giống như nước ngưng kết thành băng.

Nhưng hắn vừa di động, sát khí lập tức bành trướng, tràn ngập toàn bộ Tam Hợp lâu, ngay cả bình phong và màn ở bốn phía, lớn hay nhỏ, dày hay mỏng, bằng gỗ hay bằng vải, bằng lụa hay bằng trúc, đều đồng loạt lay động. Có lẽ là vì sát khí mãnh liệt của người này?

Ngay cả Dương Vô Tà cũng luôn cho rằng “người thứ ba” của đối phương hắn là Lôi Động Thiên.

Nhưng Lôi Động Thiên không có loại sát khí này, mà hắn cũng quyết không thể đại biểu cho Thái Kinh.

Người tới là ai?

Người tới vừa gầy, vừa cao, vừa lạnh lẽo, nhưng toàn thân lại gây cho người khác một loại cảm giác không rét mà run, nhất là một đôi mắt quý, giống như một đôi dao độc cạo xương lóc da, chiếu đến đâu cũng làm cho người ta sinh ra một loại cảm thụ khác thường, giống như toàn thân nổi mốc, cả người ri sét.

Mặc dù người này đáng sợ như vậy, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, nhưng vừa nhìn thấy mặt hắn, vẫn có phần không nhịn được cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18 – U mê không hồi hận

Đây là một khuôn mặt lạnh lẽo.

Mặt rất dài, gò má rất nhọn, mũi rất lớn...

Vấn đề nằm ở chóp mũi.

Chóp mũi của hắn còn bọc một khối vải trắng, hiển nhiên là bị thương chưa lành.

Do đó, so với sát khí và mùi vị tử vong từ toàn thân hắn tỏa ra, nhìn vào rất không hài hòa, khiến người ta không nhịn được cảm thấy buồn cười.

Nhưng cũng chỉ là cảm thấy mà thôi, không ai có thể cười ra được.

Bởi vì người xuất hiện là Thiên Hạ Đệ Thất.

Trông thấy Thiên Hạ Đệ Thất, con người của Dương Vô Tà co lại, hỏi:

- Đây là đàm phán giữa Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, sao hắn lại đến đây?

Lôi Thuần nói:

- Tôi nói rồi, y là đại biểu cho tướng gia.

Dương Vô Tà cười lạnh nói:

- Ta cũng đã hiểu, Lục Phân Bán đường hiện tại thật ra là của Thái Kinh.

Lôi Thuần nói:

- Lục Phân Bán đường được thái sư chỉ đạo, ngày một phát triển, sức sống bùng bùng. Quan hệ giữa đường chúng ta và Thái tướng gia thật sự là như cá với nước, khó phân khó cách.

Thích Thiều Thương sầm mặt nói:

- Vậy Lục Phân Bán đường đã không thể tự lập nữa, ít nhất cũng kém hơn khi Lôi Tồn còn sống có thể độc lập với thiên hạ, độc thân tại giang hồ.

Lôi Thuần nói:

- Vậy cũng không hẳn. Kim Phong Tế Vũ lâu rồi cũng được Gia Cát tiên sinh dẫn dắt, nhưng từ trước đến giờ tôi không cho rằng Phong Vũ lâu không thể tự lập tự cường.

Thiên Hạ Đệ Thất chợt lạnh lùng nói:

- Nếu không nhờ Gia Cát Tiểu Hoa, hôm nay người có thể ngồi lên vị trí này của Kim Phong Tế Vũ lâu sao? Nếu không nhờ Vương Tiểu Thạch nhường người một đường, đỡ người một tay, hôm nay người có thể kiêm nhiệm chức tháp chủ của Tượng Tị tháp sao? Hừ!

Thích Thiều Thương lại chuẩn bị đứng dậy:

- Ta không có ý liên minh với Thái Kinh, cũng không muốn khiến cho càng nhiều huynh đệ bị hấn thảo túng. Ta nghĩ những chuyện khác không cần phải nói nữa, đúng không?

Lôi Thuần nói:

- Chẳng lẽ Thích lâu chủ cứ mặc cho Mê Thiên mình chiêu binh mãi mã, trở lại ngày xưa?

Thích Thiều Thương nói:

- Chỉ cần Quan Thất không xuất hiện, bằng vào thực lực của đám người Lôi Niệm Cồn, vẫn chưa thể làm nên trò trống gì. Nếu như Quan Mộc Đán trở lại, vậy thì không ai có thể chế ngự được y, có lẽ ngay cả y cũng không chế ngự được mình. Hơn nữa Mê Thiên mình gây dựng lại còn chưa làm ra tội ác nào lớn, tại nơi rộng rãi lẫn lộn như kinh thành này, mỗi người đều có phương thức sinh tồn riêng, sao chúng ta không cho bọn họ một cơ hội lộ mặt, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?

Lôi Thuần nói:

- Nhưng tập đoàn Hữu Kiều thì sao? Hiện giờ đã sắp lớn mạnh cường thịnh, thôn tính các phái?

Thích Thiều Thương hỏi ngược lại:

- Cô muốn lâu đường chúng ta liên thủ, trước tiên tiêu diệt tập đoàn này?

Cặp mắt Lôi Thuần óng ánh, yêu kiều cười nói:

- Nhân vật đáng sợ nhất trong Tập đoàn Hữu Kiều chưa chắc đã là Mễ Thương Khung, mà là Phương Ứng Khán. Hiện giờ hắn đã công khai đổi tên thành Phương Thập Chu, ý muốn thừa kế khí khái của Lý Trầm Chu, bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang phái ngày xưa.

Mắt nàng quyến rũ như mờ như khé, nói thêm một câu:

- Nhưng chúng ta lại có biện pháp giải quyết hắn.

Dương Vô Tà đột nhiên nói:

- Chắc là cô muốn nhờ người mời trưởng bối của Phương Thập Chu ra mặt hạn chế hắn?

Lôi Thuần cười duyên đáng nói:

- Tiên sinh và tôi cách nhìn giống nhau. Nghe nói tiên sinh cũng từng đặc biệt nhờ người tài thông báo cho Phương Ca Ngâm, muốn mời y trở lại kinh thành chinh đồn Phương Thập Chu.

Thích Thiếu Thương nói:

- Cho dù chúng ta nhất trí về việc đối phó với tập đoàn Hữu Kiều, nhưng chúng ta tuyệt đối không hợp tác với bè đảng bị gian thần thao túng, xin thứ cho bất kính!

Lôi Thuần liếc nhìn Định Phi Kinh một cái. Định Phi Kinh đột nhiên than thở:

- Thích lâu chủ cần gì phải cố chấp như vậy. Sao mọi người không trước tiên hợp tác, mỗi bên đều được lợi, đợi giải quyết xong tập đoàn Hữu Kiều và Mê Thiên minh, mới trở lại thương thảo tiếp hiệp nghị liên minh, hay là đến lúc đó lại phân định bạn.

Y giống như mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tâm đặt trên mũi giày, nói:

- Huống hồ, các người không hợp tác với chúng ta, lỡ may tập đoàn Hữu Kiều hay Mê Thiên minh trước tiên tìm chúng ta liên thủ, đồng loạt vây quét Phong Vũ lâu, cần gì phải như thế chứ.

Thích Thiếu Thương lạnh lùng nói:

- Cảm ơn đã nhắc nhở. Nếu chúng ta hợp tác với quý đường, chỉ sợ hảo hán trên giang hồ sẽ nói Phong Vũ lâu là vây cánh của gian nịnh, không thể kết giao, vạch rõ giới tuyến, ai cũng từ bỏ, như thế cho dù hùng bá thiên hạ thì có ích lợi gì? Ta thấy hôm nay đàm phán, bởi vì vị Văn tiên sinh này giá lâm, đã không cần nói nữa, cũng không cần bàn nữa.

“Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thích Thiếu Thương, đây là người u mê không tỉnh ngộ!

Thích Thiếu Thương nói:

- Ta không phải u mê không tỉnh ngộ, ta đã sớm ngộ rồi, ta chỉ là u mê không hối hận.

Lôi Thuần cũng không tức giận, chỉ dùng đôi mắt đẹp liếc nhìn Thích Thiếu Thương:

- Chuyện này thật sự không còn đường để thương lượng sao?

Thích Thiếu Thương nói:

- Giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, quả thật còn rất nhiều đường, nhưng hợp tác liên minh lại hoàn toàn không có cơ sở, đã không có gì để thương lượng nữa.

Lôi Thuần nhẹ nhàng hỏi:

- Chẳng lẽ Thích đại lâu chủ nóng lòng phát tay áo bỏ đi sao?

Thích Thiếu Thương cười nói:

- Nên đi, cũng đã đến lúc rồi. Ta gọi là Thích Thiếu Thương, thiếu thương thiếu thương, nghĩa là ít cùng ta thương lượng đi. Ta vốn là một người không dễ thương lượng.

Lôi Thuần cũng không giận, chỉ nói:

- Thích trại chủ cứ đi như vậy sao? Cũng không uống một ly trà?

Nàng đã đổi “lâu chủ” thành “trại chủ”, lời nói có phần trào phúng.

Thích Thiếu Thương cũng không tức giận, chỉ nói:

- Vừa nãy đã uống rồi, trong trà không có độc, cũng nhờ gió cao đánh khê. Hiện giờ trong bụng tức giận, không uống cũng được. Lôi cô nương, có một câu có thể cô không thích nghe, nhưng ta vẫn cảm thấy nên nói.

Lôi Thuần nói:

- Ngài cứ nói, tôi xin nghe!

Thích Thiếu Thương nói:

- Với một cô gái, có thể duy trì một đường lớn, một cục diện lớn như vậy, điều này quả thật không dễ dàng, rất đáng để ta bội phục. Thế nhưng, làm người sợ nhất là đi lầm đường, thả rằng một thân một mình, tự lập tại thiên hạ, cũng tốt hơn là bị gian nịnh điều khiển.

Y nhìn chăm chú vào Định Phi Kinh, lại nói:

- Cô nương thông minh phi phàm, giữ mình thanh khiết, hi vọng có thể kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, sớm quay đầu lại thì tốt. Lời này tuy không lọt tai, nhưng lại xuất phát từ đáy lòng.

Lôi Thuần chỉ cười nói:

- Lời này là dụng tâm khổ cực, tôi đều nghe lọt. Tôi chỉ hi vọng Thích đại hiệp có thể trở thành đồng minh của đường ta, luôn không quên ân cần hướng dẫn chúng ta.

Cặp mắt Thích Thiếu Thương nhìn thẳng vào Lôi Thuần, không hề né tránh, ngại ngùng:

- Cô vẫn không quay đầu lại?

Lôi Thuần nói:

- Tôi đang ở bờ.

Thích Thiếu Thương tức giận nói:

- Ta phải đi rồi.

- Không uống trà, cũng không ăn mặn sao?

Lôi Thuần ân cần nói:

- Mặn này ăn ngon, còn gọi là đào tron, vốn là quả đào, nhưng ghép với mặn, có đủ vị ngọt của đào và vị giòn của mặn, dư vị vô tận.

Thích Thiếu Thương tiêu sái cười một tiếng:

- Nó là ghép rất tốt, hai thứ không bài xích. Ta từng nghe nói hươu cao cổ thích ăn lá non trên cành, nhưng nếu lá non mọc quá cao, cuối cùng vẫn không ăn được. Có người nhiều chuyện cắt đầu hươu cao cổ xuống, ghép vào trên thân cây, cho rằng nó có thể ăn mầm xanh cả đời, kết quả hươu cao cổ chết, cây cũng không sống được.

Lôi Thuần thản nhiên cười nói:

- Con hươu cao cổ kia quả thật rất ngu ngốc. Nó nên tìm một con voi lớn làm bàn đạp, vậy thì chồi non gì cũng đến miệng.

Thích Thiếu Thương cười ha hả nói:

- Chỉ tiếc con voi cũng không phải thứ mặc cho người ta chà đạp. Khi nó giận lên, e rằng hươu cao cổ không xuống, nó cũng sẽ dùng lỗ mũi dài quật ngã thứ đã đạp nó đau.

Lôi Thuần dịu dàng cười nói:

- Thích lâu chủ thấy tôi giống voi sao?

Thích Thiếu Thương nhìn phong thái điềm đạm đáng yêu của nàng, cười nói:

- Cô dĩ nhiên không giống, nhưng ta cũng không phải hươu cao cổ, ta cũng không ăn nhánh cây.

Thiên Hạ Đệ Thát đột nhiên hỏi:

- Người ăn người?

Thích Thiếu Thương nói:

- Ta không ăn, người ăn sao?

Thiên Hạ Đệ Thát lạnh lùng nói:

- Ta cũng không ăn, nhưng ta thích giết người.

Dứt lời, hắn bắt đầu tháo bọc vải trên vai xuống.

Cẩn thận.

Vô cùng thận trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19 – Lương tâm mục nát

Thích Thiếu Thương vẫn luôn nhìn tay của hắn, cũng nhìn chăm chú vào bọc vải của hắn.

Sau đó y hỏi:

- Người thích giết người nào?

Thiên Hạ Đệ Thát nói:

- Chỉ cần là người nhìn không vừa mắt, ta đều giết.

Thích Thiếu Thương nói:

- Thế nào là nhìn không vừa mắt?

Thiên Hạ Đệ Thát nói:

- Người không nghe lời, dĩ nhiên là không vừa mắt.

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Người muốn nói đến ta?

Thiên Hạ Đệ Thát nói:

- Không phải người người đều đáng để ta giết.

Thích Thiếu Thương nói:

- Ta không nghe lời người sao? Người đã từng lên tiếng sao?

Thiên Hạ Đệ Thát lạnh lùng nói:

- Ta không cần lên tiếng.

Hắn cô độc nói:

- Ta cũng không thích nói chuyện.

Sau đó trong mắt hắn hiện lên vẻ tịch mịch:

- Bất cứ ai không nghe lời của tướng gia, chính là người mà ta muốn giết.

Thích Thiếu Thương lập tức đập bàn nói:

- Quả nhiên!

Thiên Hạ Đệ Thát lại cảm thấy khó hiểu:

- Quả nhiên?

Thích Thiếu Thương phản khởi nói:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.

Thiên Hạ Đệ Thất ngạc nhiên nói:

- Ngươi dự đoán cái gì?

Thích Thiếu Thương nói:

- Ngươi đã nói ra lời ở trong lòng, cho dù không phải lương tâm cảm thấy, cũng coi là lương tâm mục nát rồi.

Tiếp đó y lại nói với Dương Vô Tà và Tôn Ngư:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, một khi đã vào phủ Thái Kinh thì không làm người tự do được nữa. Ngươi xem, ngay cả Thiên Hạ Đệ Thất cũng trở thành cẩu nô tài. May mà chúng ta không đồng ý hợp nhất liên minh.

Dương Vô Tà mỉm cười gật đầu.

Tôn Ngư vội vàng vâng vâng dạ dạ.

Thiên Hạ Đệ Thất lại đổi mặt, cũng biến sắc.

Hắn đang đưa tay mở bọc vải ra.

Thích Thiếu Thương đột nhiên nói:

- Chờ đã!

Thiên Hạ Đệ Thất cũng dừng tay, nói:

- Nếu bây giờ ngươi hối hận, muốn gia nhập có lẽ còn kịp.

Thích Thiếu Thương lại hỏi Dịch Phi Kinh:

- Không phải ngươi đã đảm bảo, các ngươi quyết sẽ không động thủ trong thời gian đàm phán sao?

Về mặt Dịch Phi Kinh thành khẩn nói:

- Điều này không sai, nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không phải là người của chúng ta.

Thích Thiếu Thương lại hỏi:

- Không phải các ngươi đã đáp ứng, quyết không động thủ trong Tam Hợp lâu sao?

Về mặt Dịch Phi Kinh khỏ sở nói:

- Chúng ta quyết không động thủ, nhưng Văn tiên sinh cũng không phải người của Lục Phân Bán đường, chúng ta không thể quản chế được y.

Thích Thiếu Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Thật vậy?

Dịch Phi Kinh khẩn thiết đáp:

- Thật.

Thích Thiếu Thương lại nghiêm túc hỏi:

- Các ngươi định đứng sang một bên sao?

Dịch Phi Kinh đáp:

- Chúng ta quyết không có ý kết thù với Phong Vũ lâu, chúng ta càng không phải là người hủy ước.

Thích Thiếu Thương đột nhiên cười.

- Vậy thì tốt rồi.

Y nói một cách thản nhiên, thông thả.

Y nhàn nhả giống như một kẻ lãng tử ngắm hoa, vừa giống như một kẻ rảnh rỗi đang ngủ trưa, lại giống như một nhà thơ tài hoa dùng không hết đang ngắm hoa cầm trăng.

Không ai ngờ được, vào lúc này y lại phát ra công kích, hơn nữa còn là chủ động phát ra công kích.

Không ai ngờ được, một người nhả nhận như vậy, ung dung như vậy, thân phận tôn quý và quan trọng như vậy, lại chủ động phát ra công kích.

Hơn nữa còn là công kích ác như vậy, tuyệt như vậy, đáng sợ như vậy, không cần mạng và muốn lấy mạng người khác như vậy.

Y vừa ra tay, không kịp rút kiếm đã đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Nếu như y rút kiếm, bất kể y rút kiếm nhanh đến đâu, Thiên Hạ Đệ Thất nhất định cũng có cơ hội tháo bọc vải của hấn ra.

Nhưng Thích Thiều Thương lại không rút kiếm.

Y đánh tới một quyền, nhắm thẳng vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất nghiêng đầu, khiến cho một quyền của Thích Thiều Thương đánh trật.

Nhưng Thích Thiều Thương lập tức biến chiêu, quyền thứ hai lại tới.

Vẫn đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất chỉ có một chiếc mũi, Thích Thiều Thương cũng chỉ có một cánh tay, nhưng Thích Thiều Thương lại cứ muốn đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Y không đánh bộ vị khác, cũng hoàn toàn không công kích bộ vị khác, chỉ đánh vào mũi.

Thiên Hạ Đệ Thất kịp thời ngửa đầu, lại tránh khỏi một kích này. Còn chưa kịp thở một hơi, Thích Thiều Thương lại biến chiêu, một quyền đánh xuống.

Vẫn đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất sợ nhất là người khác đánh vào mũi của hấn, bởi vì mũi của hấn từng bị thương.

Mũi bị thương chính là sơ hở của hấn, cũng là nhược điểm của hấn.

Năm đó, mũi của hấn bị thương dưới tay Thiên Y Hữu Phùng. Mặc dù hấn đã giết chết Hứa Thiên Y, nhưng vết thương trên mũi vẫn không khỏi hấn.

Hay cho Thiên Hạ Đệ Thất, ứng biến kỳ lạ, khẩn cấp, nhanh chóng, hấn trầm eo cúi người, thấp đầu khom xuống, đã tránh khỏi một quyền.

Hấn từ nghiêng đầu, ngửa đầu đến cúi đầu thẳng vào giữa ngực, mấy lần biến đổi đều chớp nhoáng khó lường, cực kỳ nguy hiểm, nhưng đều kịp thời đến tuyệt diệu.

Có điều Thích Thiều Thương lại đánh ra một quyền, khuỷu tay vòng lại, từ bụng dưới công kích, vẫn đánh vào mũi của Thiên Hạ Đệ Thất.

Mặc dù Thích Thiều Thương chỉ có một tay, nhưng cánh tay này của y biến chiêu và biến hóa, cho dù là ba mươi tay cũng không bằng.

Thiên Hạ Đệ Thất không có cách nào, hấn rít lên một tiếng, lập tức lui nhanh.

Hấn trượt đi bảy thước, tránh khỏi một kích này.

Hấn chỉ nhoáng lên liền ngừng lại, lập tức đứng thẳng, nhưng bọc vải trên bàn đã bị Thích Thiều Thương dùng một chân đạp lên.

Mà Thích Thiều Thương cũng đã rút kiếm ra.

Đây là một thanh kiếm màu xanh.

Kiếm vừa rút ra, màu sắc đều là xanh biếc, cũng chiếu rọi lông mày và tóc của mọi người thành màu xanh lá.

Lạnh và xanh biếc.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa nhìn thấy thanh kiếm này, lại phát hiện bọc vải đã rơi vào trong tay Thích Thiều Thương, lập tức dừng thân pháp, không dám tiến lên nữa, chỉ hung ác nhìn chằm chằm vào Thích Thiều Thương, cùng với kiếm của y.

Khuôn ngực khô quắt và bả vai gầy ốm của hấn không nhịn được nhấp nhô, nhưng lại không dám tiến thêm.

Hấn đã thất bại, “bọc vải” đã rơi vào trong tay, dưới chân kẻ địch.

“Vũ khí” của hắn đã mất, “quân bài sát thủ” của hắn đã không còn trong tay.

Từ khi đối địch đến nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải cục diện chật vật như vậy.

Hắn oán hận nhìn chằm chằm vào Thích Thiểu Thương, cũng nhìn chằm chằm vào kiếm của Thích Thiểu Thương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20 – U mê không tỉnh ngộ

Kiếm xanh, mũi màu ngọc bích.

Đây là một thanh kiếm xanh biếc lạnh lẽo.

Địch Phi Kinh chợt cảm thán:

- Hay cho một Thanh Long kiếm, cuối cùng lại xuất hiện trên giang hồ, Cửu Huyền Thần Long, tái hiện phong thái.

Trước kia khi Thích Thiểu Thương còn làm trại chủ của Liên Vân trại, kiếm trên tay gọi là “Thanh Long kiếm”. Nhưng từ khi y trải qua năm tháng chạy trốn dài đằng đẵng, có một đạo từng đáp ứng yêu cầu của Gia Cát tiên sinh, thay thế Thiết Thủ đã nản chí ngã lòng, tạm lánh giang hồ, trở thành một trong Tứ Đại Danh Bô, đổi sang dùng một thanh kiếm tên là “Sĩ”.

Ngay cả trước đó một thời gian, vào đêm trăng trên mái hiên nhà cổ, y và tám đại cao thủ quyết đấu với chiến thần Quan Thất, kiếm sử dụng cũng là “Sĩ”.

Thanh Long kiếm đã rất lâu không xuất hiện trên giang hồ, hiện giờ Thích Thiểu Thương lại dùng đến.

Nhưng Địch Phi Kinh chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra.

Chiến đấu vừa bắt đầu, Địch Phi Kinh đã nhìn chăm chú vào một người.

Dương Vô Tà.

Y nhìn chăm chú vào Dương Vô Tà, có lẽ là vì Dương Vô Tà cũng nhìn chăm chú vào y.

Hai người đều không cử động, ít nhất cũng không ai ra tay trước.

Thích Thiểu Thương và Thiên Hạ Đệ Thất giao chiến, còn có thể nói là chủ nhân của Kim Phong Tế Vũ lâu quyết chiến với người của phe Thái gia. Nhưng Dương Vô Tà và Địch Phi Kinh thì không giống, ai động thủ trước thì xem như phá hư ước định, phá hủy lời hứa.

Vấn đề là nếu không nắm chắc phần thắng, ai nguyện ý gánh lấy tiếng xấu, làm người bội ước thất hứa?

Cho nên hai người đều không cử động.

Nhưng khi ánh mắt của Địch Phi Kinh ổn định nhìn vào Dương Vô Tà, Dương Vô Tà lại không trực tiếp nhìn vào mắt Địch Phi Kinh.

Y lại nhìn vai của Địch Phi Kinh.

- Địch đại đường chủ, Nhân Đạo của ngươi, trong trận chiến với Quan Thất ta đã lĩnh giáo rồi, thật sự rất bội phục. Ta là người già mất mồm, không muốn bị ngươi nhìn đến mũi mắt.

Địch Phi Kinh nghe vậy cũng nói:

- Ta cũng đã biết “đao không ngăn được, gặp gió liền dạt” của tiên sinh. Nhưng ngay cả khi khổ chiến với Quan Thất, tiên sinh cũng không xuất ra Bàn Nhược Đại Pháp Hoàng Kim Xử, ta càng khát vọng được chỉ giáo.

Bọn họ chỉ nói mấy câu, chiến đấu bên phía Thích Thiểu Thương đã phân thắng bại, hai người cũng đột nhiên phân ra.

Trước khi Thiên Hạ Đệ Thất tháo bọc vải, Thích Thiểu Thương đã ra tay sớm hơn một bước, chỉ có một mục đích, đó là bức lui Thiên Hạ Đệ Thất.

Cho dù chỉ là một bước cũng tốt.

Chỉ cần bức lui được Thiên Hạ Đệ Thất, sẽ có thể đoạt lấy binh khí của hắn.

Rất nhiều người trước giao thủ đều rất tò mò về bọc vải của Thiên Hạ Đệ Thất, muốn xem thử, muốn biết trong bọc vải của hắn rốt cuộc có gì.

Thế nhưng, những người nhìn thấy “binh khí thần bí” trong bọc vải, gần như tất cả đều chết dưới “thần binh” này.

Thích Thiểu Thương đã sớm nhận biết, cũng đã từng nghiên cứu về Thiên Hạ Đệ Thất. Thậm chí Dương Vô Tà còn cung cấp cho y tư liệu và ghi chép về Thiên Hạ Đệ Thất giao thủ với những người khác.

Cho nên trước khi xuất thủ y đã định ra chiến lược.

Thiên Hạ Đệ Thất cho rằng y nhất định sẽ rút kiếm.

Nhưng y không rút kiếm, vừa xuất thủ đã dùng tay đánh, chuyên đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất

Đó là mấu chốt của hắn, cũng là điểm yếu của hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất cuối cùng đã bị bức lui.

Vừa lui, Thích Thiểu Thương liền rút kiếm nơi tay, còn “binh khí” của Thiên Hạ Đệ Thất lại nằm dưới chân y.

Thiên Hạ Đệ Thất nghiêng răng, cắn hận nói:

- Thích Thiểu Thương, nếu ngươi tiếp tục u mê không tỉnh ngộ, chính là tự tuyệt đường sống.

Thích Thiểu Thương đột nhiên cười, nhưng trên mặt y lại không hề có ý cười. Y dùng kiếm chỉ vào Thiên Hạ Đệ Thất, nhướn lông mày bên trái, nói từng chữ từng câu:

- Hiện giờ tình hình như vậy, rốt cuộc là ta u mê không tỉnh ngộ, hay là ngươi tự tìm đường chết?

Trong mắt Thiên Hạ Đệ Thất lộ ra vẻ oán hận sâu sắc, nhưng câu trả lời của hắn vẫn rất kiên định, hơn nữa chỉ có một chữ:

- Ngươi.

Chữ “ngươi” vừa thốt ra, Thích Thiểu Thương đột nhiên cảm thấy một sự sợ hãi không tên.

Y rất ít khi sợ hãi, càng ít có loại sợ hãi này.

Nhưng y còn chưa kịp phân tích sự sợ hãi này, tập kích đã phát sinh.

Tầm binh phong trĩu nặng kia đột nhiên nứt ra làm hai.

Hóa ra phía sau binh phong còn có một người.

Người này vẫn luôn ẩn nấp sau binh phong, nhưng những người có mặt ở đây, bao gồm cả Thích Thiểu Thương đều chưa từng phát hiện ra.

Có lẽ, cho dù bọn họ có cảnh giác, cũng chỉ cho rằng đó là Thiên Hạ Đệ Thất, không nghĩ tới ngoài Thiên Hạ Đệ Thất ra còn có một người khác.

Người nọ rất gầy ốm, rất linh hoạt, hơn nữa còn rất đen.

Bề ngoài của hắn không hề đen, nhưng toàn thân hắn lại mặc trang phục màu đen, gây cho người ta cảm giác rất tàn độc, rất gai góc, còn sinh ra một loại cảm giác “giống như một ngón tay màu đen chỉ trời”.

Hắn ra tay quả thật rất tàn độc.

Lúc hắn xuất hiện cũng là lúc động thủ.

Hắn xuất thủ một kiếm, binh phong liền nứt ra. Nói cách khác, khi mọi người phát hiện binh phong nứt ra, mới phát hiện sự tồn tại của hắn; khi mọi người phát hiện sự tồn tại của hắn, kiếm của hắn đã chém rách binh phong, cùng lúc đó đã chém đến trước mặt Thích Thiểu Thương.

Thích Thiểu Thương chỉ cảm trên mặt phát lạnh.

Y đang tập trung tinh thần đối địch, đối phó, cũng đối diện với Thiên Hạ Đệ Thất. Y đương nhiên không phát hiện có một người giống như ốt đen trốn ở

sau bình phong, cho y một kích trí mạng.

Trong nháy mắt này, y đã không kịp làm tất cả phương pháp ứng biến.

Bình phong nứt ra, kiếm chém vào đầu.

Thích Thiếu Thương đang tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với Thiên Hạ Đệ Thất, y còn chiếm được thượng phong.

Có thể chiếm được thượng phong trước loại người như Thiên Hạ Đệ Thất, ai cũng khó tránh khỏi hơi dương dương tự đắc.

Một khi đắc ý, sẽ khó tránh khỏi có điểm sơ suất.

Điểm này, cho dù là Thích Thiếu Thương cũng không ngoại lệ.

Dương Vô Tà lại bị Địch Phi Kinh ngăn cản.

Y vừa động, Địch Phi Kinh nhất định cũng sẽ động. Cho dù y có thể kịp thời ra tay cứu Thích Thiếu Thương, nhưng làm sao có thể đột phá được phòng tuyến của Địch Phi Kinh?

Tôn Ngự thì sao?

Cho dù hắn có thể kịp thời ra tay, nhưng đối diện hắn lại có một người.

Một nữ nhân, đồng thời cũng là một người cao thâm khó lường.

Nàng là một cô gái có thể lực lớn nhất trong bang hội kinh sư, nhưng không ai biết nàng rốt cuộc có võ công hay không? Võ công của nàng rốt cuộc cao đến đâu?

Nếu như Tôn Ngự ra tay, có lẽ nàng cũng sẽ ra tay.

Tôn Ngự có thể địch nổi nàng không? Có thể đột phá được phòng tuyến của nàng không?

Những điều này không ai biết, ngay cả Tôn Ngự cũng không biết.

Bởi vì hắn không xuất thủ, nhưng một biến hóa kinh người lại xảy ra.

Hắn không xuất thủ, nhưng một “đồ vật” vốn ở trong tay hắn, hiện giờ đang ở bên cạnh hắn lại xuất thủ.

Một người khác đã ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Địch Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21 – Mộng Trung kiếm

Sau một tiếng “bụp”, bọc vải lớn trong tay Tôn Ngự đột nhiên nứt toác, một người nhanh chóng chui ra.

Trên tay người này có kiếm.

Kiếm màu xanh.

Kiếm lạnh lẽo.

Kiếm tỏa ra một sự kiêu ngạo, hơn nữa còn tàn khốc.

Người này đến rất kịp thời, kiếm này cũng công đến tức thời.

Một tiếng “đình” vang lên, một kiếm này từ dưới hất lên, vừa lúc va chạm với thanh kiếm từ trên chém xuống của người như “ót đen” kia.

Lúc này bên ngoài nổ vang một tiếng, sấm chớp lóe lên, giống như cầu sét từ đông, nam, tây, bắc bốn phương tám hướng cuốn tới, đột nhiên lại giống như gặp phải núi non ngăn trở, đứng yên bất động. Nhưng tại khoảnh khắc hai kiếm giao kích, ánh chớp vẫn chiếu rọi rõ ràng.

Người từ sau tấm bình phong hiện thân rất gầy, rất nhỏ, rất đơn thuần, rất linh hoạt, mấy chùm tóc dài rũ xuống dưới trán, ánh mắt còn có vẻ sầu muộn.

Nhưng lúc hấn phát ra một kiếm kia lại nhắm mắt.

Hắn lại là nhắm mắt phát kiếm.

Một người khác từ trong bọc vải của Tôn Ngư “nổ” ra lại rất cao, rất ngạo, lộ ra một loại thần sắc tự cho mình giỏi, khác với mọi người, hơn nữa đường như còn rất lạnh, rất khốc, cũng rất thanh khiết.

Hắn vừa xuất hiện, lập tức đấu một kiếm với thiếu niên giống như trong mộng xuất kiếm kia.

Mặc dù hắn từ trong bọc vải lớn “phá kén chui ra”, nhưng khi xuất thủ vẫn lạnh lùng ngạo mạn như băng, lúc xuất kiếm cũng không nhìn đối phương một cái, giống như một kiếm này của hắn chắc chắn sẽ trúng mục tiêu.

Một kiếm này giao thủ cực nhanh. Khi tất cả mọi người đều không kịp ứng phó, cũng không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào, thiếu niên như ót đen kia đột nhiên mở mắt, lộ ra một đôi mắt đen mà sáng, sáng mà đẹp, đẹp mà sắc, hung ác và oán hận nhìn chăm chăm vào người đã phá một kiếm của hắn.

Sau đó là mấy tiếng loảng xoảng, hắn liên tiếp đụng ngã bình phong, còn phá tan cửa sổ, trong mưa to gió lớn bay ra bên ngoài, không còn thấy nữa.

Sau đó ánh máu chợt hiện.

Người chảy máu là thanh niên cao ngạo vẫn ở lại trên lầu.

Toàn thân hắn run rẩy, dùng kiếm chống xuống đất, ngay cả thân kiếm cũng cong lại, phát ra tiếng rung ong ong nhưng lại không gãy. Hắn nghiêng rống nghiêng lỵ, nhưng cũng quyết không ngã xuống.

Hắn mặc y phục màu xanh, từ vai trái đến eo phải bỗng phun ra một chùm tơ máu.

Tơ máu nhanh chóng trở thành suối máu.

Cả người hắn gần như nứt ra, nhưng cũng không thật sự nứt ra, có điều mức độ bị thương lại gần như khiến người ta có cảm giác sợ hãi này.

Thương thế của hắn rất nặng, nhưng đầu chí vẫn rất mạnh.

Cả người hắn giống như bị đau đớn thiêu đốt, nhưng cặp mắt vẫn nhìn chăm chăm vào phiến cửa sổ tan vỡ kia.

- Hay cho Mộng Trung kiếm!

Hắn khàn giọng nói.

- Hay cho La Thụy Giác!

Thích Thiều Thương cũng nhân giọng nói, kiếm trong tay y vẫn chỉ vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Khi La Thụy Giác ở sau bình phong chém xuống một kiếm, chỉ cần y vừa có phản ứng, Thiên Hạ Đệ Thất sẽ lập tức phát ra công kích chí mạng với y.

Lúc đó Thích Thiều Thương sẽ gặp nguy hiểm trước sau thụ địch.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không có cơ hội tấn công, bởi vì kiếm thủ từ trong bọc vải trắng chui ra đã kịp thời đấu một kiếm với La Hán Quả.

Thích Thiều Thương vẫn nhìn chăm chăm vào hắn, hắn không có sơ hở để tập kích, cũng không có cơ hội để thừa dịp.

Tôn Ngư muốn đi đỡ lấy thanh niên lạnh lùng kiêu ngạo kia.

Thanh niên kia hừ lạnh một tiếng, tay của Tôn Ngư liền khựng lại giữa không trung, một lúc sau đành phải thu về.

Thích Thiều Thương ân cần hỏi:

- Tôn huynh, bị thương thế nào?

Cơ mặt của thanh niên kia giật giật, hừ một tiếng nói:

- Còn cầm cự được. Tên kia bị thương không nhẹ hơn ta.

Thích Thiếu Thương nói ngay:

- Phi Tung kiếm khí của Tôn đại hiệp, kiếm khí bên ngoài tám thước còn sắc hơn mũi kiếm, lần này La Thụy Giác nhất định đã ăn phải quả đắng.

Thanh niên kia mặc dù đang nghiêng răng nhin đau, nhưng trong mắt lại lộ ra một loại thần sắc kỳ quái:

- Đúng là kiếm pháp lợi hại, ta chỉ chém hấn bị thương, không ngờ hấn lại dùng chân phát kiếm, một chiêu thất bại lập tức rút lui, đây quả thật là một nhân vật lợi hại, đối thủ lợi hại.

- Hóa ra Thích lâu chủ còn giữ lại quân bài này, thủ đoạn này của ngài thật là tuyệt.

Chợt nghe Lôi Thuần nói:

- Quả nhiên là Nhất Trục Thần Kiếm Tôn Thanh Hà, chẳng trách kiếm pháp lại giỏi như vậy, một kiếm có thể bức lui người đứng đầu Thất Tuyệt Thần Kiếm là La Thụy Giác.

Tôn Thanh Hà nhìn Lôi Thuần nhìn một cái.

Nói ra cũng kỳ quái, hấn chỉ nhìn Lôi Thuần một cái, đã cảm thấy vết thương hình như không đau như trước nữa.

Hấn luôn luôn háo sắc.

Hấn không háo sắc đến mức có thể dùng mỹ sắc làm thuốc giảm đau chứ?

Nhưng sự thật lại hình như thế.

Lúc này Địch Phi Kinh lại háng giọng nói:

- Chúng ta vốn đã ước hẹn, hai bên chỉ có ba người đi lên Tam Hợp lâu. Vị Tôn đại hiệp này, chẳng phải là một người ngoài quy định?

Dương Vô Tà lập tức phản bác:

- Vậy La Thụy Giác thì sao? Hấn nấp ở sau bình phong phát kiếm, các người không phải trước đó chẳng hề hay biết chứ?

Địch Phi Kinh lại nói:

- Hấn không phải là người của Lục Phân Bán đường, chúng ta không thể chịu trách nhiệm cho hành vi của hấn. Hơn nữa hấn có thể đã sớm lên Tam Hợp lâu, không tin các người có thể hỏi những đệ tử mà các người bố trí ở phụ cận từ tối hôm trước. Hấn quyết không phải theo chúng ta đi lên Tam Hợp lâu.

- Y cũng vậy.

Dương Vô Tà cũng “dùng gậy ông đập lưng ông”:

- Y ở trong bọc vải, do Tôn đã chủ vác lên, cũng không có “đi” lên. Hơn nữa y cũng không phải là người của Kim Phong Tế Vũ lâu chúng ta, mà là đại hiệp “Trục Kiếm” Tôn Thanh Hà, là bằng hữu của lâu chủ nhà ta.

Tôn Ngự lập tức nói tiếp:

- Nói như thế, các người dùng trăm phương ngàn kế, bố trí nhiều mai phục ở đây như vậy, hôm nay gặp mặt, mục đích của các người là nếu đàm phán không xong thì sẽ đuổi tận giết tuyệt?

Địch Phi Kinh vội vàng buông tay, thần nhiên nói:

- Người sai rồi. Hôm nay người của Lục Phân Bán đường đều chưa ai xuất thủ, cũng chưa ai động thủ.

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Như vậy, khi vị Văn tiên sinh này và La Thần Kiếm ra tay ám toán, cùng lúc đó người ở bốn phương tám hướng xông đến, muốn tấn công vào trong là ai?

Lôi Thuần vẫn mỉm cười nói:

- Bất kể lai lịch thế nào, đều không phải là người của Lục Phân Bán đường ta, hơn nữa đều bị người của Thích lâu chủ dễ dàng cản lại rồi.

Dương Vô Tà lại cười lộ ra hàm răng trắng:

- Chuyện này là đương nhiên. Dùng Phích Lịch đường chặn Phích Lịch đường, dùng Bát Lôi Từ Đệ đối phó với Bát Lôi Từ Đệ, đó là chuyện tốt nhất, cũng là nhân duyên thích hợp nhất.

Ai cũng biết, năm đó tổng đường chủ “Đại Lôi Thần” Lôi Chấn Lôi thành lập nên Lục Phân Bán đường, thực ra là xuất thân từ Giang Nam Phích Lịch đường, là hảo thủ chiến lực cấp bốn hàng chữ “Lôi”.

Nên biết Giang Nam Phích Lịch đường dùng hỏa khí danh chấn thiên hạ, xét về võ công tâm pháp, “Ngũ Lôi Thiên Tâm”, “Nhất Lôi Thiên Hạ Hưởng”, “Ngũ Lôi Oanh Đình”, “Lôi Đình Nhất Kích”, “Phong Vũ Lôi Điện Long Hành Thiên Lý đại pháp” đều là bí kỹ không ai sánh bằng, danh động giang hồ. Trong đường lại phân làm bốn cấp “Lôi Đình Phích Lịch”, “Lôi” là cấp bốn, sức chiến đấu cao nhất; tiếp theo là “Đình”, trong tinh anh của Lôi gia bảo, cao thủ hàng chữ “Đình” cũng chỉ có tám chín người mà thôi, Lôi Tồn cũng là một trong số đó; cấp thứ hai là hàng chữ “Phích”, cấp chiến sĩ này đã có thể chen chân vào hàng ngũ cao thủ hạng nhất trong giang hồ; còn lại đều là hàng chữ “Lịch”, cho dù là chiến sĩ cấp một này, cũng coi là một hảo thủ trong võ lâm.

Thực ra trong đường còn có chiến sĩ “chưa vào cấp”, đó là hàng chữ “Vũ”, cũng là những đệ tử của Phích Lịch đường không thể chen chân vào hàng ngũ cao thủ bốn cấp “Lôi Đình Phích Lịch”.

Về sau Giang Nam Phích Lịch đường xảy ra nội chiến, một phe muốn phát triển, còn một phe muốn củng cố. Từ đó những đệ tử Lôi gia có dã tâm bùng bùng đã dựng bang lập nghiệp, một nhóm hung bạo mạnh mẽ trở thành Lục Phân Bán đường nổi bật trong hắc đạo, còn một nhóm ôn hòa bảo thủ lại trở thành Phong Dao Quái Kiếm Tiểu Lôi môn.

Giang Nam Phích Lịch đường cũng vì vậy nguyên khí đại thương, thế lực giảm nhiều.

Sự phân liệt của Lôi gia, chủ yếu là do Phích Lịch đường tuy trước giờ nổi danh bằng hỏa khí, nhưng đương thời vẫn khó trèo lên nơi cao. Về binh khí bày trận, có lẽ nhân sĩ giang hồ, cao thủ võ lâm đều nhờ vào hỏa khí của Lôi gia, nhưng chưa chắc đã tôn trọng loại công phu kỹ xảo “bàng môn tả đạo” này.

Nếu bàn về võ công thực lực, người của Lôi gia vẫn chưa được danh môn đại phái của võ lâm coi trọng, điều này khiến cho những đệ tử Lôi gia có chiến lực cực cao rất không đồng ý.

Vì vậy, cao thủ hàng chữ “Lôi” trong bốn cấp chỉ có ba bốn người, một người trong đó là “Kiến Long Tại Điện” Lôi Úc, vẫn kiên trì dùng hỏa khí, tâm pháp, nội lực làm chính thống, không chịu thay đổi truyền thống của Lôi gia. Còn hai cao thủ tuyệt đỉnh khác là Lôi Diễm và Lôi Bố, một người dùng kiếm pháp, một người dùng đao pháp, danh chấn trên đời, mở ra đường khác, tài hoa kinh người, nổi bật xuất chúng, khiến Giang Nam Phích Lịch đường ngoại trừ hỏa khí, nội công, tâm pháp, cuối cùng có thể đứng đầu trong vũ khí chính thống của võ lâm, hai núi cùng sừng sừng.

Có điều, thành công của bọn họ cũng khiến cho hai đại cao thủ này và những người ủng hộ bọn họ trở nên ngạo mạn nôn nóng. Hai phe tranh đấu, lại bởi vì phe chính thống chủ lưu của Lôi Úc không chấp nhận, cuối cùng khiến cho Giang Nam Phích Lịch đường chia năm xẻ bảy. Ngay cả Lôi Chấn Lôi, hảo thủ hạng nhất trong hàng chữ “Lôi”, người duy nhất không liên quan đến bất kỳ phe nào trong hai phe, cũng chỉ đành cùng với những hảo thủ hàng chữ “Đình” như Lôi Trận Vũ, Lôi Tồn rời khỏi Lôi gia bảo, xông pha thiên hạ.

Do đó về sau mới tạo thành Lục Phân Bán đường, cũng tạo nên Lôi Tồn.

Lôi Tồn chẳng những một tay bồi dưỡng nên Dịch Phi Kinh, cũng đề bạt Lôi Động Thiên.

Khi đó Lôi Động Thiên chỉ thuộc hàng chữ “Phích” trong bốn cấp cao thủ “Lôi Đình Phích Lịch”, nhưng hiện nay đã là tông chủ một phương.

Nói đến phong thủy luân chuyển, Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo bởi vì chủ lực đi hết, đại tướng điều linh, thực lực cũng kém xa lúc trước. Cho nên đệ tử Lôi gia có rất nhiều người không giữ được bình tĩnh, bị những tông phái khác trong võ lâm lôi kéo thu nạp. Trong đó “Lôi Công Điện Mẫu” Lôi Nhật, Lôi Nguyệt của Lôi gia bảo đã giận dữ gia nhập Tập đoàn Hữu Kiều. Bốn đại cao thủ Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Đồng trong Bát Lôi Tử Đệ, bởi vì Lôi Quyền dẫn dắt mà ủng hộ Kim Phong Tế Vũ lâu. Còn như Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp, lại bị Thái Kinh mua chuộc, thường cùng Lục Phân Bán đường liên thủ đối địch.

Do đó, câu này của Dương Vô Tà là sự thật.

Bởi vì những năm gần đây Phích Lịch đường phân liệt nội đấu, đến nỗi lòng người tan rã, rất nhiều tinh anh của Lôi gia trở thành đối địch. Điều này cũng khiến cho Lục Phân Bán đường ý thức quen biết, thừa cơ chiêu binh mãi mã, dựa vào một chút quan hệ “máu mủ” kia, thu nạp không ít tinh anh cao thủ họ Lôi vào trong đường, nhờ đó thế lực tăng mạnh.

Có điều Kim Phong Tế Vũ lâu cũng không chịu thua kém, thông qua quan hệ với Tiểu Lôi môn, cũng chiêu nạp được không ít anh tài hảo thủ của Lôi gia bảo, phục vụ cho mình.

Điểm này Dịch Phi Kinh đương nhiên hiểu được.

Cho nên y có vẻ tiếc nuối nói:

- Cũng vì vậy, lần này chuyện phục kích các người tại đường lớn Lam Sam, nghe nói chính là do bốn người “Thực, thuộc, Xảo, Hợp” báo tin cho tướng gia. Điều này cũng đã định trước hành động của bọn họ chắc chắn sẽ thảm bại.

Đây là kết quả đương nhiên.

Thái Kinh tin nhiệm “Thực Thuộc Xảo Hợp”.

“Thực Thuộc Xảo Hợp” bố trí ám sát Thích Thiếu Thương tại đường lớn Lam Sam.

Thế nhưng “Như Hữu Lôi Đồng” và “Thực Thuộc Xảo Hợp” vốn là cao thủ thuộc hàng chữ “Phích” trong Lôi gia bảo, giữa hai bên giao tình cực sâu.

Nói cách khác, Thái Kinh muốn “Thực Thuộc Xảo Hợp” đi bố trí hành động ám sát này, đó là tự chuốc thất bại, theo lẽ tất nhiên.

Hắn phái người nào đi giết Thích Thiếu Thương, kết quả đều là như nhau.

Chỉ có La Thụy Giác đủ thông minh, đủ cảnh giác.

Hoặc là hắn kịp thời nhận được tin tức khác, chỉ nên mới lợi dụng ba sư huynh đệ của hắn phân tán sự chú ý của Kim phong tế vũ lâu, còn hắn lại ở trong Tam Hợp lâu phát ra một kiếm đoạt mệnh với Thích Thiếu Thương.

Nhưng không ngờ lại gặp phải một cao thủ kiếm thuật khác, “Trực Kiếm Dâm Ma” Tôn Thanh Hà.

Hai người giao đấu lưỡng bại câu thương.

Mấy câu sau của Dịch Phi Kinh, thực ra cũng là nói cho Thiên Hạ Đệ Thất nghe.

Bởi vì Thiên Hạ Đệ Thất cũng là người do Thái Kinh phái tới.

Nếu đã là người của Thái Nguyên Trường, vậy thì không ngại để hắn truyền đạt một tin tức.

“Về việc xử lý người giang hồ, chuyện võ lâm, các ngươi vẫn không quen thuộc bằng người trong nghề chúng ta.”

Đương nhiên, ý nghĩa sâu xa của nó là “ngươi cần chúng ta”.

Có điều Thiên Hạ Đệ Thất chỉ hừ lạnh một tiếng:

- Cách làm của tướng gia, tự có đạo lý của ngài.

Hắn vẫn nhìn chằm chằm vào cánh tay từng liên tục đánh vào mũi hắn của Thích Thiếu Thương, cùng với bàn chân đạp lên bọc vải của hắn, nói:

- Rất nhiều kẻ từng cho rằng bọn họ có thể thắng ngài, lừa gạt được ngài, nhưng những kẻ này, ta không thấy được mấy người có kết quả tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22 – Cảm giác cách đêm

Dương Vô Tà híp mắt nhìn hắn, giống như đôi phương không chỉ là một người, cũng không chỉ là một sát thủ đáng sợ, mà là một sự nghi vấn, một cái đầu mới.

Bình thường mắt của Dương Vô Tà rất lớn, rất rõ, cũng rất sáng, có vẻ rất ngây thơ, hồn nhiên, không hề giống như dáng vẻ của một nhà mưu lược.

Y vốn là một người thông minh.

Một người thông minh thật sự, ít nhất có hai đặc điểm, một là biết làm cho mình sống được hạnh phúc vui vẻ, hai là không để cho người khác biết quá rõ mình là một người thông minh.

Dương Vô Tà chắc chắn là một người rất thông minh. Mặc dù y thường vắt hết suy nghĩ, thậm chí là tổn hại đầu óc vì chủ nhân, lãnh tụ của mình, nhưng y vẫn biết cách khiến mình được thả lỏng, nhẹ nhõm, sống một cách thoải mái và vui vẻ.

Một người thường xuyên phải bày mưu lập kế, dùng trí dùng mưu như y, nếu không thể sống thoải mái tự tại, đã sớm tan vỡ, sụp đổ vì quá căng thẳng rồi.

Y vẫn luôn duy trì vui vẻ, thậm chí duy trì khẩu vị, để cho mình sống được vui sướng một chút, ăn mặc một chút, mới có thể nghĩ ra một chút biện pháp

hữu dụng, để cống hiến nhiều hơn một chút cho lý tưởng và tổ chức.

Đây là tâm nguyện của y, cũng là tâm ý của y.

Năm đó khi lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu là Tô Già Mạc trọng dụng đề bạt y, y còn chưa đến hai mươi tuổi, sau mấy lần khảo nghiệm và rèn luyện, lại đưa thẳng y lên làm “tham mưu” trong lâu.

Khi đó ngay cả y cũng giật mình, người khác càng xôn xao vì nó.

Tô Già Mạc lại ra sức phản bác:

- Ai nói người trẻ tuổi không thể gánh vác trọng trách? Có một số người trời sinh trưởng thành sớm, trí năng ngút trời. Tướng soái không phân giới tính, anh hùng không hỏi xuất thân, cao thủ không nhìn tuổi tác. Dương Vô Tà cơ trí xảo trá, nhưng lại hết sức trung thành. Ta đã cẩn thận quan sát hắn, thấy hắn tuy trí kế đầy rẫy, nhưng đối với người già, trẻ con, phụ nữ lại thành thật một lòng, đúng là có chỗ hơn người. Ta cho rằng trí tuệ của hắn đủ giúp chúng ta hoàn thành đại sự.

Lời nói này của Tô Già Mạc sau này truyền ra, có thể là nguồn gốc ngoại hiệu “Đồng Tẩu Vô Khi” của Dương Vô Tà.

Đương nhiên, các “lão thần tử” của Kim Phong Tế Vũ lâu khi đó đều kịch liệt phản đối và kháng nghị.

Trong đó Thượng Quan Trung Thần là người phản đối gay gắt nhất:

- Người trẻ tuổi cho dù có chí khí, có thành tựu, cũng chỉ thích hợp công chứ không thích hợp thủ, lợi cho xung phong chứ không lợi cho phòng vệ. Tuổi tác giống như Tiểu Dương, nên cho hắn đi xung phong hãm trận nhiều hơn, nhằm để rèn luyện, tốt hơn là trấn thủ đại bản doanh định kế chỉ huy. Một tiểu tử như vậy, dựa vào gì mà điều động chúng ta?

Lời nói không tán đồng như vậy rất nhiều.

Nhưng Tô Già Mạc lại ra sức ủng hộ Dương Vô Tà.

Khi đó đối với chuyện “ủy nhiệm” Dương Vô Tà làm “tham mưu”, y chỉ nói một câu:

- Không có mới hay không mới, chỉ có tốt hay không tốt, ai cũng có thể là đại nhân vật, anh hùng xuất thân từ kẻ vô danh. Để Dương tiên sinh phụ trách vận trí dùng kế, chỉ sợ khổ cho hắn cả đời, những chuyện khác không cần nghi ngờ.

Câu nói này của y đã dẹp yên dị nghị, cũng chấm dứt nghi ngờ.

Dương Vô Tà nghe được những lời này lại ứa nước mắt.

Thứ thật sự làm y cảm động không phải lời ca ngợi của Tô Già Mạc, mà là một câu nói kia: “Để hắn phụ trách vận trí dùng kế, chỉ sợ khổ cho hắn cả đời.”

Bởi vì câu này đã đánh trúng điểm mấu chốt.

Người dùng mưu vận trí trong tổ chức, tuy được lãnh tụ anh minh coi trọng, nhưng phần lớn lại không có thực quyền, còn bị thuộc hạ không phục, xem thường, sống trong áp bức. Hơn nữa còn cạn kiệt trí óc, công cao lại lẩn chui, dễ bị thanh trừ gạt bỏ. Mà lúc có công phần nhiều là do công sức thật sự, lại bị chủ tướng giành hết, đúng là khó mà làm người. Trước tiên lo vì nỗi lo của lãnh tụ, sau lại vui vì niềm vui của mọi người. Có thể tưởng tượng được sự khổ cực của hắn.

Một trí giả thật sự, trừ khi là bất đắc dĩ, ngoài ra quyết sẽ không làm tham mưu, quân sư cho người khác.

Có điều bởi vì Tô Già Mạc tán thưởng, cùng với hoàn cảnh khi đó của Dương Vô Tà, y đã kiên quyết gánh vác trọng trách này, hơn nữa còn đưa ra rất nhiều kế sách trọng đại, khiến Phong Vũ lâu nhanh chóng lớn mạnh, liên tiếp thắng lợi.

Cho đến khi Tô Già Mạc chết.

Dương Vô Tà xin từ chức.

Tô Mộng Châm kiên quyết giữ lại.

Dương Vô Tà vốn có giao tình sâu đậm với Tô Mộng Châm, hai bên cũng cực kỳ hiểu rõ xem trọng nhau.

Y biết Tô Mộng Châm còn tài năng hơn phụ thân, cũng biết Tô Mộng Châm nhất định sẽ coi trọng tài năng của y hơn Tô Già Mạc, nhưng y vẫn muốn rời xa giang hồ gió tanh mưa máu này.

Tiếc rằng không được, Tô Mộng Châm quyết không để y đi.

Thế là Dương Vô Tà lại vì cha con họ Tô bày mưu hiến kế, âm thầm thúc đẩy, chủ trì đại cục, gần hai mươi năm.

Giữa hai đời, tác phong bất đồng, đều là anh minh, giống như đã trải qua mấy kiếp.

Y và Tô Mộng Châm hợp tác kháng khí, như cá gặp nước, thoải mái tự nhiên, tiến lui thông suốt.

Cho đến khi Tô Mộng Châm bị Bạch Sầu Phi cô lập ám toán dẫn đến thất bại. Trong những ngày đó, chỉ có y mới biết Tô Mộng Châm nhất định ẩn nấp ở trung tâm “phe địch” để tự bảo vệ mình. Y lại dần thân vào hai đảng Phát Mộng, âm thầm chiêu binh mãi mã, một lần nữa bố trí tập hợp các đệ tử trung thành của Phong Vũ lâu, nhằm khôi phục Phong Vũ lâu, còn dùng trăm phương ngàn kế, muốn thông qua Lục Phân Bán đường bất liên lạc với chủ tử thân ở hang hổ.

Quãng thời gian này thật không dễ chịu.

Lúc này Dương Vô Tà mới thấy tang thương đầy mặt, tóc rụng đi nhiều, mới xem như là một người thông minh “tuyệt đỉnh” thật sự.

Sau đó y giúp Tô Mộng Châm giết chết Bạch Sầu Phi, lại nhin đau gánh nặng, tiếp nhận “mệnh lệnh bí mật” của Tô Mộng Châm, khi Tô Mộng Châm khôi phục “đại vị”, lại một chiều giết chết vị tri giao, chủ nhân, lãnh tụ mà y vừa kính vừa trọng, vừa yêu vừa sợ này.

Tô Mộng Châm phát ra mệnh lệnh như vậy, là vì trúng phải loại độc không thuốc giải của Lô Thuận, không muốn bị Lục Phân Bán đường khống chế, khiến cho Kim Phong Tế Vũ lâu sau này bị Lục Phân Bán đường thao túng, bản thân cũng không muốn trở thành con rối.

Y chỉ có chết.

Sở dĩ Dương Vô Tà tiếp nhận mệnh lệnh như vậy, là vì y nhìn ra Tô Mộng Châm đã bệnh hết đường cứu, thời gian không nhiều, hơn nữa cũng từng được Thụ đại phu “chứng thực”.

Trước khi Bạch Sầu Phi phát động “tạo phản”, Tô Mộng Châm đã “hấp hối”.

Nếu không phải Tô Mộng Châm vì xây dựng đại nghiệp của Kim Phong Tế Vũ lâu, khiến cho bản thân mắc phải hai mươi sáu loại bệnh hiểm nghèo, Bạch Sầu Phi căn bản không thể phát động nổi loạn, thậm chí trước khi hành động thì đã bị Tô Mộng Châm “chế ngự” rồi.

Nhưng lúc đó, Tô Mộng Châm một mặt phải đối phó với sự đấu tranh liều mạng của Lục Phân Bán đường, một mặt phải ứng phó với áp lực dả kích của phe phái Thái Kinh, lại phải lưu ý đến tập đoàn Hữu Kiều nhanh chóng quật khởi và thách thức, trong lúc bị thương chưa lành, vì tình đau khổ, cuối cùng đã bị Bạch Sầu Phi thừa cơ hội.

Dương Vô Tà nhấn tâm “giết chết” Tô Mộng Châm.

Sau lần đó, Dương Vô Tà cũng “già” cũng nhanh hơn.

Bởi vì tác phong của Tô Mộng Châm trước giờ luôn u sầu, thái độ cũng thường cô đơn tịch mịch, tư tưởng cuộc sống này chắc chắn cũng có ảnh hưởng đến Dương Vô Tà.

Nhưng từ khi Tô Mộng Châm lâm nguy bỏ mạng, đến khi Vương Tiểu Thạch kiên quyết gánh vác trách nhiệm, đối với Dương Vô Tà, giữa hai người không phải là cách một đời, mà giống như là cách một đêm.

Tô Mộng Châm tự trọng u sầu.

Bạch Sầu Phi tự đại ngạo mạn.

Vương Tiểu Thạch lại tự tại vui vẻ.

Ba lãnh tụ, tính tình tác phong đều hoàn toàn khác nhau.

Sau khi Tô Mộng Châm chết, Dương Vô Tà tâm tình nặng nề, vừa lúc gặp phải Vương Tiểu Thạch có tác phong nghĩa hiệp ung dung, khiến cho y thoát ra khỏi đầm lầy thống khổ, được trợ giúp rất nhiều.

Có điều Vương Tiểu Thạch rất nhanh đã rời khỏi kinh sư.

Hắn vẫn luôn không muốn làm thủ lĩnh một bang, không có ý lãnh đạo quân hùng.

Thích Thiếu Thương có thể.

Y tuy là kẻ buống binh cương quyết, nhưng lại có thể thích ứng thời thế, tùy cơ ứng biến.

Dương Vô Tà bày mưu hiến kế cho Thích Thiếu Thương, giao thiệp với thế lực các phái trong kinh thành, lúc này mới thật sự phát huy tài trí và tài năng của y. Có lúc Thích Thiếu Thương thậm chí không chỉ để y phụ trách mưu lược tính kế, mà còn phái y trực tiếp tham dự hành quân tác chiến, khiến sở trường của y đều hiển lộ.

Sự linh hoạt và phong cách hăng hái của Vương Tiểu Thạch và Thích Thiếu Thương, có ảnh hưởng khá trực tiếp đến tâm tình của Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà ổn định tâm tình, càng tập trung tinh thần, toàn lực dốc sức.

Có lẽ, chỉ khi làm như vậy, y mới cảm thấy không có lỗi với Tô Mộng Châm đã chết đi.

Chỉ khi Kim Phong Tế Vũ lâu đại nghiệp không ngã, danh tiếng càng lớn, Tô Mộng Châm ở dưới suối vàng mới có thể nhắm mắt.

Quãng thời gian này, y đã khôi phục sự hăng hái trước kia, nhưng lại có thể kìm nén ẩn giấu.

Ánh mắt của y lại trở nên sáng ngời.

Chỉ khi y nheo mắt lại suy nghĩ hoặc quan sát người khác, mới có phản gian trá.

Y hiển nhiên cũng biết được điểm này, cho nên lúc nheo mắt y thường cười.

Y vừa cười, lộ ra hàm răng chỉnh tề, rất ngây thơ, cũng rất thân thiết.

Bởi vì y thường xuyên phải suy nghĩ vấn đề, cũng thường xuyên phải quan sát đối phương, đương nhiên không muốn khiến người ta cảm thấy mình quá “gian”.

Do đó y thường cười.

Cười là chuyện tốt.

Một người vốn nên cười nhiều một chút, bớt ưu sầu một chút, đừng nên nổi giận.

Con người thường mất mạng vì ưu sầu giận dữ, phần lớn là trong tay kẻ địch.

Quan niệm này thật ra là Vương Tiểu Thạch ảnh hưởng đến y.

Wương Tiểu Thạch thậm chí còn đùa giỡn làm một ca khúc, điền từ vào, để các huynh đệ trong lâu, trong tháp hát đến thuần thục: “Tuyệt đối không làm về mặt đưa đám, quyết không nhủu này. Đối mặt với kẻ địch, chúng ta phải cười; đối mặt với tử vong, chúng ta phải cười; đối mặt với tươi sáng, chúng ta càng phải cười ha ha ha ha ha...”

Mọi người cười đùa như vậy, giống như cũng hát đến mức vui mừng phấn khởi, tràn ngập niềm vui. Ưu thương mang đến ưu thương, vui về lây nhiễm vui về.

Đây chính là quan điểm của Vương Tiểu Thạch.

Thứ mà hần vận dụng là “giáo dục bằng hành động”, hần có một loại năng lực đặc biệt, có thể trong lúc vô tình lây nhiễm ảnh hưởng đến suy nghĩ của mọi người.

Hần chưa từng cao cao tại thượng, nhưng “cảnh giới” của hần chẳng những cao, hơn nữa còn tuyệt diệu.

Ngay cả Dương Vô Tà quen ảnh hưởng đến cách suy nghĩ của người khác, cũng bất tri bất giác thay đổi không ít.

Cho nên Dương Vô Tà thường nở nụ cười, trên mặt thường có ý cười.

Kể cả lúc này y nhìn vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Y nhìn Thiên Hạ Đệ Thất, giống như nhìn một thứ rất thú vị.

Một sát thủ khiến người ta không rét mà run như Thiên Hạ Đệ Thất, dĩ nhiên sẽ không “thú vị”.

Thiên Hạ Đệ Thất cũng tuyệt đối không phải là “thú”.

Nhưng Dương Vô Tà vẫn nhìn thấy rất thú vị.

Y nhìn đối phương một cách rất hứng thú, thậm chí nhìn đến mức khiến cho người như Thiên Hạ Đệ Thất cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Giống như y phát hiện trên người đối phương mọc ra ba chiếc sừng, hai trái táo và một cái đuôi vậy.

Thiên Hạ Đệ Thất bị y nhìn, cuối cùng không nhịn được.

Hần dời ánh mắt khỏi người Thích Thiếu Thương, chuyển sang nhìn chăm chú vào Dương Vô Tà, hỏi:

- Người nhìn ta làm gì?

Dương Vô Tà nói:

- Bởi vì ngươi rất thú vị.

Thiên Hạ Đệ Thất gần như không dám tin vào tai mình:

- Ta thú vị?

- Thú hạ của Thái Kinh có người thú vị như ngươi, cũng xem là hiếm thấy.

Dương Vô Tà nói:

- Đáng tiếc ngươi đã quên, những kẻ giang hồ từng làm việc dưới tay Thái Kinh, cũng không mấy người có kết quả tốt.

Sau đó y chậm rãi bổ sung một câu:

- Hai vị sư phụ của ngươi đều từng cống hiến cho Thái Kinh, kết quả một người chết, một người giận dữ bỏ đi, chắc ngươi vẫn chưa quên chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23 – Hỏa Hổ truyền

Sắc mặt Thiên Hạ Đệ Thất biến đổi.

Sắc mặt của hắn vốn giống như vỏ trứng trong nước trà, lúc này đã biến thành màu gan heo.

Dương Vô Tà nhìn sắc mặt của hắn, càng gia tăng đã kích nói tiếp:

- Đúng, ta còn nhớ cha ngươi, không phải là Văn Trương Văn đại nhân sao? Hắn chính là vì làm việc bán mạng cho Thái Kinh, do đó mới bỏ mạng trong tay Tử Đại Danh Bô, không phải sao?

Thiên Hạ Đệ Thất giận đến mức ngay cả vài bọng vết thương trên mũi cũng rung động. Dương Vô Tà lại giống như chẳng hề để ý, hoặc căn bản là muốn thêm dầu vào lửa, nói tiếp:

- Ta nghe nói cha con các ngươi vốn bất hòa. Thê tử của Văn đại nhân quá nhiều, thị nữ càng nhiều không kể xiết, cho nên bội tình bạc nghĩa với mẹ ngươi, cũng không chăm sóc cho ngươi đang hoàng. Thế nhưng sau khi hắn bỏ mạng, lại chỉ có ngươi quyết chí thề báo thù cho cha mình, còn những người khác đều béo dạt mây trời, có người tái giá, có người đổi họ, có người lại đổi họ tịch.

Y lại “thuộc như lòng bàn tay” đối với “thân thế” của Thiên Hạ Đệ Thất, giống như một thành viên trong gia đình đối phương, “nghe nhiều nên quen”.

- Đáng tiếc, lúc phụ thân ngươi còn sống, ngươi lại chưa tận hiếu đạo. Sau khi hắn chết mới không tiếc gia nhập phe phái Thái Kinh, mượn sức của Thái Kinh để báo thù cho cha ngươi, ngươi thật không hổ là một đứa con có hiếu.

Thiên Hạ Đệ Thất nghe đến đây, trong mắt bất giác lộ ra một thần sắc cực kỳ phức tạp, bàn tay nắm chặt cũng buông lỏng một chút. Lại nghe Dương Vô Tà nói tiếp:

- Thế nhưng ngươi giác ngộ lại quá muộn. Cha ngươi tuy chưa làm hết trách nhiệm khi ngươi còn nhỏ, nhưng sau khi hắn gặp ngươi, lại rất tán thưởng ngươi. Hắn thậm chí cho rằng trong số con cái thân hữu mà hắn nuôi trong nhà, bao gồm cả con trưởng Văn Tùy Hán mà hắn cưng chiều, không một ai có thể so sánh với ngươi. Về chuyện này, những đồng liêu cộng sự với hắn trong triều đều từng nghe hắn ca ngợi ngươi. Thậm chí trước khi hắn lâm chung, người duy nhất có thể hi vọng báo thù rửa hận cho hắn cũng là ngươi, cũng chỉ có ngươi...

Về thương cảm trong mắt Thiên Hạ Đệ Thất đã chuyển thành buồn bã.

Hắn đang nghe.

Đó là chuyện nhà của hắn, mặc dù hắn không hiểu Dương Vô Tà làm thế nào biết được (người này giống như không chỗ nào không biết, không chuyện gì không hiểu), nhưng Dương Vô Tà hiển nhiên đã nói trúng tâm sự của hắn.

- Có điều, cả đời ngươi đều đi con đường trái với hần. Ngày đó sở dĩ hần không chứa chấp ngươi trong nhà, là vì ngươi không nghe lời hần, đường quan đường chính tốt đẹp không đi, lại đi đường hiểm giang hồ; thi thư kinh nghệ không học, lại đi luyện võ công tà môn; các đại sư đại nho không theo học, lại đi bái tà dị giang hồ làm sư phụ. Hần đang làm quan, vừa lúc có thể che chở cho ngươi, ngươi vốn có tiền đồ thật tốt. Nhưng ngươi không học theo gương tốt, ngay cả võ công cũng tu luyện loại công pháp tà dị mà chính phái khinh bỉ, kết giao phần lớn là tà ma ngoại đạo, hần đương nhiên cảm thấy ngươi đã phụ kì vọng của hần.

Lần này không chỉ Thiên Hạ Đệ Thất đang nghe, ngay cả Dịch Phi Kinh và Lôi Thuần cũng đang nghe.

Bọn họ cũng không biết Thiên Hạ Đệ Thất lại có nhiều chuyện cũ như vậy.

Bọn họ cũng đang tò mò.

Tại sao Dương Vô Tà lại nhắc tới những chuyện này? Vào lúc này? Có dụng gì ý? Có mưu đồ hay không?

- Ngươi luôn không nghe lời hần, có lẽ là vì không thể tha thứ chuyện hần bỏ rơi mẹ con các ngươi? Huống hồ, ngươi cho rằng hần mặc dù ở trong hàn lâm, nhưng hành vi và việc làm, cấu kết nịnh thần, cũng không có gì khác với tà phái hắc đạo trong võ lâm, dựa vào đâu mà xem thường ngươi? Ngươi đương nhiên không phục.

Thích Thiều Thương cũng khẽ mỉm cười, đang nghe.

Y đã hiểu ý của Dương Vô Tà, cho nên thế đứng của y rất kỳ lạ.

Một chân y đạp lên bọc vải của Thiên Hạ Đệ Thất, đạp rất vững, rất chắc.

Nhưng cả người y lại giống như chỉ cần khẽ quát một tiếng, hất hơi một cái, sẽ lập tức bay ra ngoài hai trượng tám, liên tục lộn nhào mười sáu cái.

Y đã giống như ổn, cũng giống như bất ổn.

Giống như cứng, như vững, nhưng cũng rất bấp bênh, rất yếu ớt.

Trong đó, có thể đạt đến hai điểm cân bằng này, lại dựa vào một chữ “đỉnh”.

Nhưng một tay y lại đang đỡ Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà mặt như giấy vàng, đã nhanh chóng điểm vài huyết đạo trên người, vận công điều tức, máu loãng vẫn không ngừng rỉ ra. Xem ra, một kiếm kia của La Thụy Giác không chỉ chém thương thân thể của hần, cũng chấn thương nội tạng của hần.

Đó là một kiếm vô cùng sắc bén, cũng vô cùng lợi hại.

Lại không biết “Kiếm” La Thụy Giác bị thương thể nào?

Thích Thiều Thương vừa đối địch, vừa đạp lên binh khí bí truyền của Thiên Hạ Đệ Thất, vừa phải hộ pháp cho Tôn Thanh Hà.

Y phân tâm làm ba.

Đây là chuyện nhỏ.

Y đã quen làm lãnh tụ, giỏi về ứng phó cục diện biến hóa.

Y ứng phó nhanh, chuẩn, ứng biến kỳ, gấp, lúc cần thiết còn có thể tâm phân làm bảy tám, vẫn có thể không vội ung dung.

Dương Vô Tà cũng đang nói ung dung không vội:

- Ngươi cũng rất có chí khí, rất nhanh đã trở thành sát tinh trên hắc đạo, kỳ nhân trong võ lâm. Lệnh tôn tự nhiên nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa, cho nên gặp người khác liền khen ngươi. Ta thấy ngươi vượt trội xuất sắc, nở mày nở mặt, trong lòng nhất định cũng từng dương dương tự đắc, đúng không?

Thiên Hạ Đệ Thất nói giọng khàn khàn:

- Chuyện này liên quan gì đến ngươi!

Dương Vô Tà không giận không hờn nói:

- Chuyện này vốn không liên quan đến ta. Ngươi tu luyện tà công dị thuật, từng đi theo Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng sau đó lại biết môn hạ của hần chỉ có thể tu luyện một loại tuyệt kỹ. Ngươi vừa thành tài liền vứt bỏ hần như giày rách, thậm chí về sau còn nhận lệnh Thái Kinh, tham gia hành động giết chết Nguyên Thập Tam Hạng. Ngươi cũng từng bái sư học nghệ với cao thủ hạng nhất của Phích Lịch đường là “Hỏa Hồ” Lôi Úc, nhận được chân truyền của hần. Nhưng sau đó ngươi đều rời khỏi sư môn, luyện thành võ công riêng biệt, trở thành đại sát tinh số một trong lục lâm.

Thái dương của Thiên Hạ Đệ Thất đã rỉ mồ hôi lạnh, bàn tay lại dần dần nắm chặt.

Bởi vì hắn phát hiện Dương Vô Tà biết về hắn quá nhiều, quá tường tận, quá tỉ mỉ chu đáo.

Chuyện này thật quá đáng sợ.

Dương Vô Tà vẫn nói tiếp, lại nói rất nghiêm chỉnh:

- Đáng tiếc, Văn Trương bởi vì nhận lệnh của Thái Kinh truy bắt Thích lâu chủ, do đó đối đầu với Tứ Đại Danh Bô, cuối cùng bỏ mình mất mạng. Cha ngươi vừa chết, ngươi lại gia nhập bè cánh Thái Kinh, chuyện này ngươi sai rồi.

Thiên Hạ Đệ Thất tức giận:

- Chuyện này... chuyện này mắc mớ gì đến ngươi!

Giọng nói của Dương Vô Tà đột nhiên gia tăng.

Y càng nói càng vang dội, tiếng như sắt đá.

- Chuyện này vốn không liên quan đến ta, nhưng ngươi vì báo thù cho phụ thân mà đối phó với Thích lâu chủ, vậy thì liên quan đến ta rồi.

Dương Vô Tà nói:

- Căn bản, ngươi chính là ân oán không phân, báo thù sai rồi.

- Ta... báo thù sai rồi?

Thiên Hạ Đệ Thất khàn giọng nói:

- Ngươi dựa vào đâu nói ta... báo thù sai rồi?

- Kẻ thù của ngươi là Thái Kinh, không phải Thích Thiếu Thương, cũng không phải Vô Tình.

Dương Vô Tà nghiêm chỉnh nói:

- Kẻ thù giết cha ngươi thật ra là Thái Kinh, hắn không phải cha ngươi đi làm chuyện này, cha ngươi cũng sẽ không chết. Thái Kinh bày mưu để cha ngươi và đám người Hoàng Kim Lân đi đối phó với Vô Tình, Thiết Thủ, Thích Thiếu Thương, cho dù có thể thành công, thử nghĩ Truy Mệnh và Lãnh Huyết sẽ bỏ qua cho bọn họ sao? Gia Cát tiên sinh sẽ khoanh tay đứng nhìn sao? Anh hùng trong thiên hạ sẽ để mặc cho bọn họ chết uổng trong tay cha ngươi sao? Hắn chẳng qua là muốn phụ thân ngươi đi chịu chết.

Trên trán Văn Tuyết Ngạn nổi lên gân xanh, giống như móng vuốt của một con rồng xanh, bao phủ trên đầu hắn.

Hắn rất gầy, cho nên móng vuốt của rồng xanh cũng rất khô héo.

Tay của hắn run rẩy, bàn tay cũng nắm lại thật chặt.

Thích Thiếu Thương nhìn hắn, càng nhìn chăm chú vào tay hắn, đặc biệt là tay trái, giống như trên mu bàn tay hắn có một con nhện độc đang bò qua, hoặc là có mười bảy ngón tay, móng tay đang nở hoa, đốt tay đang kết quả.

Thiên Hạ Đệ Thất khàn giọng nói:

- Ta muốn báo thù cho y, đó là hoàn thành chí nguyện mà y chưa hoàn thành.

Dương Vô Tà đột nhiên cắt lời hắn:

- Ngươi chỉ đang tự gạt mình. Sau khi lệnh tôn chết, ngươi phát hiện làm một người giang hồ, võ công có luyện tốt đến mấy cũng khó có thực quyền thực thế, còn phải dựa vào triều đình nâng đỡ mới có thành tựu lớn. Cho nên ngươi mượn danh nghĩa báo thù cho cha, gia nhập với Thái Kinh, thực ra chính là vì công danh phú quý của mình, đã sớm đi ngược với dự tính ban đầu của ngươi, cũng làm trái với chí nguyện của cha ngươi.

Sau đó hắn hỏi:

- Ngươi có biết, trước kia vì sao lệnh tôn đại nhân ngay cả con trưởng dòng chính của hắn là Văn Tùy Hán cũng không nhìn vào mắt, chỉ coi trọng ngươi?

Cặp mắt Thiên Hạ Đệ Thất phát ra một loại ánh sáng kỳ lạ, đó là sáng lạnh.

Ai nhìn hắn đều khó tránh khỏi phát rét, phát lạnh.

Ngay cả Lôi Thuần cũng bất giác nhích đến gần Dịch Phi Kinh một chút.

Tuy nàng dựa vào Dịch Phi Kinh, nhưng đôi mắt đẹp đen nhánh sáng ngời phần lớn thời gian vẫn quanh quẩn, dừng lại trên mặt và trên người Thích Thiếu Thương, giống như từ biểu tình và tư thế của Thích Thiếu Thương, nàng đã quan sát được bí mật trọng đại gì, thậm chí giống như đọc được tâm sự kỳ lạ gì.

Nhưng Thích Thiếu Thương không nhìn nàng.

Y lại khẩn trương nhìn chằm chằm vào Thiên Hạ Đệ Thất, giống như Thiên Hạ Đệ Thất không có vũ khí thuận tay, còn đáng sợ hơn so với cầm trong tay “bọc vải” danh chấn vô lâm nhưng lại không biết là vật gì.

Còn đáng sợ hơn nhiều.

Tôn Thanh Hà đang thờ dốc, thờ đến phì phò.

Mọi người đều có thể nghe được âm thanh máu của hắc nhũ xuống sàn nhà.

“Tích, tách!”

Hắc dương như rất đau, gương mặt giống như tím bầm.

Hắc đang nhin đau, chịu đựng đau đớn vô cùng.

Hắc giống như đã sắp không cầm cự nổi.

Nếu không có Thích Thiếu Thương dùng một tay đỡ hắc, có lẽ hắc đã ngã xuống rồi.

Thế nhưng Dịch Phi Kinh lại chú ý một chuyện.

Tai của Tôn Thanh Hà.

Tai của hắc có một loại biến hóa gần như hoàn toàn không phát giác được, đã nhỏ bé nhưng lại hết sức kỳ lạ.

Tai của hắc đang dài ra, dài một cách không thể phát giác.

Nhiều nhất chỉ tăng thêm một chút giống như vòng cung màu trắng như trắng lưỡi liềm trên móng tay.

Tai của hắc cũng đang động.

Giống như là vì đau nên mới động, lại giống như chỉ là tự động giật giật, không liên quan gì đến đau.

Dịch Phi Kinh vẫn luôn chú ý đến hiện tượng khiến người khác dễ bỏ qua này, nhưng Lôi Thuần vừa đến bên cạnh, sự chú ý của y liền phân tán.

Bởi vì tâm của y đã loạn.

Dương Vô Tà lại càng nói càng bình tĩnh.

Có phải lúc đối địch, kẻ địch tâm càng loạn, mình sẽ càng trấn định?

Có phải bởi vì nguyên nhân này, cho nên y mới không tiếc khiến cho kẻ địch tâm loạn?

Y rất có lòng tin nói tiếp, bởi vì y biết kẻ địch của y đang giận, cũng đang nghe.

Lời của y ngay cả kẻ địch đều phải nghe, đều muốn nghe.

- Đó là vì ngươi có chí khí, ngươi không chịu bị gian nịnh triều đình thao túng, ngươi là một nhân vật lớn, cũng là con trai tốt của hắc.

Dương Vô Tà lạnh lùng nói:

- Không ngờ, sau khi hắc chết ngươi lại gia nhập với lục tặc Thái đảng, làm xằng làm bậy, còn không bằng phụ thân ngươi. Thái Kinh muốn tiêu diệt kẻ thù Lạc Dương Ôn Văn, ngươi liền dùng trăm phương ngàn kế giết y, lại nảy sinh ý nghĩ sai trái với con gái một của y, cho nên đã tập kích người bảo vệ con gái họ Ôn là Thiên Y Hữu Phùng. Bởi vì sợ Bạch Sâu Phi sẽ chiếm được trái tim của Ôn Nhu, ngươi lại không tiếc xúi giục Thái Kinh hạ lệnh tiêu diệt Bạch Sâu Phi...

Nghe đến đây, Lôi Thuần chợt chấn động. Dịch Phi Kinh cũng cảnh giác, thậm chí là kinh giác.

Thiên Hạ Đệ Thất nghiêng răng nói:

- Ngươi!

“Vuốt rồng” trên trán hắn cũng nổi lên hai gò má.

- Ngươi làm sao biết nhiều như vậy?

- Ta có tư liệu của ngươi. Thái Thủy Trạch của Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh vẫn luôn điều tra xuất thân của ngươi. Sau khi hấn cải tà quy chính, gia nhập lâu ta, tư liệu của ngươi cũng được để trong Bạch lâu.

Dương Vô Tà nói một cách sắc bén:

- Thiên Y Hữu Phùng cũng vẫn luôn thu thập tư liệu của ngươi. Y là bạn tốt của ta, y vốn đã tra xét chuyện của ngươi gần đủ, nhưng lại gặp phải độc thủ của ngươi.

Y lạnh lợi nói:

- Nhưng cố gắng của y cũng không uổng phí, tất cả mọi thứ của ngươi đều đang nằm trong tay ta.

Thiên Hạ Đệ Thất giận dữ nói:

- Ta giết ngươi, ta nhất định sẽ giết ngươi!

Thích Thiếu Thương đột nhiên nói:

- Ngươi muốn giết y, trước hết phải giết ta.

Thiên Hạ Đệ Thất cất giọng the thé:

- Được, giết ngươi thì có khó gì, ta sẽ giết ngươi trước!

Hắn vừa nói xong liền ra tay.

Hắn vừa ra tay, nơi này liền xảy ra biến hóa cực lớn, cực kỳ bất ngờ.

Hắn ra tay cũng cực kỳ bất ngờ. Hắn vốn đã bị Dương Vô Tà chọc giận đến mức một phạt lên trời, hai phạt xuống đất, ra tay quyết không bắt ngờ; nhưng phương thức mà hắn ra tay lại khiến người ta rất bất ngờ.

Hắn ra tay không phải tiến, mà là lui.

Toàn lực rút lui.

Lúc lui tay của hắn kéo một cái, giống như kéo đứt thứ gì, bản thân hắn cũng giống như kéo đứt dây thần kinh nào đó của mình, rít lên một tiếng:

- Hòa Hổ thành truyền, ngươi đi chết đi!

Hắn vừa hét lên, lập tức cả người lui lại.

Hắn chạy đến mức giống như bị mười sáu con quỷ mang theo gai nhọn, trường mâu truy kích.

Chẳng những hắn lui, Dịch Phi Kinh vừa nghe hắn hét lên cũng đứng dậy, tay trái vỗ vào bàn trà, tay phải ôm lấy Lôi Thuần, bay về phía sau.

Bàn trà đổ, ly trà rơi xuống đất vỡ vụn.

Không ai nghe được tiếng ly trà vỡ vụn, bởi vì âm thanh của nó đã bị che lấp.

Bị một loại tiếng vang ộp trời kín đất, long trời lở đất bao trùm.

Đó là tiếng nổ tung.

Tiếng nổ đến từ bọc vải dưới chân Thích Thiếu Thương, giống như một ngàn một trăm sáu mươi một con mãnh hổ xuất chuồng, đồng loạt gầm lên. Ánh lửa tung tóe, Tam Hợp lâu lâu sụp cột gãy, cây vỡ ván nứt.

Sức nổ đủ để vỡ nát, nung chảy, phá hủy tất cả.

Tam Hợp lâu đã không chỉ một lần bị hủy. Trước kia trong trận chiến giữa Quan Thất và đám cao thủ Lôi Tồn, Tô Mộng Châm, nó đã bị “nhỏ tận gốc”, gần như san thành đất bằng.

Nhưng mỗi lần nó bị phá hủy đều có thể xây dựng lại.

Lần này nó lại sụp đổ, có thể xây dựng lại không?

Bao nhiêu danh thành lịch sử, danh lâu cổ kim, đều không qua được năm tháng gió sương, sự cướp đoạt của khói lửa, sự cướp bóc của thiên tai và nhân họa, cuối cùng đều không chịu được tan vỡ, sụp đổ, tan thành mây khói. Hiện giờ, Tam Hợp lâu và người trên lầu, liệu có thể một lần nữa đứng ở trên đồi trong huy hoàng? Một lần nữa đứng lên như phượng hoàng tắm lửa?

Kim Phong Tế Vũ lâu thì sao?

Lục Phân Bán đường thì sao?

Mê Thiên minh thì sao?

Bọn họ thì sao?

Ngươi thì sao?

Ta thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24 – Long phi cử thiên 1

Kết quả của bạo lực thông thường chính là hủy diệt.

Trong đó hủy diệt dữ dội nhất chỉ có một loại, đương nhiên là nổ tung.

Một tiếng “ầm” vang lên, lầu ba của Tam Hợp lâu đột nhiên nổ tung, giống như chiếc bánh bị một bàn tay to lớn bóp nát, nhưng nó lại tan vỡ phân liệt từ bên trong chứ không phải bên ngoài.

Tam Hợp lâu từ trong nổ tung, khiến cho hai đội nhân mã bên ngoài đều kinh ngạc chấn động, nhưng lại lực bất tòng tâm.

Đội ngũ “Vô Pháp Vô Thiên” do Mạc Bắc Thần lãnh đạo, được Lô Động Thiên dẫn theo cao thủ của Lục Phân Bán đường chi viện, đứng đối diện với hai đảng Phát Mộng gồm Phát đảng Hoa Khô Phát và Mộng đảng Ôn Mộng Thành, cùng với đám người Thái Tâm Không của Kim Phong Tế Vũ lâu, hai bên hết sức căng thẳng.

Mệnh lệnh mà bọn họ nhận được đều rất tương tự.

Một là bảo vệ lãnh tụ.

Hai là nếu không có mệnh lệnh thì không được làm càn.

Ba là một khi nhận được mệnh lệnh, lập tức toàn diện toàn lực tiêu diệt kẻ địch.

Một bên là mệnh lệnh của Dương Vô Tà, một bên là chỉ thị của Dịch Phi Kinh.

Những người nhận được mệnh lệnh đều đã chuẩn bị liều mạng.

Sau khi đám người Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà, Tôn Ngự tiến vào Tam Hợp lâu, có bốn hán tử mặc y phục màu đen từ bốn góc chết lên vào Tam Hợp lâu.

Bọn họ vẫn luôn ẩn nấp trên mái hiên, cúi người sau mái ngói chìa, bên cạnh tấm chắn gió.

Toàn thân bọn họ đều màu đen.

Khăn trùm đầu bọn họ mang màu đen, một thân trang phục đi đêm cũng màu đen, ngay cả khuy áo, tất và giày đều màu đen, mảy lông mày đen, mang bao tay bằng da đen có xước mạng rô, ngay cả màu môi cũng là hai phiến xám đen.

Có điều sắc mặt lại tái nhợt.

Đây vẫn là ban ngày, bọn họ lại mặc trang phục thích hợp đi đêm, càng đặc biệt nổi bật.

Thế nhưng bọn họ thà rằng bị người khác nhìn qua là thấy, cũng không muốn thay đổi trang phục.

Có thể thấy được, cách ăn mặc này chính là “sinh mạng” của bọn họ, cũng là “tôn nghiêm” của bọn họ, càng là “phong cách” của bọn họ.

Bọn họ thà rằng mạo hiểm lớn hơn, cũng không muốn thay đổi hành trang của mình.

Bởi vì bọn họ đều xem đây là vinh.

Bởi vì bọn họ đều là người của Giang Nam Phích Lịch đường.

Bởi vì bọn họ đều là đệ tử Lôi gia.

Cho dù hiện nay bọn họ đã rời khỏi Lôi gia bảo, cống hiến cho bang phái khác, nhưng bọn họ vẫn là một thành viên của Lôi gia, bọn họ vẫn xem Phích Lịch đường là vinh quang.

Bọn họ đều hành động nhất trí, hình dáng càng trang trọng.

Thấp bé, tinh nhuệ, miễn tiếp, kiên quyết.

Bốn người đều rất dũng mãnh, trán bọc vải đen, tay phải cầm giáo Lôi Công, tay trái cầm lá chắn, tất cả đều đen kịt, đang muốn lên vào Tam Hợp lâu.

Bọn họ là Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Đồng.

Nhiệm vụ mà bọn họ nhận được hôm nay là nổ chết Thích Thiểu Thương.

Chỉ cần nổ chết Thích Thiểu Thương, Thái Kinh đã bảo đảm sẽ để cho Giang Nam Phích Lịch đường xây dựng thế lực tại vô lâm kinh sư, có quy mô ngang bằng với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Bọn họ đã sớm biết Thích Thiểu Thương sẽ không ở đường lớn Lam Sơn, bởi vì bọn họ đã nhận được tin tức.

Tin tức là do Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp báo cho bọn họ.

Bọn họ vốn là người “một nhà”.

Thế nhưng phiền toái cũng đến từ đây.

Bọn họ còn chưa đi vào Tam Hợp lâu, đã bị bốn người đuổi trở về, lui ra ngoài.

Bốn người này đều rất khôi ngô.

Một người cao lớn, một người hùng tráng, một người cường hãn, một người uy mãnh.

Bốn người bọn họ giống như bốn tòa kim cương trong thiên hạ, tay trái cầm lưới, tay phải cầm búa, một người ngăn cản một người, ép bốn người xâm nhập ra ngoài.

Bọn họ chính là Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp.

Bọn họ nhất định phải bảo vệ Thích Thiểu Thương, nguyên nhân rất đơn giản.

Đây là mệnh lệnh của môn chủ Tiểu Lôi môn Lôi Quyền, quan trọng hơn là Thích Thiểu Thương đã ước hẹn với Lôi Quyền, chỉ cần diệt trừ thế lực vô lâm của Lục Phân Bán đường và Thái Kinh, Thích Thiểu Thương sẽ tận lực giúp Tiểu Lôi môn thành lập cơ sở tại kinh sư.

Vấn đề nằm ở đây, đối lập cũng vì nguyên nhân này.

Bọn họ vừa lui ra đã đến ngoài lâu.

Ngoài lâu là nhân mã hai bang, trong sáng trong tối, ít nhất có đến hơn ngàn người.

Nếu quả thật đánh nhau, đó thật sự là một trận chém giết lớn, sát phạt kinh thành.

Một lãnh tụ giỏi khi “tranh giành giang sơn” của hắn, nên tìm cách hi sinh ít nhất, xem đó là nguyên tắc của mình.

Thế nhưng, trận giết chóc trong kinh thành hôm nay, có thể tránh khỏi sao?

Sấm rền vang dội, trên trời mây dày sắp mưa, ngoài đường xa xa truyền đến tiếng chém giết và hỏa khí.

Mọi người đều có phần nhin không được.

Tam Hạp lâu vẫn yên tĩnh, không có động tĩnh.

Chợt nghe một tiếng hét, cửa sổ vỡ tan, một người bay nghiêng ra ngoài.

Đó là một thanh niên anh dũng cường hãn như ốt đen, loạng choạng va đập, như điều đứt dây lướt ra, bỗng nhiên lại lật người một cái, giống như rồng bay lướt lên trời cao.

Thân hình của hắn đã ổn định lại.

Có điều nơi hắn đi qua lại có một đường tơ máu chảy xuống, xem ra thương thế của hắn không hề nhẹ.

Người tinh mắt đã phát hiện ra, hắn chính là sát thủ thần bí nhất nhưng có thể kiếm pháp cao nhất trong kinh sư, người đứng đầu Thất Tuyệt Thần Kiếm, La Thụy Giác.

Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Đám người Thích Thiểu Thương, Dương Vô Tà không phải đang ở trong Tam Hạp lâu sao?

Đám người Lôi Thuần, Dịch Phi Kinh chẳng phải cũng ở trong lầu ba sao?

Sao hắn lại đột nhiên xuất hiện?

Sao hắn lại đột nhiên bị thương?

Ai đã thương hắn?

Chẳng lẽ trong Tam Hạp lâu đã động thủ?

Ai thắng? Ai thua? Ai sống? Ai chết? Ai gặp nguy hiểm?

Mọi người càng không yên, rục rịch muốn động, thậm chí muốn giết vào Tam Hạp lâu để chi viện, hộ chủ, xem thử kết quả.

Thế nhưng trong Tam Hạp lâu vẫn không có tin tức.

Yên tĩnh, không tiếng động.

Người ngoài lâu càng không yên.

Chỉ cần có một người la lên, động thủ trước, có thể hơn ngàn người này sẽ lập tức chém giết.

Loại kịch chiến này một khi phát sinh, vậy thì núi thủy chồng núi thủy, máu bắn nhuộm máu bắn, không thể cứu vãn.

Ngay lúc này, chợt nghe một trận tiếng bánh xe chói tai truyền đến.

Tiếng lết lết liên tục vang lên, lập tức đi lên phía trước, sau đó dừng lại.

Đó là một chiếc xe lăn, bốn góc đều có một đồng tử thông minh khá ái, ánh mắt linh hoạt, ba người đeo kiếm, một người cột đao bên hông.

Trên xe lăn có một người thanh niên đang ngồi, thần sắc lạnh lùng, sắc mặt tái nhợt như đao, tay trái khẽ xoa bụng dưới, giống như dạ dày đang đau.

Giọng nói của y cũng giống như đang nhin, nhin đau.

Thậm chí có phần giống như nhin nhục.

Nhưng lời nói của y lại là một “mệnh lệnh”, một mệnh lệnh hòa bình.

- Không được động thủ!

Y nói.

Đây là một câu nói buồn cười.

Trước mắt y đều là cao thủ võ lâm, cũng là những kẻ hung tàn, những người hung ác tàn nhẫn nhất trong kinh thành.

Đối diện với y là người trong lục lâm, bất kể bạch đạo hay hắc đạo, đều là những người giang hồ cùng hung cực ác khó dây vào nhất.

Thế nhưng một người trẻ tuổi đứng cũng không nổi như y, mang theo bốn tiểu đồng, lại ra lệnh cho mọi người:

- Không được động thủ!

Đây là một câu nói buồn cười, nhưng không có ai cười.

Bởi vì y là người đứng đầu Tứ Đại Danh Bô, Vô Tình.

Y còn bổ sung một câu:

- Hình bộ có bốn trăm năm mươi hai người, Lục Phiên Môn phái ra ba trăm mười tám người, cùng với cấm quân bảy đội năm trăm sáu mươi ba người, đều đã bao vây trùng trùng nơi này, ngoài ra còn có đại đội quân mã sẽ lập tức chạy tới. Các người một khi liều mạng trên đường, chúng ta sẽ bắt giữ, xử lý theo pháp luật, quyết không dung túng.

Đây là lời nói của y, cũng là cảnh cáo của y.

Y là Vô Tình, lời y nói không thể không nghe.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25 – Phi long tại thiên 2

Có một số người, lời nói của bọn họ người có thể không nghe, nhưng người nhất định sẽ trả giá.

Có một số cái giá, không ai có thể trả nổi.

Có một số người, lời nói của bọn họ người không thể không nghe, bởi vì nghe có rất nhiều lợi ích.

Có một số kinh nghiệm, quả thật có thể khiến người lập nên sự nghiệp, bảo toàn tính mạng.

Nhưng có một số người, người không thể uy hiếp được, cũng không thể đe dọa được.

Bởi vì bọn họ có chết cũng sẽ không bị người đe dọa.

Bọn họ sống vì một quy tắc công bình và chính nghĩa. Nếu gặp phải uy hiếp đe dọa, bọn họ sẽ liều mạng với người lường bại câu thương, ngọc nát đá tan, cũng không chùn bước.

Người chặt đứt ngón chân ta, ta cắt đứt cái đuôi của người.

Người giết một nhà ta, ta diệt chín tộc người.

Người có huynh đệ, ta có bằng hữu.

Người có bang chúng, ta có môn sinh.

Người có sát thủ, ta có tuyệt chiêu.

Người có chỗ dựa, ta có bối cảnh.

Ta không chọc người, người ít chọc ta.

Ăn miếng trả miếng, nợ máu trả máu.

Mọi người đều từng leo gió, vượt sóng, ngồi tù, bị ám toán, lăn lộn trên mũi đao, qua địa ngục xuống hoàng tuyền bảy tám lần, cùng từng bị hù dọa.

Người muốn dùng ám khí, sử âm chiêu, thi độc thủ, trên đời này có cũng sát thủ chuyên giết sát thủ, có hảo thủ chuyên chặt những bàn tay đen, chỉ xem ai ương ngành hơn, ai mạnh mẽ hơn.

Đây chính là giang hồ.

Đây là bi ai của người giang hồ, cũng là bất đắc dĩ của người võ lâm, càng là đau thương của người nghĩa hiệp.

Có lẽ, người võ lâm lời vàng ý ngọc, duy trì chính nghĩa cũng không phải hiếm thấy. Nhưng bị người ta hại thảm, bức tuyệt, đuổi tận, khi dễ đến cửa, không đánh trả thì làm sao đây? Cứ bó tay chịu trời, chờ người đến giết sao?

Xem đao ai nhanh, xem người ai mạnh, xem ai sợ ai, xem ai hiệu triệu võ lâm thiên hạ, hỏi một câu trên giang hồ còn có hai chữ chính nghĩa hay không, có phải dựa vào chữ ác không phân phải trái là có thể hoành hành thiên hạ?

Nếu như không có, hãy để ta bắt đầu.

“Ta” ở đây đương nhiên chính là “chúng ta”, có thể là bất cứ ai.

“Ta” có thể là Thích Thiếu Thương, y có loại tham vọng này; cũng có thể là Vô Tình, y cũng có loại tâm chí này.

Cho dù hai người đều có kiêu huyết, nhưng bọn họ hùng tâm chưa chết.

Cho nên lúc này, Thích Thiếu Thương lên Tam Hợp lâu, Vô Tình lại chạy đến bên ngoài Tam Hợp lâu, phát ra cảnh cáo.

Cảnh cáo mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ.

Y quả thật không muốn máu chảy thành sông.

Lời của y tạm thời chấn nhiếp mọi người.

Các lộ nhân mã cũng thật sự bị lời nói của y làm chấn động.

Hóa ra đại quân đã bao vây nơi này. Nếu không cần thiết, bất kể bạch đạo hay hắc đạo, lục lâm hay hồng lâm, cũng không ai muốn đại khai sát giới trong hoàng thành kinh sư này.

Giết chóc một khi bắt đầu, mầm tai họa mở ra, e rằng khó mà thu thập, không thể kết thúc.

Vô Tình vừa dùng lời nói chấn nhiếp mọi người (trên thực tế, quân mã đến đây cũng không nhiều như y nói, nhưng y không hi vọng sẽ có đổ máu bỏ mạng), Tam Hợp lâu lại xảy ra biến hóa.

Biến hóa kinh người.

Nổ tung.

Sức nổ rất mạnh, trời rung đất chuyển, mọi người bị sức nóng và lực chấn động đè nén, râu tóc dựng lên, mi mắt khó mở, có người còn không nhận được nằm xuống, muốn né tránh sức ép như dùi non lấp biển này.

Người nhất gan chân đã mềm nhũn, còn loáng thoáng ngửi được mùi khai của nước tiểu.

Lúc này, những người từng nhìn thấy cảnh tượng nổ tung rất ít, nhất là vụ nổ uy lực chấn nhiếp như vậy càng có một không hai.

Bát Lôi Từ Đệ lại từng nhìn thấy.

Cho nên bọn họ không né, không tránh, ngược lại mở mắt, thẳng người, ca ngời, bội phục sức nổ tuyệt đại.

Bởi vì không phải sức nổ lớn khiến bọn họ hoa mắt, mà vụ nổ này còn kỳ dị.

Vô Tình cũng cảm thán, nhưng cũng cực kỳ lo lắng.

Vụ nổ có uy lực lớn như vậy, nhất định hảo thủ của Lôi gia bảo đã lên vào kinh sư. Gần đây đệ tử Lôi gia vào kinh càng ngày càng nhiều, với sức chiến đấu và lực phá hủy của bọn họ, hơn nữa lại được các nhà các phái thu dùng, tranh giành, e rằng kinh sư sẽ khó có ngày bình yên.

Hơn nữa vụ nổ lại xảy ra tại Tam Hợp lâu.

Đây là trung tâm của kinh sư, cũng là trọng tâm của các lộ nhân mã.

Chuyện này e rằng chỉ mới bắt đầu.

Đám người Thích Thiếu Thương, Địch Phi Kinh đều là thủ lĩnh của hai bang phái lớn, bọn họ còn ở trên lầu. Nếu như bọn họ đã mất mạng hi sinh, có lẽ

võ lâm kinh thành lại phải chinh hợp lần nữa, lại phải trải qua một phen đại loạn, đại náo động.

Vô Tình không phải rất thích Thích Thiếu Thương, bởi vì y cảm thấy người này dù sao cũng xuất thân từ giặc cỏ, hơn nữa cơ trí nhẫn nại, một khi rồng bay lên trời, e rằng không dễ khống chế, vừa chính vừa tà, không dễ phân loại, nhưng dù sao y vẫn ủng hộ người này.

Ủng hộ người này, một phần là vì Gia Cát tiên sinh dốc lòng an bài, một phần là vì ngoại trừ Thích Thiếu Thương, cũng không có nhân tuyển tốt hơn để lãnh đạo Kim Phong Tế Vũ lâu, đối kháng với Lục Phân Bán đường, tập đoàn Hữu Kiều và Mê Thiên minh.

Chỉ có Thích Thiếu Thương.

Lúc này y không thể chết, không thể bại, cũng không thể lui.

Cho nên Vô Tình rất hi vọng Thích Thiếu Thương có đủ bản lĩnh, ứng phó với những kẻ địch này, ứng phó với cục diện biến hóa này.

“Y” đã thành một biểu tượng, một đại biểu trong suy nghĩ của bạch đạo võ lâm.

Vô Tình cũng không cần lo lắng quá lâu, bởi vì gần như trước khi vụ nổ xảy ra một khắc, đã có bóng người từ trong Tam Hợp lâu bay ra ngoài.

Hơn nữa còn giao thủ, hết sức kịch liệt.

Giống như rồng bay lên trời.

Thật sự là rồng bay trên trời.

Vụ nổ vừa xảy ra, mấy bóng người đã nhanh như tên bay lên trời.

Vừa nghe được bốn chữ “Hỏa Hổ thành truyền”, cả người Địch Phi Kinh đều biến đổi.

Y vốn lười lười nhác nhác, nhàn nhàn nhả nhả, thậm chí giống như hơi bệnh hoạn và mệt mỏi. Nhưng trong nháy mắt này, y dường như biến thành một con hổ cầu, rồng bay, báo giận. Y đưa tay ôm lấy eo nhỏ của Lôi Thuần, cả người giống như cung tên được năm trăm người kéo căng sau đó bắn ra, vô cùng khẩn cấp bắn ra ngoài, thế đi khó dừng, cũng không thể cản.

Cùng lúc đó, một tay còn trống của y đã biến hóa bảy lần.

Bảy lần, che chắn bảy chỗ sơ hở khi y nhảy vọt tới trước.

Y giống như đã đánh ra bảy chiêu.

Lúc y vừa có động tác, Dương Vô Tà cũng động.

Dương Vô Tà thoát nhìn có vẻ quá ôn hoà, quá điềm đạm, quá nho sinh, nhưng lúc này lại đột nhiên biến thành tướng quân “xông pha sa trường giặc chém địch, chiến trường xuong trắng cười phá vỡ”, hai tay khép lại, tỏa ra một trận bóng sáng mờ mờ, nhanh chóng đuổi theo Địch Phi Kinh.

Đó là “Bàn Nhược Tâm Pháp Hoàng Kim Tạc”.

Địch Phi Kinh tuy một tay ôm Lôi Thuần lướt nhanh, một tay ứng phó với kẻ địch đuổi theo, nhưng vẫn không để lộ sơ hở.

Thế là một đuổi theo hai, đã phá tan cửa sổ bay ra Tam Hợp lâu.

Nhưng người đầu tiên bay ra Tam Hợp lâu không phải bọn họ, mà là Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn là người đầu tiên xông qua cửa sổ, lướt ra khỏi Tam Hợp lâu.

Lần này hắn đương nhiên phải làm đệ nhất, chứ không phải đệ thất.

Bởi vì chỉ có hắn mới biết, uy lực của “vụ nổ” do hắn gây ra đáng sợ thế nào.

Cho nên hắn là người đầu tiên rời đi, chạy trốn để giữ mạng, sao có thể đi sau.

Nhưng điều mà hắn không nghĩ tới, chính là vẫn là có người đuổi theo hắn.

Hơn nữa người đuổi theo lại là kẻ lẽ ra đã bị nổ chết tại chỗ, Thích Thiếu Thương.

Cửu Hiện Thần Long, Độc Tí Danh Bỏ, Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương ở phía sau hắn, nhìn chăm chú vào hắn, cũng nhìn chằm chằm vào hắn.

Nếu Thiên Hạ Đệ Thất không đến mức bị vụ nổ lan đến, Thích Thiếu Thương chắc chắn cũng sẽ không chết bởi vụ nổ, nhưng ít ra sẽ bị thương, hơn nữa

nhất định còn bị thương nặng.

Do đó Thiên Hạ Đệ Thất không hiểu.

Hắn không hiểu Thích Thiếu Thương làm sao có thể lập tức đuổi theo, cũng không hiểu Thích Thiếu Thương làm thế nào nhìn thấu quỷ kế trong bọc vải của hắn, càng không hiểu cho dù Thích Thiếu Thương ứng biến có gấp, có nhanh, có kỳ, cũng quyết không thể hoàn toàn tránh khỏi vụ nổ không thể ngăn cản, không thể né tránh kia.

Thế nhưng, Thích Thiếu Thương hiện giờ chẳng những không hề tổn hại, còn nạm vàng mạ bạc, phát ra màu sắc như Phật quang truy kích đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26 – Kháng long hữu hoi (rồng cao hoi hận)

“Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn không phải là một người dễ dàng thừa nhận thất bại.

Hắn hiểu rõ thành công không phải một bước lên trời, mà phải dựa vào tích lũy, thành công thật sự phải tích lũy từ thất bại.

Ngay từ đầu hắn đã không đi theo đường chính đạo. Mặc dù phụ thân hắn Văn Trương làm quan trong cung, nhưng hắn lại thất bại trong thi cử, đường quan văn đã đi không thông, hắn đành phải đi đường công danh khác.

Người khác càng xem thường, nhưng phàm là thứ có sức ảnh hưởng và uy lực thật sự, hắn đều cảm thấy rất hứng thú, rất dụng tâm học hỏi.

Phụ thân hắn có nhiều thê thiếp, mà mẫu thân hắn chỉ là thiếp thứ sáu của Văn Trương. Hắn vừa sinh ra đã chịu đủ sự khi dễ và đấu tranh của các phe phái trong nhà, hắn không thể nào chịu được loại sỉ nhục này. Bởi vì mẫu thân hắn là Ma thị xuất thân bản hàn, chỉ là một cô gái nông thôn, cho nên càng chịu hết ủy khuất, cuối cùng sầu não mà chết. Hắn thì thường xuyên bị huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ ức hiếp, cho nên rời nhà ra đi, ngay cả một tiểu muội còn ở lại Văn gia hắn cũng mặc kệ.

Mia mai là con cái các hệ của Văn gia, nam thì đáng về tuấn tú, nữ thì đáng về xinh đẹp, cho dù không tuấn tú, không xinh đẹp thì cũng có một vẻ ngoài đường đường, phong độ tiêu sái, chỉ có hai mẹ con Văn Tuyết Ngạn là hình dáng khiến người không dám khen ngợi.

Nguyên lai, Văn Trương muốn kết hôn với người thiếp thứ sáu Ma thị này, là do được tướng sĩ chỉ điểm. Thầy tướng kia rất nổi danh, người giang hồ xưng là “Thâm đại sư”, y cho rằng Văn Trương đã hưởng hết điểm phúc nhân gian, e rằng không thọ, cho nên nhắc nhở Văn Trương, nếu không thể không chế được thì phải lấy thêm vợ, nên lấy một người xấu xí thấp hèn để bổ sung âm vụ.

Văn Trương nghe lời y, vì vậy đã cưới Ma thị.

Ma thị không xinh đẹp, cho nên sinh con trai cũng không tuấn tú, cộng thêm thiên tính u sầu, cử chỉ lời nói càng khiến người ta không rét mà kinh, mọi người đều rất không thích hắn.

Nhất là sau khi xảy ra hai chuyện, Văn gia trên dưới càng khinh bỉ căm ghét hắn.

Một chuyện là hắn muốn tranh giành với bào muội Tuyết Ngưng do tam nương sinh ra, bị con trưởng Văn gia là Văn Tùy Hán đánh đập một trận. Chuyện thứ hai là hắn lại đi nhìn xem con gái một của nhị nương đáng về đoan chính xinh đẹp là Tuyết Surong tắm rửa, lần này hắn bị phụ thân Văn Trương phát hiện, đánh cho một trận, đuổi ra khỏi nhà.

Từ đó hắn cũng không trở về nữa.

Ngược lại muội muội của hắn tướng mạo lại giống cha không giống mẹ, thuần khiết xinh đẹp, rất được người trong nhà yêu thích, vẫn ở lại Văn gia, cho đến khi Văn Trương qua đời, cũng không biết đi đâu.

Sau khi Văn Tuyết Ngạn rời nhà, hắn quyết chí phải vượt trội xuất sắc hơn tất cả người của Văn gia, tự gây dựng một phen sự nghiệp.

Chuyện này cũng không dễ dàng.

Hắn biết ở trên giang hồ, nếu như không có núi lớn để dựa, cũng chỉ có cách tu luyện một thân công phu hơn người, mới có thể đặt chân trong võ lâm.

Cho nên hấn hạ quyết tâm khổ luyện.

Hấn từng lên Thiếu Lâm bãi sư, bền bền vững vững bắt đầu luyện từ gánh nước gánh bùn.

Hấn từng luyện kiếm pháp của Thanh Thành phái, khinh công của Nhạn Đăng phái, lại luyện thủ pháp điểm huyết của Điểm Thương phái, ngay cả đao pháp của năm nhà Bành, Tập, Triệu, Miêu, Vương, hấn đều từng xem qua.

Nhưng không được.

Hấn biết không thể tự thành một trường phái riêng.

Không thể tự thành một phái, vậy thì không thể riêng một ngọn cờ, dương danh lập hiệu.

Thế là, hấn quyết chí cũng thế phải tu luyện một số tà môn kỳ pháp, võ công ngoại đạo tương đối hiếm thấy, ít người luyện, thậm chí bị người ta xem thường, nhưng lại rất thực dụng, rất có sức chiến đấu.

Hấn muốn trước tiên luyện thành một hai loại võ công chuyên môn.

Hấn muốn thành công thì phải khổ công.

Hấn tiến hành quy nạp tất cả kiếm pháp và võ công, phát hiện đây chẳng qua là hình thức, kỹ xảo đẹp mắt, còn muốn đối phó với người khác, muốn đánh bại đối thủ cực kỳ lợi hại, nhất định trước tiên phải giành được ưu thế.

Nên biết chiến đấu giữa cao thủ, giành được một phần ưu thế, thông thường sẽ có thể xoay chuyển càn khôn. Cao thủ đánh nhau, chỉ cần một sai lầm nhỏ là có thể phân thắng bại.

Nếu như cao thủ gặp phải thấp thủ, có thể dễ dàng đánh bại. Nhưng càng là cao thủ, kẻ địch của hấn nhất định cũng là cao thủ, vậy thì một chút khác biệt này đủ để định sinh tử, phân thắng bại.

Do đó, Thiên Hạ Đệ Thất nắm bắt mấu chốt giao chiến, đó là trước tiên phải đoạt được tiên cơ, giành được ưu thế, chiếm được thượng phong, sau đó mới ra tay.

Hấn quy nạp võ công sở học thành một loại kiếm pháp, đường kiếm pháp này trước tiên phải giành được ưu thế, sau đó mới rút kiếm, khí thế của kiếm thắng lợi, tên của nó là “Thế kiếm”.

Kiếm chỉ là hình thức, thế mới là chủ thể.

Một khi đã chiếm được đại thế, đối phương sớm muộn gì cũng trở thành vong hồn dưới kiếm của hấn.

Hấn đã luyện thành “Thế kiếm”.

Không, là hấn sáng tạo ra “Thế kiếm”, phát minh ra một loại kiếm thuật “dùng thế làm đầu”.

Hấn từng dùng loại kiếm pháp này giết chết Thiên Y Hữu Phùng.

Hấn cũng dùng kiếm pháp này chiếm được sự coi trọng của đệ nhất cao thủ bên cạnh Thái Kinh khi đó, cũng là tổng giáo đầu Nguyên Thập Tam Hạng, đặc biệt truyền cho hấn một loại tuyệt kỹ.

Nhưng tuyệt kỹ chỉ có một loại.

Trong Tự Tại môn, bất kỳ đồ đệ nào cũng chỉ có thể học một loại tuyệt kỹ, còn lại đều phải tự mình tu hành. Mà sau khi sư phụ truyền tuyệt học này cho môn sinh, cả đời cũng không được dùng lại, nếu không chính là làm trái với quy định của sư môn, sẽ bị báo ứng.

Thiên Hạ Đệ Thất có một đạo từng làm môn hạ của Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng rất nhanh hấn đã không thỏa mãn với chỉ một loại tuyệt kỹ.

Hấn muốn cả người đầy tuyệt kỹ.

Mặc dù Nguyên Thập Tam Hạng từng khuyên bảo hấn:

- Tuyệt kỹ chân chính chỉ cần một loại, luyện đến tốt, luyện đến tinh, luyện đến xảo, luyện đến thiên hạ vô song, vậy cũng đủ thành đại danh, lập đại nghiệp. Không nhất định phải mọi đường đều thông, mọi thứ đều tinh. Tham nhiều sẽ không tốt, chỉ cần học tốt một loại đã đủ xưng hùng vô lâm rồi.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không nghe lọt những lời này.

Hấn có chí lớn, hấn không cam lòng.

Hấn là loại người cho dù làm chính phái hay tà phái, cũng phải làm nhân vật hạng nhất trong đó. Cho dù làm kẻ xấu, cũng phải làm đại gian đại ác.

Cho nên sau khi hần học xong bí pháp độc môn “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý” (ngân mặt trời trong tay) của Nguyên Thập Tam Hạng, lại đi gặp dư nghiệt của Quyền Lực bang, dùng bí kỹ này đổi một loại ám khí tuyệt độc có thể khiến cho quý khốc thần gào, người trúng chắc chắn sẽ chết, ngay cả Thục Trung Đường môn cũng không thể nghiên cứu chế tạo ra được. Sau đó hần lại dâng ám khí này cho Lôi môn, được “Kiến Long Tại Điền” Lôi Úc khen ngợi, đổi cho một loại hòa khí gọi là “Hòa Hồ”.

Thoáng cái, Thiên Hạ Đệ Thất đã sở hữu nhiều loại “quân bài sát thủ”. Hần vốn đã là nhân vật nổi bật xuất chúng trong tà đạo, hiện giờ lại càng không gì cản nổi.

Hần dùng tuyệt kỹ bí truyền của Tự Tại môn đối lấy võ công, binh khí khác, dĩ nhiên biết Nguyên Thập Tam Hạng sẽ không bỏ qua cho hần. Do đó hần đã hành động trước, hiệp trợ Thái Kinh, lại ám sát “những kẻ nhỏ nhen” tại kinh sư và mấy thành trấn lớn khác, nhất là hảo thủ trong Lục Phiến Môn có “ăn khớp” với Tứ Đại Danh Bô và Gia Cát tiên sinh. Năm đó trong con hẻm gần Hoàng Hạc lâu, Vương Tiểu Thạch từng thấy hơn mười hảo thủ công môn trong chớp lát đều chết ở góc đường, chính là một trong những “chuyện tốt” mà Thiên Hạ Đệ Thất đã làm.

Văn Trương vừa chết, hần lại nương nhờ Thái Kinh.

Hần giúp Thái Kinh tiêu diệt một vài kẻ “không nghe lời” mà lại không tiện “công khai xử lý”.

Đúng như hần lý giải, thành công không thể dựa vào một bước lên trời, trước tiên phải bồi dưỡng mình có bản lĩnh và tài năng hơn người.

Nhưng đó chỉ là bước đầu tiên.

Nếu như muốn có thành tựu phi phàm, còn phải có bối cảnh và chỗ dựa.

Về điểm này, “Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn và Bạch Sầu Phi lại rất tương tự.

Bạch Sầu Phi có chí lớn, có dã tâm, vùng vẫy bò lên, nhưng bởi vì số mệnh trắc trở, tuy có tài năng hơn người, nhưng mỗi lần phấn đấu đi lên cuối cùng đều xảy ra bất trắc, sắp thành lại bại. Cho nên, hần muốn đạt được thành tựu to lớn thì phải ác độc, tàn nhẫn, không chừa thủ đoạn.

Hần không có lựa chọn, bởi vì hần đã lựa chọn.

Người sống trên đời, nhất định phải có thành tựu, tất cả những thứ khác đều có thể hi sinh, đều có thể bỏ sang một bên.

Ai ngăn cản, hần sẽ hủy diệt người đó.

Cách làm thẳng tiến không lùi, một mất một còn này của hần, rất dễ khiến người ta khó chịu và nghi ngờ.

Do đó hần từng mấy độ “rồng bay lên trời”, nhưng cách làm tự đại, tự thân và tự tư (ích kỷ) lại khiến cho hần trở thành “rồng cao hối hận”, đến cuối cùng người bị hủy diệt lại là chính hần.

So với Bạch Sầu Phi, Thiên Hạ Đệ Thất càng thâm trầm, càng không chừa thủ đoạn.

Bạch Sầu Phi còn nguyện ý chọn con đường sáng, ít nhất hần muốn hô mưa gọi gió dưới mặt trời, nhìn thấy được người, cũng ứng phó được việc, trấn áp được trường diện.

Thiên Hạ Đệ Thất lại không phải.

Hần đã chết tư tưởng này.

Bởi vì hần xuất thân “hèn mọn”, cho nên đã sớm tự nhận là “nhân vật trong bóng tối”, cũng tình nguyện trở thành “thể lực trong bóng tối”. Khi hần dùng ánh sáng cực kỳ chói mắt hiện ra trên thế gian, kẻ địch nhất định sẽ chết trong tay hần.

Thứ hần muốn là “thể”, chứ không phải “danh tiếng”.

Cho nên tuy hần không “phong quang” như Bạch Sầu Phi, nhưng cũng không lên nhanh xuống nhanh. Từ khi quật khởi, hần vẫn luôn giống như một âm hồn, quỷ hồn, ai cũng sợ hần, không ai có thể hiểu được hần, cũng không ai có cách trừng trị hần.

Hần vẫn đáng sợ, thâm trầm.

Thậm chí ngay cả Thái Kinh cũng không hiểu rõ “nội tình” của hần.

Nhưng Thái Kinh lại biết, Bạch Sầu Phi một khi lớn mạnh, ổn định vị trí mình chủ võ lâm kinh thành, nói không chừng sẽ vì danh vì quyền mà cả gan tạo phản, người đầu tiên có thể phản bội diệt trừ mình chính là hần.

Thiên Hạ Đệ Thất lại rất khiêm tốn, cũng rất nghe lời.

Hơn nữa còn rất hữu dụng.

Hần đã giết “Thiên Y Hữu Phùng” Hứa Thiên Y, giúp Thái Kinh trừ đi cái đinh số một trong mắt, lại giúp phe phái Thái Kinh đả kích thể lực của Lạc

Dương Ôn Văn xâm nhập kinh thành. Hơn nữa còn khiến Thiên Y Cư Sĩ đối đầu với Nguyên Thập Tam Hạng, tiêu vong lẫn nhau, giúp đám người Thái Kinh, Vương Phủ, Chu Lệ thuận lợi tiêu diệt những kẻ địch võ công cao cường như “Thiên Y Cư Sĩ” Hứa Tiểu Nhất, hoặc là giải quyết họa ngầm “công cao lấn chủ” như “Đại Ma Thân” Nguyên Thập Tam Hạng.

Thực ra, Nguyên Thập Tam Hạng vốn không hạ lệnh giết con trai của Thiên Y Cư Sĩ là Thiên Y Hữu Phùng, Thiên Hạ Đệ Thất là vâng lệnh Thái Kinh hạ độc thủ. Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng nổi tiếng là che chở môn đồ, Thiên Hạ Đệ Thất lại có một đạo từng làm môn hạ của hắn, dĩ nhiên hắn phải gánh vác chuyện này. Một khi sư huynh đệ Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Y Cư Sĩ giao chiến, kết quả tất nhiên chỉ có mấy loại.

Một là Nguyên Thập Tam Hạng chết. Thái Kinh đã sớm phát hiện, những năm gần đây Nguyên Thập Tam Hạng đã dần thu mũi nhọn, tính nóng, có ý giảng hòa với sư huynh Gia Cát tiên sinh. Hơn nữa võ công của hắn cao tuyệt, cánh chim đã lớn, Thái Kinh đã sớm có ý diệt trừ hắn.

Hai là Thiên Y Cư Sĩ chết. Hứa Tiểu Nhất vừa chết, sẽ cắt đứt “đường lui” của Vương Tiểu Thạch, bởi vì ân sư của Vương Tiểu Thạch là “Thiên Y Cư Sĩ” Hứa Tiểu Nhất. Khi đó phe phái Thái Kinh cho rằng, chỉ với một mình Vương Tiểu Thạch, do dự thiếu quyết đoán, làm việc không đủ ác, vậy thì không đáng sợ.

Ba là Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Y Cư Sĩ giao chiến, Gia Cát Tiểu Hoa nhất định không thể ngồi yên. Làm cho Gia Cát tiên sinh bận rộn đấu tranh, thuận tiện loại trừ tiêu diệt y cũng tốt. Nếu không thì để cho Lục Hợp Thanh Long của Nguyên Thập Tam Hạng đại chiến với Tứ Đại Danh Bỏ của Gia Cát thần hầu, đấu đến người chết ta vong, ngọc nát đá tan càng tốt.

Tóm lại, Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Y Cư Sĩ liều mạng, cho dù kết quả thế nào, đám người Thái Kinh vẫn có tay khoanh tay đứng nhìn, trăm lợi mà không mất hại.

Người có thể khiến cho hai đại cao thủ nổi danh trong võ lâm giao chiến, thậm chí dẫn phát “Nguyên phái” và “Gia Cát môn hạ” tại kinh sư tranh đấu, chính là Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn chỉ cần giết chết Hứa Thiên Y, lập tức có thể gây ra trận long tranh hổ đấu này.

Bởi vì Thiên Y Cư Sĩ tu dưỡng có tốt, tu vi có cao, cũng không cách nào chịu được nỗi đau tuổi già mất con.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27 – Tiềm long vật dụng (rồng ẩn chó dùng)

Hắn giết chết Hứa Thiên Y, lập công lớn cho Thái Kinh, lại để Bạch Sầu Phi đi làm chuyện “giả người tốt”, một khi bị vạch trần thì mọi người cảm hận, cũng dễ Nhậm Lao, Nhậm Oán đi làm “đại ác nhân”, trở thành đối tượng công kích của mọi người.

Còn hắn vẫn nấp ở chỗ râm, chỗ tối.

Bởi vì hoàn cảnh này có lợi cho hắn nhất.

Thực ra hắn giết Thiên Y Hữu Phùng là vì bản thân, trong đó có hai nguyên nhân chính không ai biết.

Thứ nhất, hắn đã học tuyệt kỹ của Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng lại phản bội sư môn, liên lạc với người của Giang Nam Phích Lịch đường, thậm chí là thể lực tàn dư của Quyền Lực bang. Hơn nữa, bởi vì bản thân giết người thành diên, Nguyên Thập Tam Hạng đã để phòng hắn từ lâu, cũng đã sớm muốn đối phó với hắn.

Có điều trong số môn nhân của Nguyên Thập Tam Hạng cũng có “đồng minh” của hắn, đã thông báo cho hắn biết.

Hắn không muốn trở thành Lục Hợp Thanh Long dưới trướng Nguyên Thập Tam Hạng, bởi vì hắn cảm thấy “không chỉ dùng ở đó”.

Mục đích của hắn là “giành lấy địa vị”, muốn trở thành tông chủ võ lâm trong phe phái Thái Kinh.

Một khi Thái Kinh lại đắc thế, hắn sẽ dùng danh nghĩa mình chủ võ lâm kinh sư hoặc tông sư tội ác sau màn để hiệu lệnh thiên hạ. Hắn không muốn chết dưới tay Nguyên Thập Tam Hạng.

Cho nên hắn phải ra tay trước.

Hắn biết mấy vị nguyên lão, tông chủ của Tự Tại môn như Nguyên Thập Tam Hạng, Thiên Y Cư Sĩ, Gia Cát tiên sinh, thực ra quan hệ rất kém, chỉ cần ấn vào then chốt của một người trong đó, bọn họ sẽ liều mình, tranh đấu, tiêu tan, bỏ mạng.

Cho nên hắn giết chết Thiên Y Hữu Phùng.

Nhìn giống như vô tình giao chiến, thật ra lại có chủ ý.

Hành động này đã bức Hứa Tiểu Nhất trở lại giang hồ.

Nguyên Thập Tam Hạng vừa chết, hắn quả nhiên đã được Thái Kinh trọng dụng nhiều hơn.

Thái Kinh thích dùng một số người khiêm tốn, chỉ người như vậy mới biết nghe lời, mới không làm phản, một khi đắc thế sẽ không uy hiếp đến hắn.

Thái Kinh thích dùng Văn Tuyết Ngạn, bởi vì người này cho dù có đầy đủ thực lực “độc bá vô lâm”, cũng chỉ xếp hàng “thiên hạ đệ thất”, vĩnh viễn cũng không làm “đệ nhất”.

Thứ hai, hắn đã muốn giết Hứa Thiên Y từ lâu.

Hắn từng đến Lạc Dương, dùng tuyệt kỹ “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý” (ngàn mặt trời trong tay) cầu Ôn Văn thu nhận, hi vọng Ôn Văn có thể thu hắn làm đồ đệ, dạy hắn “Đại Tung Dương Thủ” hoặc thủ pháp dùng độc của Lão Tự Hiệu.

Thế nhưng Ôn Tung Dương bởi vì am hiểu tướng số, vừa nhìn đã cự tuyệt kết giao với Văn Tuyết Ngạn, đừng nói đến chuyện thu hắn làm đồ đệ.

Hắn oán hận trong lòng.

Lần đó đến Lạc Dương, hắn cũng đã gặp một người.

Ôn Nhu.

Mặc dù trong mắt đại tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ như Ôn Nhu chẳng hề có hắn, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ cô gái có phong tư xinh đẹp như đoá hoa tươi nở rộ này.

Ôn Nhu không chú ý tới hắn, nhưng hắn quyết chí phải có được nàng.

Hắn muốn có nàng, bởi vì nàng rất giống tỷ muội của hắn ở Văn gia trước kia, nhưng càng xinh xắn, càng đáng yêu, càng mỹ lệ hơn bọn họ.

Hắn muốn có được nàng, thậm chí không tiếc tàn phá nàng, giày xéo nàng.

Khi đó hắn đã quan sát được, có một người giống như thần bảo vệ lực sĩ giáp vàng vẫn luôn trông coi bên cạnh nàng, hắn muốn động đến nàng cũng không ra tay được.

Người này chính là Thiên Y Hữu Phùng.

Thiên Hạ Đệ Thất luôn rất trầm tĩnh, cũng rất bình tĩnh.

Cho nên hắn không lập tức ra tay.

Ít nhất, hắn không dám ra tay ở Lạc Dương, bởi vì nơi đó là địa bàn của Ôn Tung Dương.

“Bè đảng phe cánh” của Ôn Tung Dương rất đông, ngay cả Thái Kinh trong hoàng thành cũng không dám đụng chạm, huống hồ là hắn ở Lạc Dương thế cô lực đơn.

Hắn vẫn luôn nhẫn nại, chờ đến “thời cơ thích hợp nhất” mới ra tay.

Có điều, mặc dù hắn đã giết chết Thiên Y Hữu Phùng, nhưng mũi cũng bị thương.

Khi đó, nói không chừng Lạc Dương Vương Ôn Văn cũng có ý trừ khử hắn. Có điều hắn không ra tay trước, những ngày tháng ở Lạc Dương đều ngoan ngoãn, hoàn toàn không có hành động khác thường nào, cho nên Ôn Văn cũng không tiện hạ thủ.

Bởi vì Ôn Văn ít nhất cũng phải nể mặt Nguyên Thập Tam Hạng ấy phần.

Giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, cũng giống như công khai đối địch với Nguyên Thập Tam Hạng.

Ôn Văn có giao tình với Thiên Y Cư Sĩ, cho nên cũng không muốn mạo phạm Nguyên Thập Tam Hạng.

Thiên Hạ Đệ Thất tuổi không lớn lắm, nhưng rất hiểu phải bình tĩnh ứng chiến, chưa đến bước ngoặt cuối cùng thì quyết không tỏ rõ lập trường của mình. Đây là do hắn nhận được di truyền xảo trá cơ trí của phụ thân Văn Trương, lại vì từ nhỏ gia đình chen ép tranh đấu, khiến cho hắn hiểu rõ cách tồn tại sống sót.

Điểm này hần và Bạch Sầu Phi rất khác nhau.

Bạch Sầu Phi bị áp chế lại đứng lên, trăm lần bẻ cũng không cong, tâm muốn bay vĩnh viễn không chết.

Nhưng người của hần lại chết.

Thiên Hạ Đệ Thất lại biết “rồng bay lên trời, cần phải ẩn mình”.

Hần giỏi về ẩn nấp, cũng giỏi che giấu dã tâm của mình.

Bọn họ đều không giống như Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch mặc dù có tài năng hơn người, bản lĩnh phi phạm, nhưng hần lại hoàn toàn hài lòng với những gì đang có, lại từ trong hiện trạng tìm ra đường đi tốt nhất.

Hần thích ứng trong mọi tình cảnh, cũng tùy duyên ngẫu hứng, cho dù bay lên hay rơi xuống đều như nhau, không thay đổi chí hướng của hần, cũng không thay đổi tính tình của hần, càng không thay đổi niềm vui của hần.

Hần vĩnh viễn không tự tìm phiền não, cũng tự mình thấy vui.

Ngoại trừ yêu đương.

Ngay cả một nhân vật phi phạm như hần, cũng cam tâm tình nguyện thua mất chính mình trong tình yêu, nhưng hần lại kiên quyết không vì sợ thất tình mà không dám yêu đương.

Cho dù yêu một người nhưng không được đền đáp, chỉ cần tình yêu của hần là chân thành, nhìn thấy đối phương hạnh phúc thì hần cũng vui rồi.

Hần không cần báo đáp, nhưng quyết không từ chối.

Đối với mưu sự, hần tận tâm tận lực, xem giúp người làm trọng, hiệp nghĩa làm gốc. Lỡ may không thành, hần cũng không cố chấp, nhẹ nhõm ứng phó, tiến lui tự nhiên.

Hần đã sớm xem “rồng ẩn chờ rồng” là bình thường.

Con người, không nhất định phải “rồng bay lên trời”.

Quá vội vã nhiệt tình, ngược lại khiến cho “rồng cao hối hận”.

Hần đến nhân gian một chuyến, vốn chỉ là “kiến long tại điền” (thấy rồng trên ruộng), vì giang hồ làm nhiều chuyện hiệp nghĩa bênh vực kẻ yếu một chút, thành công thì lui thân, công chưa thành cũng không quan trọng.

Do đó, hần không thêm lo xa, từ chối lo gần, không mừng không đau, không gì có thể ảnh hưởng được.

Cho dù cả đời thất bại thì sao, chỉ cần hần làm cho tốt, sống cho vui vẻ, vì sao nhất định phải toại chí lớn?

Trong cung điện có thể làm chuyện lớn cho vạn dân, trong dân gian cũng có thể làm chuyện tốt cho bách tính, chỉ cần sống được khoái khoái hoạt hoạt, vậy thì tốt rồi.

Đây là suy nghĩ của Vương Tiểu Thạch.

Nhưng đối với loại người như Bạch Sầu Phi và Văn Tuyết Ngạn, “không được trọng dụng” chính là chuyện đau khổ nhất, “có tài nhưng không gặp thời” lại càng tịch mịch khó chịu.

Cho nên Bạch Sầu Phi vì muốn nổi bật đã phản bội, nghịch phản.

Thiên Hạ Đệ Thất lại “ẩn nấp” để “bay lên”.

Nếu như “ẩn nấp” không thể đổi thành “một bước lên mây”, hần sẽ rất đau khổ.

Hiện tại hần đã không đau khổ, hần đã dần dần toại chí mây xanh.

Hần đã được Thái Kinh trọng dụng.

Thế nhưng người cạnh tranh quanh hần vẫn rất nhiều, bao gồm Lâm Linh Tố, Hắc Quang Thượng Nhân, Nhậm Oán Nhậm Lao, Chu Nguyệt Minh, Kiếm...

Hần nhất định phải “đột phá”.

Hắn phải nổi bật xuất chúng, mới có thể được Thái Kinh coi trọng hơn.

Hắn biết nhân vật võ lâm mà Thái Kinh căm ghét nhất là ai.

Ngoại trừ Gia Cát thần hầu, người mà Thái Nguyên Trường căm ghét nhất dĩ nhiên không ngoài Thích Thiếu Thương.

Đương nhiên là Thích Thiếu Thương.

Bởi vì Thích Thiếu Thương có khả năng đối đầu với hắn, thậm chí còn làm cho hoàng thượng nghi ngờ hắn, khiến hắn bị bãi quan về vườn, một đạo thất sủng.

Hắn căm ghét Thích Thiếu Thương hơn rất nhiều so với Vương Tiểu Thạch.

Mà “thù hận” giữa hắn và Thích Thiếu Thương lại không thể “hóa giải”.

Bởi vì hắn từng hại Thích Thiếu Thương “trại phá người mất”, đồng bạn xa lánh, lưu lạc giang hồ, về từ cõi chết.

Thời gian gần đây, hắn lại dần dần được Triệu Cát tin tưởng, lần thứ ba làm thừa tướng đã ở trong tầm tay, trước lúc đó hắn dĩ nhiên muốn thanh trừ chướng ngại.

Trong đó một “chướng ngại” lớn chắc chắn là thủ lĩnh của Kim Phong Tế Vũ lâu hiện nay, Thích Thiếu Thương.

Cho nên hắn muốn giết Thích Thiếu Thương.

Thiên Hạ Đệ Thất lại đứng ra nhận việc, muốn “dọn đường” cho tướng gia.

Thái Kinh đương nhiên vui vẻ đồng ý, cho nên khi Lôi Thuần, Dịch Phi Kinh và Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà thương nghị đàm phán, hắn đã bố trí Thiên Hạ Đệ Thất mai phục ám sát Thích Thiếu Thương.

Phải một người hắn vẫn chưa yên tâm, lại phải thêm một người nữa, đó là La Thụy Giác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28 – Kiến long tại điền (thấy rồng trên ruộng)

Mệnh lệnh của Thái Kinh là giết chết Thích Thiếu Thương, nếu sau này Kim Phong Tế Vũ lâu nằm dưới sự khống chế của Thái Kinh, hắn sẽ giao chức lâu chủ cho người “giết Thích”.

Đây là một sự hấp dẫn cực lớn.

Ai lên làm chức vị này, cũng giống như đảm nhận chức trách “tổng minh chủ võ lâm kinh sư”.

Chỉ cần Thái Kinh thừa nhận vị trí này, lại thuyết phục hoàng đế công bố thiên hạ, phong thưởng danh vị, vậy sẽ thật sự trở thành đại tông sư thống lĩnh võ lâm thiên hạ.

Ngay cả La Thụy Giác cũng nóng lòng muốn thử.

Thiên Hạ Đệ Thất lại để cho La Thụy Giác ra tay trước.

Hắn lại khổ công suy nghĩ, tìm diệu kế khác đối phó với Thích Thiếu Thương.

Hắn có “quân bài sát thủ”, tuyệt chiêu đặc biệt.

Hắn tin tưởng “vũ khí thần bí” này vừa xuất hiện, Thích Thiếu Thương sẽ phải phơi thây tại Tam Hợp lâu.

Chỉ cần giết được Thích Thiếu Thương, cho dù đến người ta biết được tuyệt kỹ bí truyền của hắn cũng đáng giá.

Bất cứ khi nào và ở đâu, “giết danh nhân”, hoặc nói cách khác là “đánh bại người có danh có quyền hơn mình”, luôn là một loại khiêu chiến, một sự mê hoặc, giống như “thiêu thân lao vào lửa”.

Vương Tiểu Thạch vốn đã nhìn thấu điểm này, cho nên người ở trong giang hồ, nhưng lại giống như rời khỏi giang hồ.

Hắn đã nhìn thấu, lãnh đạm, cũng thay đổi, thông suốt.

Nhưng không phải người người đều nhìn thấu, không phải người người đều bỏ xuống được, cho nên trên giang hồ mới có nhiều vùng vẫy, xung đột, đấu tranh và lên xuống, mới có thể sinh ra nhiều cổ sự vui buồn li hợp, xúc động lòng người như vậy.

Thiên Hạ Đệ Thất sở dĩ “nắm chắc phần thắng”, là vì hắn đã xuất động “vũ khí thần bí”.

Đó là một loại hỏa khí có sức nổ cực mạnh, Hòa Hồ.

Hắn lấy “binh khí thuận tiện” của mình ra khỏi bọc vải, đổi thành thuốc nổ Hòa Hồ.

Hắn muốn Thích Thiếu Thương đoạt lấy “bọc vải” của hắn.

“Bọc vải” nằm trong tay Thích Thiếu Thương (bất kể bên cạnh hay là dưới chân), như vậy mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Chỉ cần hắn lặng lẽ kéo đứt một “ngòi nổ”, Thích Thiếu Thương chắc chắn phải chết.

Còn về “ngòi nổ” này, là sau trận chiến với Thiên Y Hữu Phùng tại Phát đảng Hoa phủ, Thiên Hạ Đệ Thất đã lén mang “Thiên Tuyến” của Hứa Thiên Y trở về.

Loại dây này sắc bén và vô hình, vừa lúc có tác dụng lớn.

Thiên Hạ Đệ Thất là loại người, chỉ cần kẻ địch có chỗ tốt, ưu điểm, hắn cũng sẽ nghiên cứu học tập, mặc dù hắn quyết sẽ không buông tha cho kẻ địch của mình.

Đây mới là chỗ đáng sợ của Văn Tuyết Ngan.

Hắn có được Hòa Hồ của Lôi Úc, cộng thêm Thiên Tuyến của Thiên Y Hữu Phùng, vậy thì không còn sơ hở nữa.

Chỉ cần hắn kéo một cái, Hòa Hồ sẽ lập tức nổ tung, Thích Thiếu Thương sẽ chết chắc.

(Người đánh mũi của ta? Ta muốn nổ cho người chết không toàn thân!)

Đây chính là “kế hoạch giết Thích” của Thiên Hạ Đệ Thất.

Địch Phi Kinh và Lôi Thuần dù sao cũng buông tay để mặc.

Bọn họ vui vẻ khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ cần bọn họ không trái ước, không động thủ, người của Thích Thiếu Thương cũng không làm gì được bọn họ.

Bọn họ cũng không thể ngăn cản người của tướng gia động thủ giết người.

Hỏa khí thành danh Hòa Hồ của “Kiến Long Tại Điền” Lôi Úc, quả nhiên lợi hại.

Lôi Thuần và Địch Phi Kinh vừa nghe được “ám hiệu”, lập tức rút lui.

Thiên Hạ Đệ Thất nhận lệnh của Thái Kinh, cũng không dám làm nổ tung luôn cả các chiến hữu của hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất là người đầu tiên rút lui.

Tất cả đều đã tính chuẩn.

Tất cả bước đi đều được tính toán một cách kỹ càng, cho nên Thích Thiếu Thương và đồng bạn của y lên lầu, chắc chắn phải chết.

Đáng tiếc ngàn tính vạn tính, lại tính sai mất một điểm.

Chỉ một điểm, chỉ sai lệch một chút như vậy.

Một điểm đã đủ thay đổi tất cả.

Một điểm đã đủ thay đổi sống chết thành bại, đại thể thiên hạ.

Do đó không nên xem thường một điểm một giọt như vậy, bởi vì sinh mệnh vốn là từ một điểm một giọt sinh ra, từ một giọt một điểm mà đến.

Vụ nổ xảy ra chậm một chút.

Chỉ một chút, nhưng một chút này lại vô cùng quan trọng.

Một chút khác biệt này là do một người gây ra, một người mà Thiên Hạ Đệ Thất không thể ngờ đến.

Đừng nói là Văn Tuyết Ngạn, ngay cả Dịch Phi Kinh cũng không hiểu, tại sao hôm nay Thích Thiệu Thương lại dẫn người này lên Tam Hợp lâu đàm phán. Có nói thế nào, địa vị của người này trong võ lâm kinh sư và Kim Phong Tế Vũ lâu, dường như còn chưa có ảnh hưởng lớn như vậy.

Cho nên, trước đó y và Lôi Thuần nghiên cứu suy đoán xem Thích Thiệu Thương sẽ dẫn theo ai lên Tam Hợp lâu thương nghị, Dương Vô Tà dĩ nhiên là người đứng đầu danh sách, nhưng lại không xếp người này vào.

Người này đương nhiên chính là Tôn Ngự.

Hắn vốn không phải là người rất quan trọng, thậm chí có hay không cũng được.

Thế nhưng, trong mắt của lãnh tụ anh minh và lãnh đạo cao minh, mỗi người đều quan trọng. Chỉ cần hắn có thể phát huy hiệu quả, thi triển sở trường trên cương vị của mình, hắn cũng giống như một chiếc đinh trên thuyền, thoát nhìn nhỏ bé không đáng kể, nhưng rút dây thì động rừng, không có hắn thì không được.

Tôn Ngự chính là người như vậy.

Hắn lên lầu.

Chỉ cần hôm nay hắn có thể cùng Thích Thiệu Thương, Dương Vô Tà lên lầu, sau này địa vị của hắn trong kinh thành sẽ tăng lên rất nhiều. Chỉ cần hôm nay hắn có thể may mắn đại biểu cho Kim Phong Tế Vũ lâu đàm phán với Lục Phân Bán đường, sau này trong số nhân vật đứng đầu võ lâm kinh sư, sẽ không thể thiếu cái tên của hắn.

Đối với Thích Thiệu Thương, Tôn Ngự có thể tham dự, đương nhiên có “tác dụng” của hắn.

Đối với bản thân Tôn Ngự, hắn có thể “lên lầu”, cũng nhất định có công phu thật sự của hắn.

Hiện giờ chính là lúc hắn thi triển “công phu thật sự”.

Hắn vẫn đang chờ.

Chờ đợi là một loại mong đợi.

Hắn vẫn đang nhẫn.

Nhẫn nại cũng chính là vô nại (bất đắc dĩ).

Hắn cuối cùng đã chờ được, đã nhẫn được.

Thiên Hạ Đệ Thất cuối cùng đã phát ra Hỏa Hổ của mình.

Trước lúc đó, Thích Thiệu Thương đã sớm nhận được “tin tức”. Trong cuộc gặp tại Tam Hợp lâu, Thiên Hạ Đệ Thất có thể sẽ góp mặt, La Thụy Giác cũng có thể sẽ đến.

Thích Thiệu Thương đương nhiên biết hai người này sẽ không bỏ qua cho mình, vì vậy y đã mời hai người đến ứng phó với hai tên sát thủ kia.

Hai người đều họ Tôn, một người là Tôn Thanh Hà, còn một người là Tôn Ngự.

Tôn Thanh Hà xưng phong nhận việc, muốn đối phó với La Thụy Giác, nguyên nhân rất đơn giản.

- Người không cần cảm ơn ta. Ta muốn đối phó với hắn, là vì hắn rất có thể chính là đạo tặc hái hoa mạo danh ta để gian dân phụ nữ. Ta đối phó với hắn, là vì muốn báo thù rửa nhục cho mình, không liên quan gì đến người. Tại thời khắc mấu chốt nhất của hắn, ta lại ra tay đá kích hắn, mối thù này sẽ báo cang thống khoái. Nhờ người chu toàn chuyện này.

Đây là cách nói của Tôn Thanh Hà.

Hắn ghét mạo danh, ngụy tạo, làm như vậy đối với người hay đối với mình đều không đủ thành ý.

Hắn hận thấu xương loại người lừa đời lấy tiếng này.

Đương nhiên không chỉ có Tôn Thanh Hà, Thích Thiều Thương cũng thường gặp phải loại người mạo danh y lâm chuyện thấp hèn.

Người nổi danh sẽ khó tránh khỏi chuyện này, nhất là không thể định ra một quy luật giang hồ được công nhận. Người võ lâm càng không ai phục ai, tự nhiên có không ít kẻ xấu muốn lợi dụng danh tiếng của người khác để chiếm tiện nghi, vơ vét một khoản, dựa vào uy thế của người khác để mưu cầu tiền bất nghĩa.

Đây là chuyện khó tránh khỏi.

Vì vậy, cho dù Thích Thiều Thương hiện nay có thực lực và thế lực hùng mạnh, thường xuyên cùng Gia Cát tiên sinh thương nghị triều chính, quản lý kinh thành, nghiêm nhiên trở thành thủ lĩnh quần long thế hệ mới trong võ lâm, nhưng hắn vẫn không muốn phí bất kỳ một chút tinh lực nào để đối phó và giải quyết những kẻ tiểu nhân ngông cuồng, lừa dối lấy tiếng này.

Bởi vì không đáng.

Giải thích bao nhiêu vẫn khó tránh khỏi hiểu lầm, không bằng làm việc nhiều hơn.

Nhưng lần này là ngoại lệ.

Bởi vì chuyện này liên quan đến cảnh ngộ của rất nhiều phụ nữ nhà lành, khiến cho danh tiếng của Tôn Thanh Hà ở kinh thành trở nên tồi tệ, mà người trên giang hồ cũng gọi hắn là “dâm tặc”.

Đã xông pha giang hồ, phải chuẩn bị trước những thương tổn bất ngờ, nhưng dù sao chuyện này cũng có quan hệ trọng đại.

Hắn hoài nghi là Thái Kinh gợi ý cho La Thụy Giác làm như vậy.

Đương nhiên, hắn còn nghi ngờ cả Thiên Hạ Đệ Thất, mặc dù hắn vẫn không rõ Văn Tuyết Ngạn sử dụng binh khí gì.

Hắn quyết định phải nhúng tay vào vũng nước đục này.

Còn về Tôn Ngự, là do Thích Thiều Thương mời hắn “cùng lên lầu”.

Chuyện này khiến cho Tôn Ngự cũng cảm thấy kinh ngạc. Thích Thiều Thương lại hỏi thẳng hắn:

- Ngươi biết Hóa Hồ không?

Tôn Ngự trả lời không cần nghĩ ngợi:

- Kiến Long Tại Điện.

- Vậy ngươi hãy đi một chuyến!

Thích Thiều Thương mỉm cười nói:

- Ngươi đã biết Hóa Hồ là hỏa khí lợi hại của Kiến Long Tại Điện Lôi Úc, vậy muốn đối phó với loại hỏa dược này, không có ngươi thì không được.

Tôn Ngự không nhịn được hỏi:

- Tại sao?

Thích Thiều Thương nói:

- Bởi vì ngươi họ Tôn.

- Ngươi vốn là đệ tử của Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Tôn gia, phụ trách nghiên cứu phá giải hỏa khí của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo đã lâu, ngươi nhất định có biện pháp đối phó với Hóa Hồ này.

Y vỗ vỗ bả vai Tôn Ngự, nói:

- Tất cả phải dựa vào ngươi rồi.

Chương 29 – Cùng ăn với hổ

Tôn Ngự quả thật mồ hôi như mưa, thấm ướt y phục.

Lúc này hắn mới biết, bình thường Thích Thiểu Thương giống như không chú ý lắm đến chuyện của hắn, nhưng ngay cả việc những năm gần đây hắn vẫn luôn khổ luyện và nghiên cứu một số phương pháp chế ngự uy lực của hỏa khí, trong đó bao gồm “bọc vải thơ”, Thích Thiểu Thương đều biết rõ ràng.

“Bọc vải thơ”, tên nghe rất hay, hình dáng lại rất bình thường, vốn là một loại vật chất kỳ lạ, như bông mà không phải bông, như vải mà không phải vải, đã có chất đá, cũng có khoáng vật. Chỉ cần kịp thời bọc lấy chất nổ, nhất định có thể khiến cho sức nổ yếu đi, lực sát thương cũng giảm nhiều.

Hắn vẫn luôn âm thầm luyện tập và cải tiến công năng của “bọc vải thơ” này. Hắn không ngờ Thích Thiểu Thương lại biết được chuyện này, kể cả chuyện hắn vẫn luôn bí mật khổ luyện. Có lẽ không có chuyện gì mà y không biết.

Hắn luyện “bọc vải thơ”, thực ra là để phòng ngừa người của Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia.

Bởi vì hắn đã rời khỏi Đại Khẩu Tôn gia, ra ngoài xông pha. Tại Sơn Đông Thần Thương hội chỉ có hai loại đệ tử, một loại vẫn luôn ở Sơn Đông Thần Thương không ra ngoài, cả đời quên mình phục vụ cho Tôn gia; còn một loại lại ra ngoài phát triển, làm về vang cho Sơn Đông Tôn thị.

Còn như môn đồ muốn “ra ngoài xông pha”, Sơn Đông Thần Thương hội cũng chỉ có hai phương pháp xử lý.

Một loại là mặc cho bọn họ ra ngoài xông pha, thậm chí còn hỗ trợ và giúp đỡ bọn họ.

Một loại lại hoàn toàn trái ngược, đó là môn nhân đệ tử không được phép rời khỏi Thần Thương hội. Nếu ai phản bội làm trái, cũng giống như khi sư diệt tổ, hễ là người của Thần Thương hội đều không tiếc đối địch với hắn.

Chẳng hạn như đám người Tôn Thanh Nha, Tôn Vụ Liệt, Thần Thương hội rất khuyến khích bọn họ ra ngoài, vì Sơn Đông Tôn gia tranh giành thiên hạ; còn mấy người như Tôn Thanh Hà, Tôn Ngự, lại bị cấm rời khỏi Sơn Đông.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì bọn họ đã biết quá nhiều.

Biết quá nhiều về bí kỹ và bí mật của Thần Thương hội.

Giống như Tôn Thanh Hà, hắn đã từng tham gia chế tạo hỏa khí “bằng bằng bằng”, cho nên khi hắn rời khỏi Thần Thương hội, đám nguyên lão của Đại Khẩu Tôn gia đều rất dè chừng.

Lại giống như Tôn Ngự, hắn ở trong Thần Thương hội đã tham gia không ít hội nghị phá giải hỏa khí. Sơn Đông Tôn gia đã sớm có ý đưa thế lực xâm nhập vô lâm Trung Nguyên, lại tranh giành giang sơn Giang Nam “Quân địch giả” của bọn họ đương nhiên chính là người của Tứ Xuyên Thục Trung Đường môn và Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia, vẫn luôn liên thủ kết minh nhưng lại như gần như xa, cùng với vũ khí và quân bài sát thủ của bọn họ.

“Bọc vải thơ” mà Tôn Ngự nắm giữ là một trong số phương pháp phá giải hỏa dược của Lô gia bảo, do các nguyên lão và tinh anh của Thần Thương hội Tôn gia khổ công nghiên cứu ra.

Bọn họ đương nhiên không muốn Tôn Ngự rời khỏi Thần Thương hội, giống như đối với Tôn Thanh Hà, không ai muốn những cơ mật trọng đại này bị tiết lộ, truyền ra ngoài.

Thế nhưng bởi vì Thần Thương hội nội bộ phân liệt, chia rẽ, cuối cùng vẫn không giữ được người, càng không giữ được nhân tài.

Tôn Thanh Hà vẫn ra đi.

Tôn Ngự cũng gia nhập Phong Vũ lâu.

Có điều Tôn Ngự vẫn sợ Sơn Đông Thần Thương hội sẽ phái người đến giết hắn.

Hắn vẫn luôn đề phòng, cũng nơm nớp lo sợ.

Bởi vì hắn biết rõ, thực lực của Sơn Đông Thần Thương đã có thể sánh ngang với Giang Nam Phích Lịch đường, cho nên hắn cũng khổ công luyện tập phương pháp phá giải thuốc nổ bằng “bọc vải thơ”. Lần này, hắn không chủ yếu dùng để đối phó với người của Lô gia, mà là gia tộc của mình.

Không ngờ lần này lại có tác dụng lớn.

Thích Thiểu Thương muốn trưng dụng hắn, vừa lúc hắn cũng muốn thử một lần.

Hắn vừa trông thấy Thiên Hạ Đệ Thất, đã nhìn chăm chú vào đôi phương, cũng “đóng đinh” đôi phương.

Hắn đã sớm phát hiện ra Thiên Tuyền kia.

Hắn khăn trương, đồ mồ hôi.

Thế nhưng hắn càng hưng phấn.

Bởi vì hắn đã chờ được, chờ được giây phút này.

Màn đã mở thì hắn phải ra sân, ra trận.

Mỗi người đều có lúc biểu hiện, hiện giờ đã đến phiên hắn, cuối cùng đã đến phiên hắn.

Thanh la đã vang lên thì phải ra sân, dù sao cũng phải diễn tuồng này, ai cũng như nhau.

Là vai diễn của người thì phải cố gắng diễn cho tốt, tiếng vỗ tay lúc đó không sao, chỉ sợ không có người thưởng thức.

Sau trận này Tôn Ngự lại được người ta khen ngợi.

Hắn là “mười năm mài một kiếm, lưỡi sắc chưa từng thử”, hôm nay cuối cùng đã ra mặt xuất thủ, toàn lực ứng phó, giống như ngư long vũ (1). Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con, hắn vẫn cứ đi về núi hổ.

Trong bọc vải kia chính là Hỏa Hồ.

“Hỏa Hồ” là thuốc nổ vô cùng lợi hại, ngòi nổ kéo một cái sẽ lập tức nổ tung.

Tôn Ngự lại lao đến, dùng tám “vải” vốn bọc Tôn Thanh Hà, nhanh chóng trùm lấy Hỏa Hồ.

Trong nháy mắt này, hắn quả thật sinh ra một cảm giác như “giành ăn với hổ”.

Hắn thậm chí còn cảm giác được trong tai vang lên tiếng gầm mãnh liệt.

Hắn còn cảm giác được thân thể đã chia năm xẻ bảy, nhưng tay, chân, đầu, thậm chí là rốn vẫn nhạy bén sinh động.

Hắn vừa bọc lấy Hỏa Hồ, vụ nổ lập tức chậm đi một chút.

Chỉ một chút là đủ rồi.

Tôn Ngự lập tức ném Hỏa Hồ đi, kể cả “bọc vải thơ”.

Hắn ném Hỏa Hồ có uy lực cực mạnh này về một nơi không người trong Tam Hợp lâu, sau đó mới nổ tung.

Hỏa Hồ bị “bọc vải thơ” trùm lấy, sức nổ đã kém xa lúc trước, hơn nữa chủ yếu lan đến tầng dưới, tức là tầng trệt và lầu hai, còn ở nơi cao uy lực giảm đi rất nhiều. Đám người Thích Thiếu Thương đều lướt ra chỗ cao bên ngoài.

Tuy là như vậy, Tam Hợp lâu vẫn bị nổ tan tành.

Nhưng lại không thể cũng không đủ thương tổn đến mấy người này.

Cũng vì chậm trễ một chút, trì hoãn một chút, Địch Phi Kinh, Lôi Thuần, Thiên Hạ Đệ Thất, Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, Dương Vô Tà, thậm chí là Tôn Ngự, đều có thể kịp thời lướt ra khỏi Tam Hợp lâu, không bị sức nổ gây thương tích.

Cũng vì như thế, Thích Thiếu Thương mới có thể truy kích Thiên Hạ Đệ Thất.

Văn Tuyết Ngạn chưa kịp chuẩn bị, đã giống như chim sợ cành cong, hoảng hốt ứng biến

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30 – Cùng múa với sói

Thiên Hạ Đệ Thất lướt ra ngoài, giống như một con nghệt long.

Phía sau hắn lại có một con phi long, phi long một tay vắt ngang trời.

Phi long nổi giận công kích Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất vội quay đầu ứng chiến. Lúc này vụ nổ đã xảy ra, hai người bị ảnh hưởng, vẫn vừa giao thủ vừa rơi xuống.

Bọn họ rơi xuống theo tro bụi mãnh vụ, vừa rơi vừa giao chiến. Lúc này Thiên Hạ Đệ Thất chật vật giống như một con sói bị thương, còn Thích Thiếu Thương lại giống như một con báo giận dữ truy sát, áo trắng phát phơ, ra tay chiêu chiêu tàn nhẫn, nhìn từ xa giống như cùng múa với sói, thật ra là cùng múa với sát thủ số một trong kinh thành hiện nay, tranh đấu sinh tử tồn vong.

Ngay lúc này, ánh kiếm chợt lóe lên.

Ánh kiếm lạnh và sáng, độc và ác.

Ánh kiếm vô cùng thê lương mỹ lệ, nhưng kiếm pháp lại hết sức dị thường.

Bởi vì dù là từ góc độ, từ thế công hay là từ kỹ xảo, nếu dùng tay phát kiếm đều không thể có được thủ pháp như vậy, cũng quyết không có hiệu quả này.

Đích xác, đây không phải thủ pháp, mà là cước pháp.

Cũng không chỉ là kiếm pháp mình mẫn chuẩn xác, mà là kiếm thuật như ác mộng khiến người ta mê ảo mê hoặc.

Đó là “Mộng Trung kiếm”.

La Hán Quả không rời đi.

Hắn đã bị thương, mọi người đều cho rằng hắn đã rời đi, thực ra hắn lại như ma nhân bí mật trở lại, nấp ở trên mái hiên, chờ Thích Thiếu Thương ra ngoài tiếp tục phục giết.

Hắn đang bị thương, còn bị thương rất nặng.

Nhưng hắn chưa chết, đầu chí cũng chưa chết.

Hắn vẫn có thể xuất kiếm, “Mộng Trung kiếm” của hắn.

Kiếm của hắn đâm về phía Thích Thiếu Thương, chí nguyện phải thành, ý nguyện phải giết.

Một kiếm này còn mạnh, còn độc, còn đáng sợ hơn so với một kiếm sau bình phong trong Tam Hợp lâu.

Thích Thiếu Thương đang toàn tâm toàn ý, toàn lực toàn thân truy kích Thiên Hạ Đệ Thất. Y có nằm mơ cũng không ngờ “Mộng Trung Kiếm” vẫn còn trốn ở đây chờ đợi, muốn cho y một kích tất sát.

Một kiếm này như mộng như ảo, đã không thể kiêng dè, cũng không thể chống đỡ, càng không kịp né tránh.

Thích Thiếu Thương đã sắp trúng kiếm, trúng chiêu.

Thế nhưng một vệt kiếm xanh lạnh lẽo lại “quét” lên.

Một kiếm này vừa xuất ra, chiếu lên gương mặt tuần tú của La Thụy Giác đang nhắm mắt sử kiếm, mi mắt đều xanh lá.

Màu xanh biếc xâm nhập, cũng xâm người.

Người xuất kiếm là Tôn Thanh Hà.

Hắn tuy cũng bị thương, nhưng vẫn đang nghe, đang chờ, đang nghỉ ngơi lấy sức, quên đi sống chết, xả thân chờ đợi, toàn lực ứng phó, muốn phát ra một kiếm này với “Mộng Trung kiếm”.

La Thụy Giác “hở” ra.

Uy lực của một kiếm này, so với Hỏa Hồ có lẽ còn không thể ngăn cản, thế không sánh được, mạnh không bì được.

Thế sự vốn không có công bình tuyệt đối.

Nếu thật sự có công bình, người sẽ không được giết chim, chim không được ăn sâu, sâu không được ăn lá cây, cây cối không được hút chất dinh dưỡng của đất.

Nếu là công bình, mèo không được bắt chuột, chuột không được ăn trộm, như vậy ai nuôi mèo, ai ăn chuột? Nếu vì công bình, chuột không thể ăn vụng, như vậy ai nuôi chuột? Sư tử, hổ, thú vật sẽ ăn gì? Nếu như muốn công bình, người không thể ăn thịt, càng không thể thương tổn bất cứ sinh vật nào, như vậy chẳng phải người đã sớm chết đói, tuyệt chủng rồi?

Người sống trên đời có cao quý cũng có thấp hèn, mặc dù bọn họ có thể dựa vào cố gắng và phấn đấu của từng người, thay đổi và cải thiện vận mệnh của mình, nhưng dù sao xuất thân khác nhau, mức độ phấn đấu cũng sẽ khác nhau. Huống hồ, có người may mắn cũng có người bất hạnh, thiên phú tài năng của mỗi người lại khác nhau, bề ngoài khỏe mạnh cũng là bẩm sinh, lại tạo thành thay đổi có tính quyết định. Ai nói thế sự có thể công bình.

Ít nhất cũng không có công bình tuyệt đối.

Có lẽ, tình thân hiệp giả là bệnh vực kẻ yếu, thiên hạ có bao nhiêu chuyện bất bình, hán đều muốn đòi lại công đạo cho những người bị hàm oan.

Là công đạo chứ không phải công bình.

Mặc dù không giống nhau, nhưng cảm thấy hợp tình hợp lý hơn một chút, như vậy cũng đã tốt hơn nhiều, cũng khiến người ta bình tâm hơn.

Cho nên, khi có một số người vô ý chỉ trích những người có chí hành hiệp là “không công bằng”, bọn họ cũng không biết, trong lúc vô tình đã thương tổn nghiêm trọng đến tâm tính của hán, càng “khó chịu” hơn so với ngàn câu công kích. Bọn họ chiến đấu vì công bình, mặc dù biết rõ sẽ không có kết quả tốt.

Đối với người bình thường đã xem việc bị ức hiếp là chuyện đương nhiên, làm một hiệp giả càng muốn trả lại cho hán một cái công đạo, điều này cũng là đặc tính của hiệp sĩ, “biết không thể làm nhưng vẫn cứ làm”.

Nhưng có một số người, trời sinh giống như đối địch.

Mọi người sống trên đời, giống như không đối lập thì không thể tồn tại được.

Chẳng hạn như sư tử và hổ, chim ưng và rắn, tân đảng và cựu đảng đương triều, không liều mạng một mất một còn thì không được.

Bọn họ lại không giống như mèo và chó, trâu và dê, Thái Kinh và Chu Lệ, Thích Thiều Thương và Lôi Quyền, đôi khi vẫn có thể sống chung với nhau, cùng nhau liên thủ tìm một lối ra cho mọi người.

Có lẽ, bọn nó (hán) bọn đều quá cường hãn, đến nỗi không thể chứa chấp đối phương, không thể cùng tồn tại trên đời?

Thế nhưng, Thích Thiều Thương cũng rất cường hãn, Tôn Thanh Hà vẫn trợ giúp y, nhiều lần đối phó với La Thụy Giác. Chẳng lẽ đây cũng là oan nghiệt kiếp trước không hóa giải được? Mà từng kiếm của La Thụy Giác chém vào Thích Thiều Thương, chẳng lẽ cũng là thù hận của đời trước?

Ai biết?

Mọi người chỉ biết La Thụy Giác đã xuất kiếm chém Thích Thiều Thương.

Một kiếm kinh điển như cái liếc mắt dịu dàng, công kích bất ngờ.

Nhưng Tôn Thanh Hà cũng phát ra một kiếm với La Thụy Giác.

Phát sau mà tới trước, tấn công để cứu.

Đường kiếm này rất rõ ràng.

Nếu La Thụy Giác kiên quyết muốn giết chết Thích Thiều Thương, cho dù có thành công, cũng sẽ không kịp ngăn cản một kiếm này của Tôn Thanh Hà.

Hán chắc chắn sẽ chết.

Thế nhưng Thích Thiều Thương căn bản không để ý đến một kiếm kia, chỉ truy kích Thiên Hạ Đệ Nhất.

Y giống như đã nhận định một kiếm kia của La Thụy Giác sẽ không thương tổn được y, cũng nhận định sẽ có một kiếm kia của Tôn Thanh Hà đến cứu y.

Vụ đánh cuộc này rất mạo hiểm.

Nếu La Thụy Giác tàn nhẫn một chút, xuất kiếm nhanh một chút, Tôn Thanh Hà chậm một chút, do dự một chút, y sẽ phải bỏ mạng giữa trời.

Thế nhưng lòng y đã không còn tạp niệm.

Y chuyên tâm nhất trí, truy sát Thiên Hạ Đệ Thất.

Loại người như y, chỉ cần đã quyết định một chuyện, cho rằng có thể mạo hiểm, đáng giá, vậy thì sẽ không sợ gian khổ, không sợ khó khăn, đặt hết một lần, toàn lực một kích.

Làm việc nghĩa không chùn bước, đặt sống chết ở bên ngoài.

Lúc này người “tiếp ứng” rất quan trọng.

Trước kia Thích Thiếu Thương từng tin lầm Cố Tích Triều, đến nỗi gần như thua không còn manh giáp.

Trong trận chiến này, y trước tiên đã ủy thác cho Tôn Ngự, sau đó lại phó thác cho Tôn Thanh Hà.

Y có tin lầm người nữa không?

Không có.

Tôn Thanh Hà đã phát ra kiếm của hắn, kiếm thế còn ác liệt hơn vừa rồi hắn giao chiến với La Thụy Giác trong Tam Hợp lâu.

Vừa nãy ở trong lâu, La Thụy Giác phá bình phong phát kiếm, Tôn Thanh Hà phát sau mà đến, kết quả hắn bị trúng một kiếm, hiện giờ còn chảy máu.

Lúc này, hắn trên không dụng trời, dưới không dụng đất, thương thế bởi vì vọt lên mà bắn ra máu tươi. Nhưng kiếm pháp của hắn lại càng thê lương, thê thảm, thậm chí bầu trời cũng chấn động thành tiếng ong ong, gió lớn hoành hoành.

Một kiếm này của hắn còn nhanh hơn vừa rồi, cho nên phát sau mà tới trước.

Chẳng lẽ con người hắn càng bị thương thì càng dũng cảm, càng áp chế thì càng dũng mãnh sao?

Bọn họ hai người hai kiếm, lại gặp nhau, lại đối đầu, giống như hai con sói trên đất hay hai con rồng trên trời, liều mạng với nhau, trên đất cắn xé khiến cho trời trăng không ánh sáng, trên trời cũng náo động đến mức trời rung đất chuyển.

Tình hình rất rõ ràng.

Nếu La Thụy Giác muốn giết Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà sẽ giết hắn.

Tôn Thanh Hà đã tìm đến người đứng đầu Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Hắn đã “vừa ý” La Thụy Giác.

Hắn đã nhìn chăm chăm vào Kiếm.

Hắn đóng đinh vào đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31 – Gặp nhau trong mộng

“Cước kiếm” của La Thụy Giác đã sắp chém ngang vào Thích Thiếu Thương.

Nếu như một kiếm này chém trúng, Thích Thiếu Thương nhất định sẽ bị chém làm hai khúc.

Nhưng kiếm của Tôn Thanh Hà cũng đã áp sát lưng La Thụy Giác.

Nếu La Thụy Giác giết Thích Thiếu Thương trước, không kịp biến chiêu, nhất định sẽ bị một kiếm của Tôn Thanh Hà xuyên qua, chắc chắn phải chết.

Nếu La Thụy Giác thu chiêu tự bảo vệ mình, Tôn Thanh Hà sẽ đổi thành phát kiếm đi trước (hắn xuất kiếm với La Thụy Giác trước), cũng phát chiêu ở sau (tập kích sau lưng La Thụy Giác), võ công của La Thụy Giác có cao, e rằng cũng mất thể chủ động, không kịp cứu mình.

Có người nói, phải đến lúc hoạn nạn mới thấy được chân tình, phải gặp ngăn trở, đã kích và tôi luyện mới nhìn ra ai là anh hùng. Bảo kiếm sắc từ mài giữa ra, hoa mai thơm từ đông lạnh đến.

Lúc này La Thụy Giác đã thi triển ra thủ đoạn phi phạm.

Hắn đột nhiên làm một chuyện, đó là lộn nhào một cái.

Hắn vốn đang phát kiếm với Thích Thiều Thương, đột nhiên lộn nhào, vừa nhanh vừa linh hoạt, sau một tiếng rít, một kiếm kia giống như đổi thành chém xuống đầu Tôn Thanh Hà phía sau.

Thân hình La Thụy Giác vừa biến đổi, một kiếm kia của Tôn Thanh Hà cũng không cần đâm nữa.

Bởi vì có đâm về phía trước, cũng chỉ đâm vào khoảng không.

Một khoảng không thật lớn.

Nhưng thân hình La Thụy Giác vừa biến đổi, kiếm thế của Tôn Thanh Hà cũng chợt biến.

Hắn cầm kiếm hất lên phía trên.

Một chiêu kia của La Thụy Giác vừa ngăn cản vừa phản kích, một kiếm vốn chém về phía Thích Thiều Thương, lại quay ngược chém xuống đầu Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà đang toàn lực xông đến ngăn cản La Thụy Giác giết Thích Thiều Thương, thân hình tiến tới đã không kịp né qua trái phải hoặc rút lui.

Mắt thấy một kiếm kia của La Thụy Giác sẽ chém vào đầu Tôn Thanh Hà, thậm chí Tôn Thanh Hà đã cảm giác được da đầu tê dại, khí lạnh phả vào trán, trước mắt là một mảng trắng xóa lạnh lẽo.

Mắt thấy Tôn Thanh Hà sẽ trúng một kiếm này.

Mắt thấy Tôn Thanh Hà sẽ bị một kiếm này chém làm hai mảnh.

Kiếm đã đến trán, kiếm khí đã xâm nhập vào đỉnh đầu.

Nhưng kiếm đột nhiên dừng lại, không chém xuống nữa.

Tại sao không chém xuống?

La Thụy Giác hoàn toàn không có lý do khoan dung cho Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà đã hai lần chủ động tìm La Thụy Giác gây phiền toái. Mà với con người của La Thụy Giác, từng có một lần chưởng môn nhân của Điểm Thương phái là “Đại Sư La Kiếm Khách” Hoàng Sơn Thạch mắng hắn một câu “con người của người thật phiền phức”, hắn liền một mạch giết chết Hoàng Sơn Thạch cùng với năm vị sư đệ, hai vị sư muội đồng môn và tám tên đệ tử của người này.

Loại người giống như hắn, sao lại bỏ qua cho Tôn Thanh Hà?

Đương nhiên sẽ không, không bỏ qua.

Lúc này Tôn Thanh Hà đã mồ hôi chảy ròng ròng, kiếm khí bức đến khiến cho da đầu của hắn giống như bị cắt đứt.

Hắn không nhúc nhích, hắn đã bị kiếm khí lạnh lẽo chấn nhiếp.

Nhưng La Thụy Giác cũng không động, hắn cũng bị chấn động đứng yên.

Bởi vì mũi kiếm của Tôn Thanh Hà đã đặt dưới cằm chân của hắn.

Chân trái của hắn đã bị khí lạnh tỏa ra từ thân kiếm của Tôn Thanh Hà bức đến dựng hết cả lông, nổi cả da gà.

Chỉ cần kiếm của hắn chém xuống, cũng giống như đưa chân tặng cho Tôn Thanh Hà, một chém đứt ngang.

Cước kiếm đã đứt, còn có thể sát thương Tôn Thanh Hà không?

Không biết.

Trước khi chân đứt, liệu có thể chém gương mặt kỳ quái của Tôn Thanh Hà ra làm hai khúc?

Không biết.

Sau khi chém chết Tôn Thanh Hà, liệu có thể lập tức thu chiêu, không bị Tôn Thanh Hà gây thương tích?

Không biết.

Ít nhất cũng không nắm chắc.

Hiện giờ La Thụy Giác chỉ rõ nhất một điểm.

Chỉ cần chân mình tiếp tục phát lực, đầu của Tôn Thanh Hà nhất định khó giữ được, lập tức mất mạng. Nhưng chân của hắn vừa phát lực, có thể sẽ bị kiếm chém đứt trước, khi đó liệu có thể giết được đối phương hay không, điều này không còn nằm trong suy đoán nữa.

Đến nước này, hắn đã không còn cách nào.

Nếu như hắn dùng tay phát kiếm, có thể còn cầm cự được.

Tôn Thanh Hà bị kiếm của hắn ép trên đầu, sớm muộn gì cũng không chống đỡ được.

Chỉ cần hắn tiếp tục chờ đợi, nhất định có thể chiến thắng, chiến thắng vững vàng.

Nhưng bây giờ hắn lại không thể chờ lâu, bởi vì hắn lộn nhào giữa trời, dùng chân phát kiếm.

Hắn chỉ có thể ngưng lại trong chốc lát, như vậy đã rất hiếm thấy, cuối cùng vẫn phải lật người rơi xuống.

Roi nghiêng ra phía ngoài.

Hắn từ từ đáp xuống bên ngoài bảy thước, hơn nữa cũng biết đã mất đi cơ hội tốt để giết chết đại địch này.

Mọi người đều đỏ mặt vì Tôn Thanh Hà, cũng đều xông vào.

Nhưng Tôn Thanh Hà lại đỏ máu.

Trán của hắn giác đã bị quang kiếm gây thương tích, rỉ máu và cả mồ hôi.

Hắn lại một lần nữa thành công ngăn cản La Thụy Giác ám sát Thích Thiếu Thương.

Hai người giao chiến hai lần trong lâu ngoài lâu, kiếm pháp và công lực kích phát lẫn nhau, mới biết hai bên lại hiểu nhau sâu như thế.

La Thụy Giác hơi thở dốc.

Hắn có thể ở giữa không trung biến chiêu, lật người, lại ở giữa trời đột ngột dừng lại, tuy chỉ một khoảnh khắc nhưng nguyên khí đã tổn thương nặng nề.

Y phục nơi tay phải của hắn có một vết kiếm, rách ra. Dùng kiếm để suy đoán, La Thụy Giác trúng một kiếm này, ít nhất phải đứt gân rách cơ, e rằng cánh tay này không đứt cũng khó bảo đảm không tàn phế.

Giống như vết thương bị rách da, lộ ra một lớp gân thịt màu trắng lộn ra ngoài, bên trong xám xịt, nhưng lại không có máu rỉ ra.

Không có một chút vết máu nào.

Hắn cũng không có vẻ nhin đau.

Chẳng lẽ tay của hắn vốn đã tàn phế?

Chẳng lẽ vì tay đã tàn phế, cho nên hắn mới luyện thành tuyệt thế “kiếm trên chân”?

Hiển nhiên hắn đã hơi mệt mỏi.

Dùng chân phát kiếm, sức mạnh lớn hơn nhiều so với dùng tay xuất kiếm, góc độ cũng kỳ lạ hơn.

Nhưng cũng đặc biệt hao tổn sức lực, càng đặc biệt nguy hiểm.

Mấy chùm tóc đen của hắn rũ xuống che kín trán, phủ lên mắt trái.

Hắn dùng mắt phải sáng ngời linh hoạt nhìn chăm chăm vào Tôn Thanh Hà, giống như muốn đóng đinh đối phương.

Sau đó hắn hung ác hỏi Tôn Thanh Hà:

- Tại sao ngươi luôn đối phó với ta?

Tôn Thanh Hà lại trả lời:

- Ngươi không nên giết bằng hữu của ta.

La Thụy Giác dùng tay vuốt mái tóc phía trước, đầu cũng ngửa lên:

- Người mà ta giết đã quá nhiều.

Tôn Thanh Hà nói:

- Ít nhất ngươi không nên giết một người.

La Thụy Giác hỏi:

- Ai?

Tôn Thanh Hà nói:

- Tôn Vưu Liệt, y cũng là thành viên trong gia tộc ta.

La Thụy Giác cười lạnh lẽo, có vẻ giận dữ khó tả:

- Ta không giết hắn. Đêm đó kẻ giết người không chỉ mình ta.

Tôn Thanh Hà nói:

- Ta biết. Nhưng đêm đó ngươi và hắn đều ra tay, nếu các ngươi không ra tay, Liệt đại ca cũng sẽ không chết.

La Thụy Giác biết “hắn” mà Tôn Thanh Hà nói đến, chính là Thiên Hạ Đệ Thất đang giao thủ với Thích Thiếu Thương.

Tôn Thanh Hà nói:

- Cho nên ta ra tay với ngươi, chỉ cần ngươi bị ta ngăn cản, không thể đối phó với Thích Thiếu Thương, Thích lâu chủ sẽ có thể giải quyết Thiên Hạ Đệ Thất.

La Thụy Giác giận dữ cười nói:

- Giỏi, đây xem như là kế một đá hai chim của ngươi sao?

Tôn Thanh Hà thông thả nói:

- Ta không phải là đá. Ngươi muốn xem mình là chim cũng không sao.

La Thụy Giác vẫn không cam lòng:

- Vậy tại sao ngươi luôn giúp Thích Thiếu Thương?

Lần này Tôn Thanh Hà không trả lời.

La Thụy Giác nhìn lại trận chiến, đánh giá tình hình, cuối cùng dừng chân, hất mái tóc dài, cắn hận nói:

- Được, họ Tôn kia, đợi ta luyện thành giết người trong mộng, chúng ta sẽ gặp nhau trong mộng!

Dứt lời hắn liền rời đi.

Đi một cách chớp nhoáng, còn nhanh hơn so với lúc tới.

Nhưng trong mắt cao thủ như Tôn Thanh Hà và Vô Tình, đã phát hiện bước chân của hắn hơi loạn choạng.

Hiển nhiên chân phải của hắn hơi khập khiễng.

Không biết có phải bị kiếm khí của Tôn Thanh Hà gây thương tích, giống như trán của Tôn Thanh Hà bị quầng kiếm của hắn dả thương?

Sau khi hắn biến mất, chợt nghe Tôn Thanh Hà vẫn lẩm bẩm, ẩn kiếm cảm thán:

- Được, hãy gặp nhau trong mộng.

Nhân sinh vốn như một giấc mộng.

Hắn thật sự sẽ có một ngày gặp “Mộng Trung kiếm” này trong mộng sao?

Như vậy, mộng là kiếm? Hay là so kiếm?

Người so với người thì tức chết, kiếm so với kiếm thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32 – Kể tầm thường quá nhiều lần nhau

Thích Thiếu Thương biết khi phi thân truy sát Thiên Hạ Đệ Thất, phía dưới có ít nhất bảy trăm người hi vọng y chết, tám trăm người muốn giết y.

Nhưng chỉ cần những người đó vừa động thủ, cũng có ít nhất chín trăm người sẽ ra tay cứu y.

Những năm gần đây, chẳng những y đã thành lập danh vọng trên giang hồ, xây dựng quyền uy trong võ lâm, quan trọng hơn là y đã dùng danh vọng và địa vị này kết giao không ít bằng hữu, giúp mọi người làm không ít chuyện, khiến cho nhiều người thiếu tình của y, còn có không ít người phải dựa vào y để kiếm cơm, những người này đều không muốn cũng không thể để y chết.

Y nhận được sự ủng hộ của đám người này, cho nên địa vị và danh vọng càng ngày càng lớn, càng ngày càng vững.

Giữa bọn họ đã trở thành một loại “liên hệ máu mủ” giống như răng môi gắn bó.

Thậm chí y và Tôn Thanh Hà cũng như vậy.

Sau khi Tôn Thanh Hà rời khỏi Sơn Đông Thần Thương hội, Tôn Vu Liệt vẫn luôn đồng tình và ủng hộ hắn. Hai người Tôn Vu Liệt và Tôn Thanh Nha đều gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, trở thành đại tướng trong lâu. Sau khi Tôn Thanh Hà vào kinh, lại xảy ra nhiều tin đồn và án kiện hải hoa hiệu sát có liên quan đến hắn, nhưng Tôn Vu Liệt và Tôn Thanh Nha vẫn không tin, cho rằng chắc chắn có người mưu hại, lại tìm mọi cách bảo chữa cho hắn.

Không lâu sau, Tôn Vu Liệt vì hành thích thiên tử nên bị Thiên Hạ Đệ Thất giết chết. Khi đó người phụ trách diệt trừ “Danh Môn Tứ Tứ” còn có Hắc Quang Thượng Nhân, La Thụy Giác và Nhậm Lao Nhậm Oán.

Tôn Thanh Hà đã sớm có tiếng xấu tại kinh sư, vốn không có ý ở lại nơi này, nhưng hắn lại muốn báo thù cho Tôn Vu Liệt, ít nhất cũng phải giết chết Thiên Hạ Đệ Thất rồi mới đi.

Cho nên hắn và Thích Thiếu Thương đã có ước định, nếu như trong bọn họ ai giao chiến với Thiên Hạ Đệ Thất, người còn lại sẽ phụ trách giải quyết những cường địch khác.

Trước cuộc gặp mặt tại Tam Hợp lâu hôm nay, Thích Thiếu Thương đã sớm được nội ứng của Lục Phân Bán đường thông báo, có lẽ Thiên Hạ Đệ Thất và La Hán Quả sẽ phục kích mình, do đó y đã báo cho Tôn Thanh Hà.

Vì vậy, Tôn Thanh Hà đã biến thành một cái “bọc vải” được Tôn Ngự xách trên tay, mang theo đến Tam Hợp lâu.

Bọn họ họp tác chặt chẽ, chi viện cho nhau.

Tôn Thanh Hà ngăn cản La Thụy Giác, Thích Thiếu Thương lại truy kích Thiên Hạ Đệ Thất.

Y không chỉ muốn diệt trừ một tên đại tướng dưới tay Thái Kinh, cũng muốn vì võ lâm trừ đi một mối hại lớn, còn muốn giúp Tôn Thanh Hà giết chết kẻ thù này để trả ân tình.

Vì tình vì nghĩa, vì công vì tư, y đều phải giết Thiên Hạ Đệ Thất, không thể bỏ qua.

Thiên Hạ Đệ Thất bị truy sát, đang cố sức bỏ chạy, hoảng hốt vô cùng, đột nhiên thân hình của hắn dừng lại.

Đây là chuyện cực kỳ khó khăn, thân hình của hắn khựng lại giữa không trung, tại nơi trên không đọng trời, dưới không đọng đất, không thể mượn lực,

hắn lại giống như “đông cứng” giữa không trung.

Mặc dù chỉ trong chớp mắt, nhưng đã rất không dễ dàng, gần như không thể làm được.

Hắn đã làm được chuyện này, khinh công đã đạt đến cảnh giới này, nhưng làm như vậy lại không có ích gì, thậm chí còn có hại.

Nhờ vậy Thích Thiểu Thương đã đuổi kịp hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên dừng lại, quay người, xoay đầu.

Thích Thiểu Thương liền đánh tới một quyền.

Vẫn đánh vào mũi, vẫn dùng nắm tay.

Thế nhưng một quyền này của y lại đánh vào khoảng không.

Bởi vì thân thể của Thiên Hạ Đệ Thất đã từ giữa không trung trầm xuống, hoặc là hắn vốn có thể tiếp tục đứng giữa không trung, nhưng lại cố ý vọt vào trầm xuống.

Thân thể của hắn vừa trầm xuống, một quyền kia của Thích Thiểu Thương liền đánh vào khoảng không.

Giữa người Thích Thiểu Thương lại lộ ra sơ hở.

Thiên Hạ Đệ Thất nhắm chuẩn sơ hở này, lập tức phát động thế công.

Hắn đã đoạt được “thế”, cũng phát ra “Thế kiếm”.

“Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý”.

Giống như thật sự có ngàn vạn mặt trời, trong tay áo trái của hắn đột nhiên nổ ra ngàn vạn ánh sáng vàng lấp lánh chói mắt, bắn về phía Thích Thiểu Thương.

“Quân bài sát thủ” này vốn luôn nằm trong bọc vải của hắn, lúc này lại cất trong tay áo trái, vẫn luôn ẩn giấu đến bây giờ mới tung ra.

Một kích phải giết, thế không thể cản.

Ngày đó Thiên Y Hữu Phùng cũng chết bởi một chiêu “Thế kiếm” này. Anh hùng hảo hán nằm xuống dưới “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý” này cũng nhiều không đến xuê.

Thích Thiểu Thương thì sao?

Y có phải là ngoại lệ không?

Y có thể ngăn cản không?

Đây là “tuyệt chiêu” của Thiên Hạ Đệ Thất.

Nếu so sánh, Hòa Hồ chỉ là “vũ khí bí mật” của Thiên Hạ Đệ Thất, hắn định dùng loại hỏa khí này để ám sát Thích Thiểu Thương.

Đó chỉ là “hoàn thành mệnh lệnh”.

Nếu so quyền cước luận võ công, hắn cảm thấy mặc dù tuyệt chiêu này được truyền từ Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng hắn đã luyện đến thuần thực, trò giỏi hơn thầy, hắn tự tin đã vượt qua sự phụ của mình.

Sở dĩ hắn mệnh danh là “Thiên Hạ Đệ Thất”, cũng không phải là khiêm tốn, mà là tự ca ngợi mình. Về chính trị, hắn tin tưởng một ngày nào đó có thể đi theo bước chân của những Thái Kinh, Lương Sư Thành, Chu Lệ, Vương Phủ, Đồng Quán, Vương Từ Ứng. Còn về võ công tu vi, địa vị võ lâm, hắn lại tuyên bố xem những người nổi tiếng còn tồn tại trên đời (có thể ẩn cư đã lâu) làm mục tiêu, bọn họ là Yên Cuồng Đồ, Lý Trầm Chu, Chu Thuận Thủy, Tiêu Thu Thủy, Phương Ca Ngâm và Gia Cát Tiêu Hoa.

Sau khi Yên Cuồng Đồ, Chu Thuận Thủy, Lý Trầm Chu qua đời, người trong suy nghĩ của hắn lại biến đổi, dùng Quan Thất thay thế Yên Cuồng Đồ, dùng Tra Khiếu Thiên thay thế Lý Trầm Chu, dùng Nguyên Thập Tam Hạng thay thế Chu Thuận Thủy.

Sau khi Nguyên Thập Tam Hạng chết (hắn là một trong số “thủ phạm” gây nên cái chết của Nguyên Thập Tam Hạng), hắn lại dùng Lạc Dương Ôn Văn, một người cao thâm khó lường nhưng cả đời đau khổ vì tình để thay thế Nguyên Thập Tam Hạng.

Kỳ vọng của hắn đối với bản thân, đó là hiện giờ hắn vẫn là “Thiên Hạ Đệ Thất”, nhưng hắn sẽ lần lượt đuổi theo, bắt kịp, lần lượt giết chết (giống như đối với Nguyên Thập Tam Hạng), lần lượt thay thế địa vị.

Ngay cả những nhân vật võ lâm danh động thiên hạ, quyền khuynh một thời như Tô Mộng Châm, Lôi Tồn, Cửu U Thần Quân, Sở Tương Ngọc, Thảm Hồ Thiên, hẳn đều không xếp vào danh sách.

Hắn đương nhiên tự phụ, bởi vì hắn có chỗ dựa.

Chỗ dựa này chính là tuyệt kỹ của hắn, “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý”, cũng chính là cái gọi là “Thế kiếm”.

Hắn tự tin có thể dựa vào “Thế kiếm” này, lần lượt đập tan tất cả chướng ngại trước mặt, lần lượt đánh bại, giết lên từng bước.

Hắn không phải kẻ tầm thường.

Kẻ tầm thường tự loạn.

Hắn chỉ xác định mục tiêu, trèo lên phía trên.

Hắn tìm Thái Kinh làm chỗ dựa, chỉ hướng lại càng kiên định.

Hắn muốn trở thành nhân vật võ lâm có quyền thế, được sùng ái nhất dưới tay Thái Kinh, giúp Thái Kinh điều khiển thế lực giang hồ. Hắn muốn dùng võ công và tuyệt chiêu đã khổ tâm tu luyện, cùng với bất chấp thủ đoạn để đạt được mục tiêu này.

Giống như văn nhân nhờ vào văn chương, công danh, được vua tán thưởng, lại như dũng sĩ mong được lập công, giết địch nơi sa trường, đổi lấy triều đình ban thưởng.

Hoặc giống như đám người Vương Tử Ứng, Chiêm Hắc Quang, dùng danh nghĩa đạo, phật lấy được tin tưởng sùng ái, đủ để hô mưa gọi gió, tột tở như mây. Hoặc giống như Vương Phủ, Chu Lệ nịnh hót hối lộ, được phong quan tiền chức, quân chủ tin tưởng coi trọng.

Những người như thế, hiệu quả đều như nhau.

Nhưng cho dù như vậy, người muốn được sùng ái trước mặt thiên tử, quyền tướng có rất nhiều, hơn nữa mỗi người đều có chỗ dựa, cũng có một thân tài nghệ, biết lấy lòng người khác.

Kẻ tầm thường quấy nhiễu lẫn nhau.

Có lúc, Thiên Hạ Đệ Nhất thật sự nuốt không nổi khí giận này, cho nên hắn muốn thở ra một hơi.

Muốn thở ra một hơi, trước tiên phải làm một số chuyện thổ khí bật hơi (cảm thấy sáng khoái).

Muốn vượt trội xuất sắc thì phải làm chuyện mà người khác không làm được, một trong số đó chính là giết chết Thích Thiếu Thương.

Hiện giờ hắn đang muốn giết chết Thích Thiếu Thương.

Thoạt nhìn giống như Thích Thiếu Thương đang truy kích hắn, nhưng thật ra là hắn đang dẫn dụ Thích Thiếu Thương đuổi theo, như vậy hắn mới có thể dùng một kích giết chết “thủ lĩnh quần long” của võ lâm bạch đạo trong kinh thành.

Cửu Hiện Thần Long, Độc Tỷ Ngao Kiếm, Thích Thiếu Thương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33 – Cùng ngủ với địch

Kiểm ngao.

Người càn ngao.

Khi Thích Thiếu Thương còn thiếu niên đắc chí, luôn luôn tự phụ nhưng không tự đại, tự hứa (tự ca ngợi mình) nhưng không tự tư (ích kỷ).

Sự kiêu ngạo của y là ở trong xương, còn bên ngoài y hành xử nho nhã lễ độ, hết sức khiêm tốn.

Có lẽ chỉ khi y dùng kiếm, ngời mới có thể nhìn ra sự kiêu ngạo của y.

Y ngạo mạn đến mức ngay cả kiếm của y cũng tỏa ra một sự kiêu ngạo mệnh mông.

Lạnh lùng ngạo mạn như băng, xâm nhập vào đáy lòng.

Y sử dụng một loại kiếm pháp chống lại vận mệnh.

Y vừa xuất kiếm, trong trời đất, trên thế gian, lên trời xuống đất, giống như chỉ còn lại một mình y.

Chỉ một người, một kiếm, một chiêu.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa phát ra “Thế kiếm”, một quyền kia của Thích Thiếu Thương đột nhiên đánh ngược trở lại.

Đánh vào chính mình.

Loại quyền pháp này có một đặc điểm, một quyền xuất ra, nếu đánh trật cũng không thu về, quyền thế lập tức xoay chuyển, đánh vào mục tiêu thứ hai. Đây vốn là quyền pháp do trại chủ Lao Huyệt Quang của Liên Vân trại năm xưa sáng tạo ra, tên của nó là “Hồi Long quyền”.

Quyền có thể đánh trật, quyền cũng có thể quay lại, nhưng không phải một quyền tự đánh vào mình chứ?

Một quyền này của Thích Thiếu Thương quả thật như vậy.

Y dùng một quyền đánh về phía mình, thật sự đánh vào mình.

Một tiếng “bộp” vang lên, một quyền kia đánh vào hông y.

Bên hông y có kiếm, một quyền kia đã đánh vào vỏ kiếm.

Sau một tiếng “soạt”, Thanh Long kiếm không cần rút tự rời khỏi vỏ, bay lên trời sau đó rơi vào tay y.

Ánh sáng xanh chọi hiện, mũi kiếm xanh lơ lên.

Y đánh ra một kiếm, đó là một chiêu có sát thế mạnh nhất trong “Nhất Tự kiếm pháp” của y, “Nhất Nộ Bạt Kiếm”.

Hiện giờ, y chẳng những nhất nộ bạt kiếm (giật lên rút kiếm), cũng nhất lộ bạt kiếm (một mạch rút kiếm).

Thân hình y còn ở trên không, giữa người để trống. Thân hình của Thiên Hạ Đệ Thất lại đột nhiên trầm xuống, phát ra “Thế kiếm” vào ngực Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương lại phóng lên cao, từ trên lao xuống, đánh ra “Nhất Nộ Bạt Kiếm” của mình.

Kiếm sắc như một đóa hoa nở rộ.

Kiếm giật hoa cuồng.

Kiếm ý đạt đến coi thường vận mệnh.

Hoa nở điên cuồng chống lại héo tàn.

Thế nhưng một kiếm Thanh Long này, có thể đối kháng với “Thế kiếm” giống như ngàn mặt trời cùng nở rộ sao?

Thiên Hạ Đệ Thất vừa phát ra “Thế kiếm”, thân hình lại nhanh chóng rơi xuống.

Trong nháy mắt này, hần cũng không khẳng định “Thế kiếm” của mình sẽ giết được Thích Thiếu Thương, nhưng có một chuyện hần lại xác định.

Bất kể Thích Thiếu Thương có tiếp được một chiêu “Thế kiếm” của hần hay không, hần cũng đã tạm thời lui vào nơi an toàn, thoát ra khỏi nơi nguy hiểm.

Có điều hần phát ra “Thế kiếm” cũng rất hao tổn sức lực, nguyên khí đại thương.

Hần nhất định phải khôi phục lại.

Kẻ thù của hần rất nhiều.

Hần luôn cảm thấy mình quá “trung”, nếu như đủ tốt, tại sao lại có nhiều kẻ thù muốn dồn hần vào chỗ chết như vậy?

Kẻ địch của hần đều rất hận hần.

Hắn cũng không thể cho người khác cơ hội.

Vì vậy ngay cả khi phi thân rơi xuống, hắn cũng nắm bắt thời cơ, cố gắng hồi khí, nhanh chóng điều tức.

Hắn đã không có lựa chọn khác, nhưng hắn vẫn còn “một chiêu cuối cùng” khác.

Thế nhưng tất cả đều phải chờ hắn “hồi phục một hơi trước” rồi mới nói.

Cho nên, hắn từ trong tay áo trái phát ra “Thế kiếm”, thân hình lại nhanh chóng rơi xuống, vừa vội vàng điều tức tụ khí, vừa thận trọng xem xét tám phương bốn mặt. Nếu có người nào thừa dịp này âm toán, đánh lén hắn, hắn nhất định có thể kịp thời đề phòng, phản kích.

Loại người giống như hắn đã không thể sơ ý, không được sai sót, không thể sai lầm.

Nhưng hắn vẫn phạm sai lầm.

Bởi vì hắn không ngờ được, hai chân hắn vừa đạp xuống phiến đá của đường lớn Hoàng Khố, phía sau đã có người kêu lên một tiếng:

- Xem đánh!

Hắn lập tức quay đầu lại.

Khi hắn còn chưa nhìn thấy kẻ địch của mình, trước tiên đã nhìn thấy một nắm tay.

Một nắm tay thật to, cũng thật gần.

Một quyền này đánh vào mũi hắn.

Hắn lập tức cảm thấy trời đất mù mịt, sao vàng tỏa ra, bay về phía sau.

Nếu không phải hắn có đầu chí ngoan cường, sức bền và sức chịu đựng hơn người, hơn nữa hắn vừa phát hiện tình hình không ổn, lập tức dùng nội lực đánh gãy xương mũi của mình, để tránh xương vỡ đâm vào trong mặt gây đau đớn và mất mạng, vậy thì hắn đã sớm hôn mê, không bò dậy nổi rồi.

Hắn thật sự không ngờ được, người đứng ở phía sau hắn, sau đó đánh một quyền vào mặt hắn, lại chính là Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương đã không còn ở trên không.

Kiếm vẫn còn.

Thanh Long kiếm của y giống như rồng dạo, hơn nữa thật sự giống như rồng bay, bay lượn trên chín tầng trời, đang ngang dọc giao kích với “Thế kiếm” của Thiên Hạ Đệ Thất, đan xen vào nhau, thậm chí còn đang đối kháng, giao phong, không rơi vào thế yếu, cũng không có dấu hiệu thất bại.

Thích Thiếu Thương lại không cầm kiếm, y đã dùng ý ngự kiếm.

Y không còn ở trên trời. Như vậy, nếu Thiên Hạ Đệ Thất có thể phát chiêu xong liền đáp xuống đất, y cũng có thể đáp xuống theo, thậm chí còn nhanh hơn một bước so với Thiên Hạ Đệ Thất.

Nếu Thiên Hạ Đệ Thất có thể làm được, Thích Thiếu Thương cũng không có lý do gì không làm được. Văn Tuyết Ngạn đã thiếu sót bước này.

Bước này có khác biệt rất lớn, lớn đến mức đủ để phản thắng bại, định sống chết.

Cao thủ giao chiến, không thể sơ suất một chút nào, cũng không thể sai lầm một bước nào.

Thanh Long kiếm của Thích Thiếu Thương đang giao chiến với “Thế kiếm” của Thiên Hạ Đệ Thất giữa không trung, đóm lửa tung tóe, khiến người ta cảm thán, trợn mắt há mồm. Một kiếm ý một kiếm thế, chính là “đánh nhau mới biết hiểu nhau sâu”.

Thế nhưng Thích Thiếu Thương đối với Thiên Hạ Đệ Thất lại quyền luyện không rời, đuôi cũng không đi, bởi vì y ít nhất đã đáp ứng với hai người, phải tự mình giết chết Thiên Hạ Đệ Thất kỳ dị khó lường, tàn nhẫn âm hiểm này. Cho nên y vừa gặp đối phương, quả thật như bóng dính với người, như ruồi bu thi thể, thậm chí không tiếc giành ăn với hổ, cùng ngủ với địch.

Y và đối phương cũng đã trở thành “đánh nhau mới biết hiểu nhau sâu”, ít nhất Thiên Hạ Đệ Thất một quyền vừa động, vừa tiến vừa lui, Thích Thiếu Thương đều nắm bắt đến mức rõ như lòng bàn tay.

Hơn nữa y đã nhắm chuẩn vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Đó là vết thương của Thiên Hạ Đệ Thất.

Đã là sơ hở, cũng là chỗ hiểm, càng là nhược điểm.

Mỗi chiêu mỗi quyền của y đều nhắm vào nơi đó phát qua, đánh qua.

Hiện tại, cuối cùng y đã kích trúng, đánh trúng.

Thiên Hạ Đệ Thất ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34 – Quyền luyện với ma

Những người có mặt đều khiếp sợ, kinh hãi không thôi.

Có người biết nhìn, cũng không hiểu Thích Thiệu Thương làm sao có thể “phân thân”, kiếm kia làm sao có thể “tự động nghênh địch”. Phần lớn mọi người đều không biết nhìn, bọn họ chỉ biết trận chiến này chẳng những chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe qua.

Chỉ có một số ít người hiểu cách nhìn, mới biết võ công của Thích Thiệu Thương đã đạt đến cảnh giới siêu phàm, tâm kiếm liên thông, kiếm ý hợp nhất, kiếm có trong tay hay không, người có ở đó hay không đã không quan trọng. Ngay cả Dịch Phi Kinh và Tôn Thanh Hà, ngày đó từng tận mắt nhìn thấy Thích Thiệu Thương chiến đấu với “Chiến Thần” Quan Thất, cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Dù sao, tại trung tâm kinh thành, trên đỉnh nhà cổ kia, Thích Thiệu Thương cũng chưa từng thi triển ra loại kiếm pháp này, cùng với thực lực như vậy.

Chẳng lẽ Thích Thiệu Thương gặp phải Thiên Hạ Đệ Thất, lại bị kích phát sức chiến đấu thật sự của y?

Loại chiến lực này quá đáng sợ.

Mà Vô Tình luôn quen thuộc với kiếm pháp của Thích Thiệu Thương, trong lòng cũng hết sức kinh ngạc.

Y từng nghe nhị sư đệ Thiết Thủ nói, “Nhất Tự kiếm pháp” của Thích Thiệu Thương là thiên hạ vô song, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, e rằng Thích Thiệu Thương đã luyện thành kiếm pháp mà gần ba trăm hai mươi tám năm qua người ta chỉ biết đến nó, nhưng không ai biết phương thức của nó.

“Thân vô thái phượng song phi nhận, tâm hữu thanh long nhất kiếm thông!” (trên người không có đôi dao sắc có thể bay lượn như phượng hoàng, tâm linh lại có một kiếm có thể tương thông như rồng xanh)

Nếu Thích Thiệu Thương thật sự đã luyện thành loại kiếm pháp tuyệt thế này, vậy e rằng còn có sát chiêu chân chính đáng sợ phía sau.

“Sát chiêu” thật sự còn ở phía sau.

Thiên Hạ Đệ Thất trúng phải một quyền, máu tươi đầy mặt, đột nhiên lại bắn lên.

Hắn chẳng những không ngã, hơn nữa còn “nhe nanh múa vuốt” phản công

Xương mũi của hắn đã vỡ, cơ mặt đã vặn vẹo biến hình. Nhưng đầu chí của hắn chưa chết, chiến chí cũng vẫn còn.

Lúc này hắn giống như ma quỷ đang tìm người để cắn, cũng giống như đã trúng ma, nhập ma, quyền luyện với ma, bị ma xâm nhập, giống như ma điên lao đến Thích Thiệu Thương.

Hắn vốn đã bị thương.

Hỏa Hổ của hắn đã thất bại.

“Thế kiếm” của hắn đã đánh trật.

Hắn bị thương rất nặng, lẽ ra đã như nỏ mạnh hết đà.

Như vậy, chẳng lẽ hắn còn có sát chiêu, tuyệt chiêu lợi hại hơn vẫn chưa thi triển. Hiện nay, lúc này, hắn lại muốn toàn lực đối phó, dốc sức đánh một trận?

Nếu như không có, vậy một chiêu này của hắc chỉ là tà dương buổi chiều, hồi quang phản chiếu, giống như chịu chết mà thôi.

Nếu như có, vậy một kích này của hắc đương nhiên sẽ kinh động lòng người, không gì sánh được.

Đáp án là “có”.

Thiên Hạ Đệ Thất vọt lên, tay trái vung ra, mãnh liệt đánh xuống, chân phải bay đập theo một góc độ kỳ lạ, chân trái đột nhiên đá ra thật nhanh, mỗi chiêu đều ác, đều độc, đều tuyệt, đều liều mạng.

Nhưng đáng sợ nhất không phải những thứ này, mà là tay phải của hắc chỉ nhẹ nhàng cử động.

Thứ cử động là ống tay áo.

Người ở rất gần có lẽ sẽ nghe được một tiếng “phụp” nho nhỏ.

Rất nhỏ, rất bé.

Thậm chí âm thanh này còn có phần dịu dàng như mộng mị.

Nhưng người nhanh mắt có lẽ sẽ nhìn thấy ánh bạc lóe lên.

Chỉ lóe lên, rất nhanh, cực nhanh.

Ánh bạc mảy còn mang theo vẻ rực rỡ.

Sau một tiếng vang như ngâm nga, một ánh sáng rực rỡ quét qua mắt, thứ mà Thiên Hạ Đệ Thất đánh ra, lại là ám khí bí truyền mà năm đó, ngày xưa, hôm nay, hiện tại, sau này, tương lai đều đàm luận biến sắc, nghe thấy kinh hãi.

Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm.

Không sai, chính là “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”.

Nghe đồn, năm đó “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Ma” của Quyền Lực bang đã tập hợp sức lực, tâm huyết, trí tuệ và tài nghệ của mọi người, vào sinh nhật thứ bốn mươi của Lý Trầm Chu, đã tặng cho y ba ống “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”.

Mỗi ống thần châm có mười chín mũi, tổng cộng chế tạo năm mươi tám mũi, nhưng vào lúc chế tạo lại bị mất một mũi.

Nghe nói, ba ống “Cửu Thiên Thập Địa thần châm” này không phát thì thôi, một khi phát ra thì không ai có thể phá được, không ai có thể tránh được, không ai có thể tiếp được, cũng không ai có thể trị được.

Một khi trúng châm, không người nào có thể trị được, cũng không thuốc nào có thể chữa được.

Nếu như “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” này có thể chế tạo xong sớm một bước, thậm chí là chế tạo sản xuất hàng loạt, có lẽ Quyền Lực bang sẽ không sụp đổ, ít nhất cũng sẽ không sụp đổ hoàn toàn như vậy.

Thế nhưng, khi Thập Cửu Nhân Ma của Quyền Lực bang đem tất cả những thứ cần thiết, bao gồm cơ quan bản vẽ và “thần châm” được Hắc diện Thái gia chuyên tâm đúc chế, Thục Trung Đường môn hết lòng rèn giũa, giao cho “Quý Phủ Thần Công” Ban Ban Biện của Diệu Thủ Ban gia ghép thành, Ban Biện lại làm mất một mũi “ma châm”, khiến cho chữ “Thần Ma” của Quyền Lực bang nghi ngờ y, thậm chí không còn tín nhiệm. Sau này Ban gia mưu cầu dựng lại thanh danh, tranh giành võ lâm, do đó đã triệu hồi Ban Ban Biện. Nhưng vì mỗi hận cũ này, Bát Đại Thiên Vương của Quyền Lực bang đã tiến hành phá hoại, khiến cho Diệu Thủ Ban gia thương vong rất nhiều, không thể có địa vị cao trong võ lâm.

Ba ống “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Châm” này cuối cùng lại được một đại hảo thủ khác của Diệu Thủ Ban gia hoàn thành, đó là “phản đồ” của Ban môn, “Nhất Tuyến Bát Kiến Thiên” Ban Kiệt Minh.

Hoàn thành thì hoàn thành, nhưng vẫn có thiếu sót.

Ban Kiệt Minh có ngoại hiệu “Nhất Tuyến Bát Kiến Thiên” (một đường không thấy trời), là do cặp mắt của hắn vừa hẹp vừa nhỏ, mí mắt vừa dày vừa nhiều vết chai, thoát nhìn còn tưởng rằng hắn là người mù. Nhưng hắc chẳng những mắt thần như điện, đêm tối thấy vật như ban ngày, hơn nữa tay nghề kỹ thuật cũng cực kỳ cao minh tinh xảo. Đáng tiếc là châm đồng do hắc chế tạo vẫn khó tránh khỏi có một chút bệnh nhỏ.

Cũng vì thiếu sót nho nhỏ này, khiến cho “Thập Cửu thần châm” vẫn tồn tại một sơ hở có thể phá, có thể giải, có thể thu, có thể trị.

Khi đó bang chủ Lý Trầm Chu của Quyền Lực bang đã lệnh cho đại tướng dưới quyền là Liễu tổng quản Liễu Tùy Phong, đi “bù đắp” cái “thiếu sót” này, Liễu Ngũ công tử cũng thúc giục Ban Kiệt Minh cải tiến loại cơ quan này. Đáng tiếc là khi công việc này vẫn còn đang nghiên cứu, Quyền Lực bang đã bị “Thần Châu kết nghĩa” của Tiêu Thu Thủy, cùng với “Bảy mươi hai đường thủy” của Chu Đại Thiên Vương, còn có cao thủ võ lâm của Kim, Liêu và Trung Nguyên hợp sức đánh tan.

“Tiệc nuôi” này cũng trở thành “tiệc nuôi” vĩnh viễn.

“Thiếu sót” này cũng biến thành “thiếu sót” vĩnh hằng.

“Quân Lâm Thiên Hạ” Lý Trầm Chu bởi vì nỗi đau mất vợ, thương tâm bỏ mạng, sau đó ba ông cơ quan “thần ma phi châm” này phân biệt rơi vào tay người khác.

“Người khác” ở đây, trong đó có hai người là cha con Văn Trương.

Văn Trương chính là người giết chết Ban Kiệt Minh.

Quyền Lực bang tan vỡ, nhân vật có thực lực đã chết, cao thủ có sức chiến đấu đã rải rác, còn lại chẳng bao nhiêu. Thế là các đạo nhân mã trong võ lâm, trên giang hồ đều tuyên bố “diệt cỏ tận gốc, trừ gian triệt để”, ào ào truy sát “đur nghiệt” của Quyền Lực bang, đánh “chó rơi xuống nước”.

Triều đình cũng không ngoại lệ.

Bởi vì làm chuyện này thực sự không nguy hiểm bao nhiêu, Quyền Lực bang đã không còn sức phản công đánh trả.

Hơn nữa còn có danh tiếng tốt, dù sao cũng là trừ ma vệ đạo, trừ hại chém yêu.

Ngoài ra còn có báo đáp rất lớn, những năm gần đây Quyền Lực bang có tiền có ruộng, không thừa dịp này vợ vết của những kẻ “già nua yếu ớt” kia, chẳng lẽ lại để cho người khác ăn sạch đồ ngon?

Loại chuyện này, triều đình đương nhiên không chịu thua kém, cấm quân cũng không rơi sau người.

Đồng Quán phụng chiếu làm “đại nguyên soái diệt trừ thổ phỉ”, thực ra hẳn chỉ phụ trách đục khoét mỗi ngon, còn thật sự thực thi “hành động tiêu diệt” là vài thủ hạ tín nhiệm dưới tay hẳn.

Trong đó bao gồm Văn Trương.

Văn Trương có “con mắt tinh đời” xem xét tình thế, biết những bang chúng còn sống của Quyền Lực bang đã như “dầu hết đèn tắt”, chỉ còn lại lác đác, cho nên hẳn đã nhắm vào những người từng có quan hệ mật thiết với Quyền Lực bang.

Hắn chọn trúng Ban Kiệt Minh.

Hắn dùng danh nghĩa triều đình ban chỉ, thông qua hình bộ bắt được Ban Kiệt Minh.

Khi đó Ban Kiệt Minh đã không có bối cảnh của Diệu Thủ Ban gia, lại mất đi sự chiều cố của Quyền Lực bang, dĩ nhiên không dám kháng chỉ, ngoan ngoãn bó tay chịu trói.

Văn Trương đã nắm chắc Ban Kiệt Minh trong tay, liền bắt đầu “chỉnh lý” tay thợ võ công không cao nhưng tài nghệ hạng nhất này.

Đương nhiên, Ban Kiệt Minh không chịu nổi hành hạ, cái gì cũng vui lòng khai ra, cái gì cũng nguyện ý dâng tặng.

Khi y đã khai ra tất cả, dâng tặng tất cả, còn lại dĩ nhiên là cái chết.

Văn Trương đương nhiên sẽ không để y sống.

Những thứ mà Văn Trương lấy được từ y có thể nói không ít, bao gồm hai ông cơ quan nỏ mạnh “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”. Còn một ông khác, Ban Kiệt Minh nói đã sớm tặng cho Lý Trầm Chu rồi, mà Lý bang chủ có thể đã giao nó cho Liễu tổng quản, còn Liễu Ngũ công tử để nó ở đâu thì không ai biết.

Bởi vì Liễu Tuy Phong cũng đã qua đời.

Hai ông “ma châm” này, Văn Trương để lại một ông cho mình dùng, còn một ông đưa cho con trai Văn Tuyết Ngạn của hắn đang muốn ra ngoài xông pha.

Con trai dù sao cũng là con trai, cũng là con của mình.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn luôn giữ lại “tuyệt chiêu” này, “quân bài sát thủ” này.

Cho nên hẳn biết mình sẽ không thua, sẽ không chết.

Bởi vì hắn còn có “thủ đoạn cuối cùng”.

“Một chiêu cuối cùng” của cao thủ thật sự, thông thường chính là một kích có lực sát thương lớn nhất, mạnh nhất, đáng sợ nhất.

Cho nên quần hùng tại đường lớn Hoàng Khố, đường Thống Khố, hẻm Khố Thống, hẻm Lục Cân, đường Lam Sam, đã tận mắt nhìn thấy vũ khí chỉ

nghe trong lời đồn, chỉ tồn tại trong tin đồn, có lực sát thương cực lớn, cực mạnh, cực kỳ đặc biệt, cùng với phương pháp sử dụng nó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35 – Vừa tê đại lập tức bắn ra

Ai cũng từng nghe nói đến loại vũ khí đáng sợ này.

Nhưng chưa ai tận mắt nhìn thấy loại vũ khí sắc bén này, bởi vì những người từng chứng kiến uy lực của nó đều đã bỏ mạng rồi.

Ông “ma châm” này một khi phát ra, mặc dù có thể dùng lại, nhưng rất “phiền toái”.

Thứ nhất, nó phải lắp đặt lại, nếu như lập tức sử dụng lần nữa, rất có thể cơ nỏ sẽ nổ tung tự hủy.

Thứ hai, muốn dùng ông “ma châm” này, trước tiên phải có “châm”. Châm kia một khi đã phát ra, dĩ nhiên phải bắn vào trên người, trong cơ thể kẻ địch, hơn nữa còn lập tức chui vào tâm mạch, muốn lấy ra từng mũi đương nhiên rất mất thời gian, cũng rất khó khăn.

Thứ ba, ông cơ nỏ này kết cấu rất tinh xảo, trước khi sử dụng phải lắp đặt thật chính xác cẩn thận, nếu không chẳng những không thể vận hành, hơn nữa còn tự gây ra thương tích cho mình.

Vì vậy ông châm này một khi phát ra, mỗi trận chiến chỉ có thể sử dụng một lần.

Muốn dùng lại thì phải mất thời gian tâm lực, hơn nữa cơ quan đã sử dụng, hiệu lực cũng kém hơn lúc trước một chút.

Do đó không đến lúc bắt đắc dĩ, Thiên Hạ Đệ Thất cũng không muốn dùng “vũ khí thần bí” này.

Từ khi trên tay hắn có một ông “Cửu Thiên Thập Địa, thập cửu thần châm” này, cũng chỉ sử dụng hai lần.

Một lần là dùng để đối phó với đại địch võ công cao hơn hắn rất nhiều, “Thiên Tàng Vương” Hà Thòi.

Võ công của người này quá cao, cho dù dùng võ công chiêu thức gì đối phó với y, y chỉ cần dùng một quyết chữ “Tàng” là có thể bao dung rộng rãi, bao quát vạn vật, thấu tóm hòa tan nó.

Cho nên hắn đành phải xuất động ông độc châm này.

“Thiên Tàng Vương” Hà Thòi vẫn “thâu tóm” nó, nhưng lại dâng tặng tính mạng.

Trận chiến này khiến Thiên Hạ Đệ Thất dần dần lộ mặt, danh động thiên hạ, mặc dù mọi người đều không biết hắn làm thế nào giành được thắng lợi. Khi hai người quyết chiến cũng không có ai tại hiện trường, chỉ biết sau đó Hà Thòi đã chết, còn Thiên Hạ Đệ Thất vẫn sống yên lành.

Một lần khác là dùng để đối phó với hảo thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia, “Thất Sát Nhất Oa Phong” Ôn Tùy Đình.

Ôn Tùy Đình là hảo thủ của Lão Tự Hiệu, y có bảy loại thủ pháp dùng độc, có một không hai trong thiên hạ, mà ám khí tầm độc “Nhất Oa Phong” của y chỉ cần phát ra trước, kẻ địch cũng chỉ có đường chết, không có cơ hội cản/tránh/né/lánh/sống sót.

Không có, hoàn toàn không có.

Cho nên Thiên Hạ Đệ Thất đã tặng cho y một nỏ “Thập Cửu thần châm”, đóng đinh y trước.

Sau đó hắn lại ngăn cản mình tiếp tục dùng tuyệt chiêu cứu mạng này.

“Vũ khí bí mật” của một người, đương nhiên càng khiến người khác nhìn không thấu thì càng tốt.

Để người khác nhìn thấu, vậy thì không còn là “bí mật” nữa, càng không đối phó được người, không cứu được mình.

Dù là ngày đó giao chiến với Thiên Y Hữu Phùng, tuy hắn bị thương nhưng vẫn không dùng đến “một chiêu cuối cùng” này.

Hiện giờ hán đã dùng đến.

Hán dùng để đối phó với Thích Thiếu Thương.

Tuyệt thế binh khí, một ống cơ quan này vừa xuất hiện đã phát ra tiếng vang, vàng sáng, thậm chí còn có một chút mùi hương thoang thoảng.

Mùi hương thoang thoảng lượn lờ lưu động.

Hán thậm chí còn cảm thấy khuỷu tay tê dại.

Hán rất yêu thích loại cảm giác này, bởi vì hán biết lúc này “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” đã bắn ra. Tại khoảnh khắc cơ quan rung lên bắn ra, sau đó trở nên lỏng lẻo, làm rung động cơ thể, loại cảm giác đó cũng gần giống như ân ái giao hoan.

Hiện giờ hán đã cảm thấy mình “tê dại”.

Châm đã bắn ra, Thích Thiếu Thương nhất định phải chết.

Lúc này hán đã không để ý đến tất cả hậu quả.

Thích Thiếu Thương đã ở trước mặt công chúng đánh ngã hán, si nhục hán, hán nhất định phải phản kích, phản công.

Hán nhất định phải giết chết Thích Thiếu Thương, nếu không thì không thể tiếp tục đặt chân tại võ lâm kinh sư, không thể tiếp tục đứng trước giang hồ đồng đạo, cũng không thể làm “thiên hạ đệ thất” của hán. . .

Cho dù để hán tử hai phe hắc bạch biết được hán sở hữu ống “sát thủ” này, hán cũng phải giết chết cường địch trước mắt rồi tính sau.

Ngã xuống thì phải bò dậy.

Ngã ở đâu thì bò dậy ở đó.

Ai làm hán ngã, hán sẽ khiến cho người đó cả đời không bò dậy nổi.

Hán đã không thể chùn bước, không có đường lui.

Bình đầu thương không phải tất thắng.

Chuyện cầm phần trào dâng, người dựa sông chiến đấu, đó là việc thường xuyên xảy ra, nhưng không phải bị ai cầm phần là có thể thắng lợi.

Có điều bình đầu thương có thể sử dụng, bởi vì sức mạnh đau thương cầm phần này dù sao cũng không thể coi thường, không thể sơ suất.

Huống hồ trên tay Thiên Hạ Đệ Thất còn có thần binh lợi khí, lên trời xuống đất có một không hai.

Thế sự thường bất ngờ.

Có lúc, người đặc biệt đi thăm viếng một người, nhưng lại uống công, đang trên đường trở về, lại gặp phải một chí giao xa cách từ lâu mà người rất tương nhớ, quả thật là bất ngờ kinh hỉ.

Có lúc, người thầm yêu một người, nhưng vẫn không dám mở miệng. Kết quả, từ trong miệng bằng hữu mới biết được, hóa ra nàng cũng luôn yêu thầm người, nhưng lúc người biết được thì nàng đã thất vọng đi xa rồi.

Thế sự thường như thế.

Có điều những thứ này đại khái còn xem như chuyện tốt.

Nhưng đối với Thiên Hạ Đệ Thất, “bất ngờ” này tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Bởi vì hán tính chuẩn “một chiêu cuối cùng” này của mình nhất định có thể khiến Thích Thiếu Thương bất ngờ, hơn nữa nhất định có thể giết chết Thích Thiếu Thương, cho nên hán mới chịu đựng đau đớn cực lớn, bắn ngược trở lại, cho Thích Thiếu Thương một kích trí mạng.

Hán nằm mơ cũng không ngờ được, Thích Thiếu Thương cũng không bất ngờ.

Thích Thiếu Thương đang chờ một kích này.

Trong tay áo của Thiên Hạ Đệ Thất vừa phát ra “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”, tay áo trái trống rỗng của Thích Thiếu Thương cũng đột nhiên lay động.

Nơi đó không có tay, nhưng cũng gắn lên một ống dài bằng kim loại.

Khác biệt lớn nhất giữa ống dài này và ống nỏ lắp nơi khuỷu tay Thiên Hạ Đệ Thất, đó là trên đỉnh ống dài của Thiên Hạ Đệ Thất có mười chín lỗ châm cực nhỏ, có thể trong nháy mắt phát ra độc châm.

Thích Thiếu Thương lại khác, ống dài của y không có lỗ, chỉ có một cái hốc.

Cái hốc này đang phát ra một vòng xoáy, một loại lực lượng.

Loại lực lượng này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, không tính là quá yếu, cũng không tính là quá mạnh, vừa vận hút toàn bộ phi châm do Thiên Hạ Đệ Thất bắn ra vào ống kim loại gắn trên cánh tay cụt của Thích Thiếu Thương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36 – Ngựa ngáy muốn chui ra

Trên thực tế, chẳng những “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” do Thiên Hạ Đệ Thất phát ra bị “hút” qua, ngay cả thân hình Văn Tuyết Ngan cũng bị “hút” đi.

Bởi vì trong tay Thiên Hạ Đệ Thất vẫn còn ống nỏ kia.

Cánh tay cụt của Thích Thiếu Thương giống như gắn một khối nam châm lớn, hơn nữa còn có “sức hút” đặc biệt với ống nỏ trong tay áo Thiên Hạ Đệ Thất. Thiên Hạ Đệ Thất một chiêu sẩy tay, đồng thời cũng sẩy chân, người đã mất đi khổng chế, “bay” đến chỗ Thích Thiếu Thương.

Hắn đã không thể đứng vững được.

Hắn chợt nhìn thấy một nắm tay đen gần, sau đó là một mảng đen kịt.

Theo sau nắm tay, mảng đen kịt hoàn toàn biến thành đốm nhỏ.

Cuối cùng hắn nghe được một loại âm thanh. Khi vừa nhìn thấy Thích Thiếu Thương, hắn đã sợ nghe thấy âm thanh này.

Đó là tiếng sống mũi rạn nứt.

Thiên Hạ Đệ Thất ôm mặt ngồi xuống, máu mũi chảy dài, nhưng tay phải của hắn vẫn bị tay trái của Thích Thiếu Thương “đính” lấy, không thể rút lại, không thể phân ra.

Hắn cuối cùng vẫn trúng quyền.

Thích Thiếu Thương cuối cùng vẫn đánh trúng sống mũi của hắn.

Đau, hơn nữa còn choáng.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn gắng gượng không ngã.

Đầu tiên hắn cảm giác được một tiếng ầm vang, chỉ cảm thấy vị trí sống mũi, ấn đường, nhân trung ngựa ngáy, giống như có mấy con sâu hay thứ gì đó muốn chui ra. Hắn vừa cúi đầu, máu tươi liền chảy ra, lúc này hắn mới cảm thấy đau đớn xé nát ruột gan.

Hắn đã bị trọng thương, nhưng hắn không la, không hét, cũng không cầu xin.

Hắn biết lần này mình đã hoàn toàn xong rồi.

Thích Thiếu Thương lại biết rõ tuyệt chiêu, hành động và đòn sát thủ của hắn.

Hắn không phục.

Hắn biết người mà mình đắc tội thật sự quá nhiều, sẽ không có ai đến cứu hắn. Thái Kinh hiện tại không muốn công khai đối địch với “thủ lĩnh quần long”, có muốn cũng không thể công khai phái người đến cứu hắn. Huống hồ, Thái Kinh sai hắn đi giết Thích Thiếu Thương, rốt cuộc là hi vọng hắn giết chết Thích Thiếu Thương, hay là hắn bị Thích Thiếu Thương giết chết, hoặc là hắn và Thích Thiếu Thương cùng chết, hắn cũng nhìn không thấu, tìm

không ra.

Không ai hiểu rõ ý của Thái Kinh. Một người làm quan lớn như hấn, khi người suy đoán hấn nhất định sẽ như thế kia, hấn lại sẽ như thế này; người cho rằng hấn nhất định sẽ như thế này, hấn lại sẽ như thế kia. Có thể làm quan lớn trong triều đình lâu dài, đa phần đều hành sự như vậy.

Lúc này hấn chỉ trông chờ Thích Thiều Thương có sơ xuất, vừa sơ xuất thì hấn sẽ có thể phản kích.

Hấn cũng chỉ mong đợi vào Lục Phân Bán đường.

Dù sao lần này đối phó với Thích Thiều Thương, hấn và người của Lục Phân Bán đường cũng cùng một trận tuyến. Hấn chết đi, Lục Phân Bán đường cũng không có lợi ích gì, hơn nữa còn khó ăn nói trước mặt Thái Kinh.

Trong nháy mắt này, hấn đã bị trọng thương chỉ còn lại ba hi vọng cuối cùng.

Vùng vẫy/kẻ địch sơ suất/đồng đạo giang hồ của Lục Phân Bán đường sẽ vì nghĩa cứu giúp.

Thiên Hạ Đệ Thất đã quen nhìn thấy đối thủ cầu xin, van nài, vùng vẫy lúc sắp chết, cuối cùng vẫn chết trong tay hấn, hôm nay hấn lại gặp phải khôn cảnh như vậy.

Hơn nữa xương mũi của hấn còn rạn nứt, mặt đầy máu, máu chảy như suối đau vào tim phổi, nửa người của hấn vẫn bị Thích Thiều Thương khống chế.

- Thích lâu chủ, xin để lại người sống!

Người “cứu” hấn cuối cùng đã xuất hiện?

Nhưng đây không phải là giọng nói của Dịch Phi Kinh, cũng không phải là âm thanh của Lô Thuần.

(Ai?)

Vào thời khắc quan trọng này, ai lại mạo hiểm chọc giận Thích Thiều Thương và người của Kim Phong Tế Vũ lâu, trước mặt công chúng, dưới sự quan sát của mọi người, lên tiếng đứng ra “bảo vệ” hấn?

- Ngài đã thấy rồi, là hấn ám toán ta trước.

Đây là giọng nói của Thích Thiều Thương.

Đáng chết là khi Thích Thiều Thương lên tiếng, lại không lộ ra một chút sơ hở nào. Càng đáng sợ là thanh kiếm tuyết trắng kia không biết từ lúc nào đã nằm trên tay y, hơn nữa mũi kiếm đang chỉ vào ấn đường của Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất đã cảm giác rất rõ sự lạnh lẽo trên mũi kiếm, điều này khiến hấn tuy đau nhưng không dám cử động.

Ít nhất không thể loạn động.

- Ta thấy rồi.

Người nói chuyện ở bên dưới, lòng đường.

- Ta giết hấn là vì tự vệ, đó cũng là chuyện đương nhiên.

- Ngài đúng là giết hấn vì tự vệ, nhưng hiện giờ ngài đã chế ngự được hấn, ngài có thể không giết hấn. Nếu bây giờ ngài vẫn khẳng khẳng muốn giết hấn, trước mặt mọi người e rằng khó mà bào chữa.

- Đại bộ đầu, nếu hôm nay ta thả tên này, liệu ngài có thể bảo đảm hấn sẽ không tiếp tục gây ra tội ác? Ngài đừng quên, tên này có thể liên quan đến ít nhất mười mấy vụ án lớn trong kinh thành.

- Thích lâu chủ, chính vì hấn không chỉ liên quan đến mười mấy vụ huyết án trong kinh, mà còn liên quan đến đại án tại mấy thành lớn khác ngoài kinh thành, hơn nữa phần lớn là tàn sát công sai nha dịch, cho nên hôm nay ta không phải muốn ngài tha cho tên này, mà là xin ngài giao tên này cho ta, để chúng ta xử lý một số nghi án trước kia.

Thích Thiều Thương trầm ngâm.

Thiên Hạ Đệ Thất cuối cùng đã hiểu rõ một chuyện.

Người này không phải tới cứu hấn, mà là tới xử lý hấn.

Người này đương nhiên chính là Vô Tình.

Như vậy cũng tốt, ít nhất không phải lập tức tụt chết trong tay Thích Thiều Thương.

Đây cũng là một đường hi vọng.

Chợt nghe Thích Thiếu Thương nói:

- Thế nhưng... nếu thả hấn như vậy, ta không cam tâm.

Trong lòng Thiên Hạ Đệ Thất trầm xuống.

Hấn cũng nói tiếp một câu:

- Ta cũng không cam tâm.

Thích Thiếu Thương nói:

- Hử? Ta đã công bình quyết chiến đánh bại ngươi, ngươi có gì không cam tâm?

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nói:

- Bởi vì trận quyết chiến này vốn không công bình.

Thích Thiếu Thương ngạc nhiên nói:

- Không công bình? Ngươi đã dùng ám khí, thuốc nổ và đòn sát thủ để đối phó với ta, ta ứng phó được, còn xem như không công bình?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Ta đã dùng không ít tuyệt chiêu, nhưng ngươi lại hiểu rõ vũ khí bí mật của ta như lòng bàn tay. Chẳng hạn như Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm này, nếu ngươi không biết trước ta sẽ tới, cũng không biết ta có vũ khí tuyệt mật này, hơn nữa không có cao nhân khác trợ giúp, vậy cho dù ngươi biết được uy lực của ám khí này cũng quyết không phá được nó.

Thích Thiếu Thương đã cười:

- Lần này ngươi lại nói đúng. Ta đã nhận được tình báo, đại khái đoán được ngươi sẽ đến chuyến này, ra tay đối phó với ta.

Chợt nghe Vô Tình cũng nói:

- Lần này ngươi cũng đã đoán đúng. Ta vẫn luôn điều tra thân thể bối cảnh của ngươi, suy đoán ngươi chính là con trai của Văn Trương Văn đại nhân. Trên tay Văn đại nhân có một ống Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm, mà cao thủ từng chết trong tay ngươi cũng có vết thương tương tự, cho nên ta hoài nghi trên tay ngươi cũng có một ống ám khí như vậy, vì vậy đã thông báo cho Thích lâu chủ.

Thiên Hạ Đệ Thất ôm mặt, trong cổ họng lợc lợc máu, vẫn bất bình, bất cam, bất hủ (không dừng), bất khuất nói:

- Biết thì có ích lợi gì? Các ngươi biết có ống châm này cũng không phá được, dựa vào các ngươi còn không phá được kiệt tác tâm huyết của Quyền Lực bang.

- Đúng là không phá được.

Thích Thiếu Thương hờ hững nói:

- Chúng ta tuyệt đối không phá được, nhưng lại có người nhất định phá được.

- Ai?

Thiên Hạ Đệ Thất dường như rất quan tâm đến chuyện này, còn lo lắng hơn cả tình cảnh của hấn hiện giờ.

- Ta.

Chợt nghe trong quần chúng có một người đáp lời, hơn nữa còn đứng lên.

Chương 37 – Nhất Tiểu Chúc Hảo

Người nói chuyện đứng trong đám người, nhưng vị trí của y cũng hết sức đặc biệt, vô cùng khéo léo.

Y không đứng trong đám người của Lục Phân Bán đường, cũng không đứng trong đám người của Kim Phong Tế Vũ lâu, mà là vừa vặn (không biết cố ý hay vô ý) đứng giữa hai đội nhân mã này, lại đứng trước những nhân vật võ lâm khác đang xem náo nhiệt, hơn nữa còn vừa khéo ở bên cạnh xe lăn của Vô Tình.

Người này vóc dáng không cao, tóc hơi trụi.

Thế nhưng thoạt nhìn, người ta sẽ cảm thấy tinh thần của y rất tốt, tâm tình cũng rất tốt.

Người này rất lịch sự, rất hào hoa phong nhã, vừa nhìn đã biết là một người rất lễ độ, rất nhã nhặn, cũng rất có giáo dưỡng.

Nhưng một người có tu vi trong ẩn ngoài nén như vậy, nhất định là một nhân vật từng trải sự đời, kinh nghiệm đầy mình, giỏi về giấu tài, gặp biến không kinh.

Người như vậy, có lẽ ấn tượng bên ngoài là nho nhã lễ độ, là một quân tử khiêm tốn, thực ra có thể trong nội tâm là dục vọng và đấu chí mãnh liệt thiếu đốt, xảo trá và mưu trí cuộn cuộn, chỉ xem y có muốn lộ ra mũi nhọn, là bạn hay địch với người.

Chỉ nghe người này nhã nhặn nói:

- Chào mọi người. Ta họ Ôn.

Giọng nói của y ôn nhu, ôn hòa đến mức gần như dịu dàng động lòng người:

- Ta tên là Ôn Văn.

Y vừa nói như vậy, mọi người đều chấn động, ào ào ri tai nhau.

- Y đến rồi.

- Ái tướng của Lạc Dương Ôn Văn cũng đến kinh thành rồi.

- Nhất tiểu chúc hảo độc sát nhân (cười chúc tốt lành độc giết người), y chính là “Nhất Độc Túc Sát, Nhất Tiểu Chúc Hảo” Ôn Văn.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa thấy người này đứng ra, lập tức mũi, mắt, đầu của hắn đồng loạt phát tác.

Đau, trận sau còn đau hơn trận trước.

Hắn biết Ôn Văn này.

Đây là một kẻ đáng sợ.

Nếu làm bạn với y, đó có thể là bằng hữu tốt nhất; còn nếu đối địch với y, e rằng đó chính là kẻ địch khó dây vào nhất.

Y quả thật là ái tướng của Lạc Dương Vương Ôn Văn. Ái tướng của Ôn Văn không chỉ một người, mà là hai người một trái một phải, một người tên là Ôn Văn, một người tên là Ôn Hòa.

Hai người đều rất ôn văn ôn hòa (lễ độ điềm đạm), thậm chí còn rất nho nhã lương thiện, nhưng cũng đừng chọc đến bọn họ.

Vẫn có người từng trêu chọc bọn họ, đó là “Thập Vạn Đại Sơn Thập Nhất Bưu”. Bởi vì giữa đường chặn cướp giết chết thương khách, trong đó có thân thích của Lão Tự Hiệu Ôn gia, cho nên chỉ trong một đêm, tổng cộng ba trăm năm mươi sáu người trong trại của bọn chúng đều bị một mình Ôn Văn dùng độc giết chết, không chừa một ai.

Đây là một ví dụ, chỉ là một trong số đó.

Một ví dụ khác là Hoạt Can bang của Tinh Lương sơn, muốn đánh cướp Ôn Văn thoạt nhìn nho nho nhã nhã và đồng bạn của y, sau đó “vứt hết” xuống dưới vách núi. Kết quả là hai mươi hai tên bang chúng và lão đại “Kim Nhãn Yêu” Soái Hồng Ngưu đều bị độc đến tan tác, đi khắp núi tìm những thứ bọn họ rơi mất như một con mắt, một lỗ tai, thậm chí là chiếc lưỡi duy nhất trong miệng.

Đây cũng là một ví dụ.

Trên thực tế, bọn họ cũng không phải là ái đồ của Lạc Dương Ôn Văn. Ái đồ của Ôn Tung Dương là “Thiên Y Hữu Phùng” Hứa Thiên Y.

Bọn họ là sư đệ của Ôn Văn, cũng là cao thủ dòng chính của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Lão Tự Hiệu Ôn gia vốn dùng độc nổi danh giang hồ, ba trăm năm qua đã phát triển thành bốn phái, chế độc là Tiểu Tự Hiệu, giữ độc là Đại Tự Hiệu, dùng độc là Tử Tự Hiệu, giải độc là Hoạt Tự Hiệu, đó là bốn cây cột lớn. Giống như “Độc Hành Kỳ Thị” Ôn Ti Quyển (Bát Vô tiên sinh), Ôn Ước Hồng (Tam Hàng công tử), Ôn Thôn Thủy, Ôn Mễ Thang (Lục Thoái cư sĩ), Ôn Phong Lưu, Ôn Tung Hoàn, Ôn Lạt Tử, Ôn Tâm Lão Khế, Ôn Lượng Ngọc, Ôn Noãn Tam, Ôn Huỳnh, Ôn Văn, Ôn Hòa, Ôn Hình, Ôn Uyển, Ôn Tinh và Ôn Văn, đều là những nhân vật xuất sắc nhất trong đó.

Đáng tiếc sau khi phân chi phân phái, bởi vì phương hướng và cách xử sự khác nhau, cho nên giữa bọn họ không đoàn kết lắm, cũng có hiện tượng đấu tranh nội chiến. Điều này khiến cho Lão Tự Hiệu Ôn gia tuy dùng độc có một không hai trên giang hồ, riêng một ngọn cờ, nhưng về thế lực võ lâm, vẫn bị những phe phái đối địch của bọn họ như Thực Trung Đường môn, Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh, Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia, Đại Liên Minh và các tông các phái khác uy hiếp, nhìn như hổ đói, tùy thời sẽ phát động tiêu diệt Lão Tự Hiệu. Do đó bọn họ thỉnh thoảng đoàn kết đối ngoại, thỉnh thoảng lại phản chiến nội đấu, khiến cho tính anh mất hết, nguyên khí đại thương, những nhân sĩ thức thời trong môn như Ôn Ước Hồng, Ôn Ti Quyển, Ôn Mễ Thang, Ôn Huỳnh, Ôn Văn, Ôn Văn và Ôn Hòa đều rời khỏi Lão Tự Hiệu, “tự lập môn hộ”.

Trong đó “Bát Vô tiên sinh” Ôn Ti Quyển lưu lạc thiên hạ, sức ảnh hưởng trải rộng bốn phương, lại hóa địch thành bạn với nhân vật đầu não của Cảm Tinh Dụng Sự bang, thành lập Dụng Tâm Lương Khố xã (xin đọc “Tứ Đại Danh Bỏ Chiến Thiên Vương” hệ liệt). Lục Tri cư sĩ Ôn Mễ Thang lại “buôn bán” tốt nhất, mở khách sạn dịch trạm khắp nơi, đón lữ khách, lắng từ, người giang hồ nghỉ ngơi dừng chân.

Nhưng về thanh thế, người đứng đầu vẫn là Ôn Văn.

Dưới cờ của y có không ít cao thủ Ôn gia, nhân mã trước kia, hơn nữa còn thu nhận người khác họ, trở thành chủ lực dưới trướng của y. Trong đó có bốn người đặc biệt xuất sắc, được xưng là “tứ đại hộ pháp” của Lạc Dương Vương Ôn Tung Dương, bọn họ là Ôn Văn, Ôn Hòa, Ôn Tử Bình và Hứa Thiên Y.

Trên giang hồ, hai người Ôn Văn và Ôn Hòa thành danh rất sớm, đã có địa vị không thể lay động. Nếu Lạc Dương Vương Ôn Văn không gặp phải đại sự cấp cao, cũng sẽ không phải bọn họ đi “xử lý”, “ra mặt”.

Do đó, những nhân vật võ lâm này vừa nhìn thấy Ôn Văn “lên đài”, tất cả đều kinh ngạc, cũng có đề phòng.

Dù sao độc của Lão Tự Hiệu cũng không phải chuyện đùa.

Thiên Hạ Đệ Thất từng “đến nhờ cậy” Lạc Dương Ôn Văn, hi vọng có thể gia nhập phe phái bọn họ. Nhưng Ôn Tung Dương giỏi xem tướng lý khí sắc, biết Văn Tuyệt Ngạn quyết không phải người lương thiện, không cho cơ hội nhập môn.

Lần đó Thiên Hạ Đệ Thất đã gặp Ôn Văn, Ôn Hòa và Thiên Y Hữu Phùng.

Hắn biết những người này đều là nhân vật cực kỳ khó dây vào, nhưng cũng là mục tiêu mà khi hắn công thành danh toại, thế lớn quyền trọng, quyết chí sẽ phải diệt trừ.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì những người này từng tận mắt nhìn thấy hắn bị cự tuyệt, bị thất bại, bị khuất nhục tại Lạc Dương.

Nhưng hiện giờ, hắn chắc chắn không muốn gặp người này.

Tên cao thủ này vốn xuất thân từ nhánh Tiểu Tự Hiệu trong Lão Tự Hiệu. Nếu quân sư đã đến, e rằng là sát tinh do Lạc Dương Vương Ôn Văn phái đi đối phó mình, báo thù cho Hứa Thiên Y.

Hắn không đoán sai.

Bởi vì Ôn Văn đã giải thích:

- Ngươi từng giết một người, y tên là Hứa Thiên Y, ngoại hiệu là Thiên Y Hữu Phùng. Y là sư đệ của ta, người trong môn chúng ta đều rất thương tiếc y. Y chết rồi, vốn nên để phụ thân y là Thiên Y cư sĩ đi báo thù cho y, đáng tiếc là Hứa Tiểu Nhất cũng đã chết. Do đó, nhiệm vụ báo thù này sẽ do chúng ta chấp hành.

Y vẫn nói rất nhã nhặn:

- Tung Dương đại hiệp giao nhiệm vụ này cho ta. Ta là một kẻ ngu dốt, không có thiên phú, tư chất không tốt, vận may cũng chẳng ra sao, cho nên bất cứ việc gì trước tiên đều phải giải đáp, tìm hiểu ngọn nguồn, điều tra kết cục.

Y cười cười lại nói:

- Không có cách nào. Bởi vì ngu dốt không bằng người khác, cho nên đành phải hao tốn thời gian, làm một chút điều tra cận kề. Trong khi điều tra, chúng ta phát hiện ngươi rất có thể là con trai của Văn Trương Văn đại nhân. Văn đại nhân khi còn sống từng sử dụng Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm, mà Quyền Lực bang ban đầu có ít nhất ba ông Thiên Địa thần châm, cho nên chúng ta hoài nghi trên tay ngươi ít nhất cũng có một ông.

Y bổ sung:

- Có người nói loại ma châm này là do lệnh tôn truyền cho người, cũng có lời đồn là người đoạt được vũ khí này trong chiến đấu giang hồ, hơn nữa còn để lại một ống cho lệnh tôn. Cho dù thế nào, trên tay người rất có thể sở hữu vũ khí này.

Nghe đến đây, rất nhiều người trong lòng đều minh bạch. Nhưng Ôn Văn vẫn muốn ôn ôn văn văn (nho nhả lễ độ) nói một cách thật rõ ràng. Giống như y đang vẽ một con sói hay một con hổ gì đó, muốn vẽ ra toàn bộ mọi thứ, chẳng hạn con hổ hoặc sói kia vừa rồi đã ăn thứ gì, trong dạ dày còn sót lại thứ gì.

- Khi Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Ma của Quyền Lực bang muốn chung sức chế tạo một loại ám khí để chúc thọ Lý Trầm Chu, Lão Tự Hiệu chúng ta và các đồng đạo Phích Lịch đường đã bàn bạc đối sách, vẫn luôn chú ý mật thiết đến chuyện của Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm này. Chúng ta không muốn Quyền Lực bang đã tâm bưng bít độc bá thiên hạ, cho nên vẫn luôn suy nghĩ một loại vũ khí dùng để phá giải Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm này...

- Không thể nào!

Thiên Hạ Đệ Thất cảm phần nói:

- Các người vốn chưa từng nhìn thấy ống binh khí này, làm thế nào phá giải được. Chuyện này quyết không thể!

Ôn Văn nhả nhận nói:

- Đúng vậy, chưa từng nhìn thấy uy lực của ống châm này, quả thật không phá được.

Y lại rất ôn hòa nói:

- Thế nhưng chúng ta đã từng thấy.

Thiên Hạ Đệ Thất giận dữ nói:

- Người nói dối, cha con chúng ta cũng chưa dùng ống châm này đối phó với người của Ôn gia!

Chợt nghe một giọng nói cất lên:

- Nhưng lại từng dùng để đối phó ta.

Giọng nói này rất lạnh lùng, rất bình tĩnh, cũng rất kiêu ngạo.

Người nói chuyện giống như hoàn toàn không có cảm tình, nhưng cũng giống như cố sức kìm nén tất cả tình cảm, khiến người nghe hoàn toàn không cảm giác được.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa nghe, trong lòng liền trầm xuống.

Bởi vì hắn biết người vừa lên tiếng là ai.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38 – Nhất Độc Tức Phát

Người vừa lên tiếng là Vô Tình.

Y đã giao thủ với Văn Trương, đương nhiên biết được uy lực của loại thần châm này.

Ôn Văn vẫn nói cho rõ ràng hơn:

- Huống hồ Lôi Quyền cũng là hảo hữu của ta, y là người duy nhất đích thân nghênh tiếp Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm của lệnh tôn mà không chết.

Thiên Hạ Đệ Thất biết những gì đối phương nói là sự thật.

Ngày đó Văn Trương dùng “Thiên Địa thần châm” bắn vào Lôi Quyền, Lôi Quyền đã lợi dụng bộ áo lông dày trên người để thoát khỏi một kiếp.

Chỉ cần hai người bọn họ còn sống, vậy thì sẽ có người từng nhìn thấy “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”.

Vô Tình đột nhiên đưa tay kéo một cái.

Trong tay áo của y lộ ra một đoạn ống tròn màu vàng sáng, không phải đồng cũng không phải sắt, giống hệt như chiếc ống trong tay Thiên Hạ Đệ Thất đang bị cánh tay sắt của Thích Thiếu Thương “hút” lấy.

Chỉ nghe Vô Tình nói:

- Chúng ta chẳng những biết, hơn nữa trong tay còn có một ống.

Đây đương nhiên là ống nỏ bắn ra “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” mà Văn Trương để lại sau khi chết.

Ôn Văn ôn hòa nói:

- Cho nên chúng ta dựa vào thứ này, bắt tay hợp tác với Phích Lịch đường, tìm ra biện pháp phá giải nó.

Thích Thiếu Thương cười nói:

- Bọn họ lại giao cho ta dùng thử, lỡ may có chết thì cũng là ta chết, không liên quan gì đến bọn họ.

Ôn Văn khiêm tốn cười nói:

- Thích lâu chủ quá lời rồi. Hiện giờ Thích đại hiệp đã hoàn toàn chế ngự được tên thù phạm này.

Thích Thiếu Thương nói:

- Không, là ngài chế ngự hắn, không phải ta.

Ôn Văn nói:

- Là Thích lâu chủ đánh bại hắn, mọi người đều nhìn thấy. Ta chỉ cung cấp Kim Cầu Tích do Lão Tự Hiệu chế tạo mà thôi.

Hóa ra thứ đã phá giải “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” gọi là “Kim Cầu Tích”.

Thích Thiếu Thương cao giọng nói:

- Ngài quá khiêm tốn rồi. Trên Kim Cầu Tích có độc của “Nhất Độc Tứ Phát” Ôn Văn, nhờ đó Thiên Hạ Đệ Thất mới không có sức đánh trả. Một quyền kia của ta cho dù đánh hấn máu tươi đầy mặt, cũng không thể khiến cho hắn phục tùng như thế.

Y công khai nói ra mấu chốt này, hoàn toàn không chịu chiếm tiện nghi.

Ôn Văn nho nhã cười lên:

- Xem ra, Thích đại hiệp rất không muốn thiếu nhân tình.

Thích Thiếu Thương nói:

- Tại giang hồ, nhân tình là thứ không thể thiếu được, ta thà rằng thiếu ngài đầu người.

Hai người cười lên ha ha.

Vô Tình chợt nói:

- Ta lại muốn giữ một người.

Thích Thiếu Thương nhú mày:

- Hắn? Tên này bắt được không dễ.

Vô Tình nói:

- Vấn đề là ta thiếu người ta một ân tình lớn. Huống hồ...

Y thông thả nói:

- Trước mặt mọi người, ngài cũng không thể giết hấn như vậy. Giữ loại người này trong lâu của ngài, e rằng Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ giống như Tam Hợp lâu hôm nay, đầy rẫy vết thương.

- Được, tính ra ta cũng thiếu ân tình của ngài...

Thích Thiếu Thương đột nhiên giơ tay lên, đẩy Thiên Hạ Đệ Thất ra ngoài, thuận tay nhanh chóng điểm năm huyệt lớn trên người đối phương:

- Ít nhất ta cũng thiếu nhân tình của Gia Cát tiên sinh.

Bởi vì trên khớp tay của Thiên Hạ Đệ Thất có gắn ống phóng “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”, vừa va chạm với “Kim Cầu Tích” của Thích Thiếu Thương, chẳng những cơ quan trong ống đều bị hỏng, hơn nữa còn bị kịch độc “Hỏa Thán Mâu” do “Nhất Độc Tức Phát” Ôn Văn bố trí lan đến, xâm nhập vào tay, thẳng đến tâm mạch. Hấn nhất thời bị đau không kịp dùng nội công hộ thể, đã sớm trúng độc, tứ chi mệt mỏi, sắc mặt đen sì.

Hiện giờ hấn bị Thích Thiếu Thương phong tỏa huyệt đạo, lại càng không thể động đậy.

Chỉ nghe Thích Thiếu Thương quát lên:

- Hấn... ta cho ngài!

Y đưa Thiên Hạ Đệ Thất đến trước kiệu của Vô Tình. Có hai kiếm đồng bên cạnh Vô Tình nhảy ra, phân làm hai bên đón lấy. Thích Thiếu Thương lại nhẹ nhàng đến trước kiệu của Vô Tình, nhanh chóng thấp giọng nói mấy câu. Thiên Hạ Đệ Thất lại thừa dịp này gần giọng nói với Ôn Văn:

- Ta biết người muốn báo thù cho Hứa Thiên Y, người giết ta rồi thì có thể giao phó với Ôn Tung Dương, người ra tay đi!

Ôn Văn nho nhã nhìn Vô Tình.

Vô Tình lại lắc đầu một cách vô tình.

Ôn Văn thờ dài nói:

- Ta cũng muốn làm như vậy, đáng tiếc là ta không thể làm. Đây là kinh thành, là nơi có vương pháp. Thịnh đại bồ đầu ở đây, y đại biểu cho vương pháp, ta không có cách nào. Dù sao ta đã phá giải tuyệt chiêu của người, lại khiến người trúng độc, trở về cũng có thể ăn nói với “Đại Lão” rồi.

Thiên Hạ Đệ Thất biết hôm nay mình rơi vào cảnh này đã là thất bại thảm hại, nhưng muốn chết cũng không được, trong lòng căm hận. Hấn thề nếu như có một ngày thoát khỏi, nhất định phải lần lượt lăng trì những người này tới chết, để trút hết căm phẫn trong lòng.

Thậm chí không buông tha cả những người đứng xem.

Hiện giờ hấn đành mong chờ người của Lục Phân Bán đường sẽ niệm tình cùng một trận tuyến, làm một chút chuyện vì hấn... cho dù chỉ nói mấy câu cũng tốt.

Lôi Thuần quả nhiên đã đứng ra.

Nàng dường như đã dặn dò Dịch Phi Kinh mấy câu.

Dịch Phi Kinh ghé đầu lắng nghe, nghe rất chuyên chú, cũng rất cẩn thận.

Thần sắc của y khi nghe giống như đang thưởng thức, cũng giống như dư vị.

Sau khi nghe xong, y giống như cảm thấy hơi khó khăn, nhưng Lôi Thuần lại kiên định gật đầu với y.

Sau đó y liền đi làm việc.

Y vẫn cúi đầu, khom lưng, nhưng dáng vẻ và bóng lưng của y lại không hề giống như một nô tài ngoan ngoãn, mà giống như một đại thần trung thành, cúc cung tận tụy, chỉ vì quân chủ quốc gia, giang sơn thiên hạ đáng để y cống hiến.

Đó giống như là một trạng phu chân tình đối xử với vợ yêu của mình, một đứa trẻ cực kỳ hiếu thuận đối xử với mẹ của nó.

Mặc dù lúc y rời đi, gương mặt mang máng có điểm không nở, ánh mắt thấp thoáng có điểm mê hoặc.

Dịch Phi Kinh đi rồi, Lôi Thuần vẫn cười rất đẹp, cười rất tình, ý cười rục rịch, giống như chẳng hề sợ hãi.

Trên thực tế, tại chung quanh, bên cạnh, không biết có bao nhiêu cao thủ nổi tiếng mà mọi người quen thuộc, hoặc cao nhân hảo thủ thần bí mà mọi người hoàn toàn không biết, đang bảo vệ nàng, giữ gìn nàng.

Nàng chỉ nhẹ nhàng đi về hướng Thích Thiếu Thương.

Không có ai đi theo bên cạnh nàng, thậm chí ngay cả Dịch Phi Kinh lần này cũng bị nàng điều đi, không ở bên người nàng.

Có lẽ chỉ có một lão già, đi theo phía sau nàng một trượng ba thước.

Lão già này rất quái thú, đứng ở đó giống như một cái bóng lập thể, nhưng hình hài lại tựa như không ngừng bành trướng, co rút.

Giống như một đám mây, mây chì.

Cũng không ai biết lão là ai.

Lôi Thuần đến gần trước người Thích Thiểu Thương, nhìn nhìn Thích Thiểu Thương, lại nhìn Dương Vô Tà và Tôn Ngư đứng hai bên trái phải, đột nhiên khép tay áo che miệng cười lên.

Mặc dù cười “đột ngột”, nhưng lại hết sức tự nhiên.

Cũng không biết vì sao, nàng vừa cười như vậy, những người có mặt đều cảm thấy nhẹ nhõm, tình cảnh khẩn trương cũng giống như được thả lỏng.

Hồng nhan vừa cười, khuynh đảo chúng sinh.

Chẳng biết tại sao, những hán tử giang hồ hiếu sát oai hùng, đầu đao liếm máu, ở nơi này nhìn thấy nàng cười một tiếng, mọi người vốn đang sát khí bùng bùng lập tức giảm đi quá nửa, phần lớn quần hùng trong lòng đều thư thái.

Tôn Ngư nhìn nàng một lúc, cuối cùng không nhịn được hỏi:

- Cô cười ta?

Lôi Thuần cười lắc đầu.

Dương Vô Tà háng giọng một tiếng:

- Cô nương không phải cười tại hạ đấy chứ?

Lôi Thuần cũng lắc đầu một cái, đôi mắt đẹp lại rơi vào trên người Thích Thiểu Thương.

Thích Thiểu Thương nói:

- Ta không nhìn ra chúng ta có gì buồn cười.

Lôi Thuần lại cười lên, cười đến giống như gió thổi sóng gợn mặt hồ, chẳng những thích lo việc bao đồng, mà còn muốn mọi người đều khuynh đảo vì mình:

- Tôi cười chúng ta.

- Chúng ta?

Câu này ngay cả Dương Vô Tà trí kế vô song cũng nghe không hiểu.

- Đương nhiên là cười chúng ta, mọi người chúng ta.

Lôi Thuần có một đôi mắt đẹp rực rỡ, vừa cười lên, cùng với đầu, má, trán, xương gò má, khoé mắt tạo thành nếp nhăn như sóng gợn, như hoa. Người nhìn gần lúc này mới tỉnh ngộ, hóa ra một cô gái thật sự xinh đẹp, ngay cả nếp nhăn cũng có một loại xinh đẹp khiến người ta thất thố, thất kinh, thất lạc.

- Chúng ta đến đây là để thương lượng, đàm phán, chứ không phải đánh nhau, tranh đấu.

Lôi Thuần lại cười dịu dàng bổ sung:

- Sao bây giờ tất cả đều biến thành chiến đấu sống chết, sát khí sương lạnh vậy?

Mọi người đều ngẩn ra.

Nói cũng có đạo lý.

Thích Thiểu Thương lại hừ lạnh một tiếng, nói:

- Không sai, chúng ta thật sự tới để đàm phán, nhưng động thủ trước lại không phải là người bên phía chúng ta.

- Hà?

Lôi Thuận nhu thuận hồi ngược lại, vẻ nhu và thuận của nàng cũng nhẹ và mềm như lông tơ mịn màng sau cổ nàng, mang theo một chút uốn lượn đẹp mắt:

- Vậy chẳng lẽ là người bên phía chúng tôi sao?

- Trong Lục Phân Bán đường chúng tôi, cũng không sai khiến nổi cao nhân như La Thụy Giác và Văn Tuyết Ngan.

Nàng nói, lại không có một chút tí vết nào.

Giống như da thịt của nàng, ngọc khiết băng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39 – Ngày mai người có còn hận ta như trước

Không ai có thể thể phủ nhận, lời nàng nói rất có đạo lý.

Tôn Ngự nói:

- Những kẻ này không phải là người của Lục Phân Bán đường, nhưng đều trốn ở trong Tam Hợp lâu.

Lôi Thuận thần nhiên nói:

- Đúng vậy. Nhưng khu vực Phá Bán môn này không thuộc về tệ đường, cũng không thuộc quý lâu quản lý. Tôn hương chủ nói như vậy, chẳng lẽ là muốn tặng khu vực Tam Hợp lâu tốt đẹp này cho Lục Phân Bán đường chúng ta sao?

Tôn Ngự yên lặng.

Dương Vô Tà nói:

- Không được các người đồng ý, La Thần Kiếm và Thiên Hạ Đệ Thất quyết không thể lên vào Tam Hợp lâu, thậm chí còn nấp ở sau bình phong với cô.

Lôi Thuận cười, hàm răng rất trắng, môi rất đỏ.

Hàm răng chỉ lộ ra một chút màu trắng, độ cong của môi rất đẹp, trắng và đẹp như vậy khiến người ta nhìn thấy liền quên đi tất cả nghi ngờ và tất cả hiểu lầm không quan trọng.

- Tôi làm sao là đối thủ của Thiên Hạ Đệ Thất và La Hán Quả? Nếu bọn họ vẫn muốn nấp ở sau bình phong, một cái cô gái yếu đuối như tôi dám tiết lộ sao?

Nàng cũng lơ đãng nói mất một câu:

- Không phải Tôn hương chủ cũng gói Tôn đại hiệp lại như một tấm chăn, xách lên Tam Hợp lâu sao? Nếu Tôn đại hiệp nhảy ra một kiếm giết tôi, tôi cũng không thể ngăn cản, không thể chống đỡ được.

Dương Vô Tà im lặng.

Thích Thiếu Thương nói:

- Được, bây giờ La Thụy Giác đã đi rồi, Thiên Hạ Đệ Thất cũng đã thất thủ, cô muốn thế nào?

Lôi Thuận nói một cách xa xăm:

- Tôi có một thỉnh cầu.

Trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên ánh sáng thăm thẳm.

U oán và xa xăm, ưu mỹ và ưu sầu.

Thích Thiếu Thương thờ dài một tiếng.

Nhìn thấy ánh mắt này, trong lòng y đột nhiên nhớ đến một người.

Hồi tưởng là vì không còn sở hữu, nhưng hồi tưởng vẫn không thể sở hữu.

Hồi ức là không, chân thực cũng là hư.

Thích Thiếu Thương lập tức chôn giấu tất cả hư không, tất cả không hư vào trong lòng, nói như đinh đóng cột:

- Nếu cô muốn ta thả Thiên Hạ Đệ Thất, đó là chuyện không thể, bởi vì hiện giờ hấn đã là phạm nhân của Thịnh đại bồ đầu, không liên quan đến ta.

Lôi Thuần lắc đầu, chớp mắt.

Dáng vẻ chẳng những tỏ ra vô tội, hơn nữa còn khiến người ta thương yêu.

Quần hào bên cạnh nghe giọng điệu của Thích Thiếu Thương cứng rắn như vậy, không kìm được trong lòng có phần chán ghét, bất bình vì Thích Thiếu Thương.

Người này có lẽ không hiểu phong tình, cũng không biết ôn nhu.

Nhưng Thích Thiếu Thương nói tiếp càng cứng rắn dứt khoát:

- Nếu cô muốn tiếp tục cuộc thảo luận vừa rồi trên lầu của chúng ta, e rằng cũng không có đường thương lượng. Chúng ta có bối cảnh khác nhau, phương hướng không đồng nhất, khó có cơ hội hợp tác.

Dáng vẻ Lôi Thuần nhìn có phần ủy khuất.

Ủy khuất đến mức khiến người ta cảm giác được, một cô gái xinh đẹp giống như sương đọng trên cánh sen như nàng, vốn không nên đến hồng trần thế tục này, nhất là nhúng chân vào vũng nước đục giang hồ hiểm ác này.

Loại cảm giác này thậm chí khiến người ta cảm thấy bất phần, bất cam và bất bình cho nàng.

Nhưng nàng lại lắc đầu.

Đồng dạng, nàng lắc đầu cũng không hề do dự, rất kiên quyết.

Lần này ngay cả Thích Thiếu Thương cũng cảm thấy nghi hoặc:

- Vậy cô muốn nói chuyện gì?

Đôi mắt đẹp của Lôi Thuần lại nhìn Dương Vô Tà và Tôn Ngư hai bên trái phải một chút, chỉ nói:

- Có thể nói chuyện riêng một chút không? Chỉ một chút, chỉ một câu, được không?

Được không?

Nào lại không được.

Giữa ban ngày ban mặt, ở trước mặt công chúng, mọi người nhìn chăm chú, một cao thủ thân kinh bách chiến như Thích Thiếu Thương, chẳng lẽ còn sợ đối diện với một cô gái xinh xắn, yếu đuối, trời gà không chặt, muốn một mình đối mặt nói với y mấy câu, thậm chí chỉ một câu sao?

Đây không phải là một câu hỏi, bởi vì không phải là vấn đề.

Đây cũng không phải là một lựa chọn, bởi vì không có lựa chọn.

Một yêu cầu hợp tình hợp lý, nhún nhường thân thiện như vậy, nhưng vẫn có người đề xuất bác bỏ, hơn nữa còn cự tuyệt trước mặt mọi người.

Người đề xuất phủ quyết lại là Dương Vô Tà.

- Không được.

Đây là câu trả lời của y:

- Xin lỗi!

Lôi Thuần yêu kiều cười một tiếng.

Hóa ra nàng là một cô gái rất điềm đạm, bị sỉ nhục bao nhiêu, hoặc bị khi dễ bao nhiêu, nàng đều bảo trì phong độ ôn nhu ưu nhã, không ầm không nóng, cũng khoan dung từ bi, không hề tức giận.

Sự dịu dàng của nàng thậm chí khiến người ta bất bình, bất phẫn cho nàng.

Chính nàng lại giống như không có chuyện gì, không cảm thấy tổn thương, hơn nữa còn giống như sẽ không chủ động thương tổn người khác.

Nàng phảng phất không tranh với đời, nhưng với con người của nàng, cộng thêm hoàn cảnh của nàng, vị trí mà nàng đang nắm giữ, tuyệt đối là lang sói trái đũa, nhìn như hồ điệp, nguy cơ tứ phía, thiên hạ có địch.

- Người mà tôi muốn nói chuyện là Thích lâu chủ.

Nàng khéo léo nói:

- Còn như Dương đại tổng quản, luôn là trí giả và trưởng giả mà trong lòng tôi ngưỡng mộ, từ lâu đã hi vọng được thỉnh giáo tiên sinh, chỉ là còn chưa tới lúc, sợ bị tiên sinh từ chối, cho nên không dám đề cập đến.

Nàng lại trở về đề tài của mình:

- Yêu cầu của tôi là nói mấy câu với Thích lâu chủ.

- Ta hiểu.

Dương Vô Tà vẫn vậy, giống như lời nói của y chính là đạo lý hiển nhiên:

- Cô muốn nói mấy câu với lâu chủ, không phải với ta, nhưng vẫn không được.

Y bổ sung:

- Cho dù ngài đáp ứng với cô, ta cũng nói không được.

Dương Vô Tà lại nói như vậy trước mặt mọi người.

Dù sao Thích Thiếu Thương mới là thủ lĩnh một lâu, Dương Vô Tà nói chuyện như vậy đã vượt quá quyền hạn của mình.

Mọi người đều xôn xao.

Lôi Thuần cũng liếc về phía Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương tự nhiên nhiên đứng ở đó, giống như câu nói vừa rồi không phải từ miệng Dương Vô Tà, mà là do y tự mình nói ra.

Trong mắt Lôi Thuần lộ ra một loại thần sắc rất kỳ lạ, giống như linh ngộ được điều gì, lại giống như khiêm tốn học tập thứ gì mới mẻ. Nàng hỏi:

- Thích lâu chủ cũng nghĩ như vậy sao?

- Đúng vậy.

Thích Thiếu Thương nói sang sảng:

- Đây cũng là quan điểm của ta.

Sau đó y hiên ngang cao giọng nói:

- Ta nghĩ mọi người nên sớm biết điều này, trong Phong Vũ lâu, những gì Dương tổng quản nói cũng giống như ta nói, vĩnh viễn hữu hiệu.

Mấy câu này nói rất hời hợt, nhưng thực ra lại liên quan đến sự chuyển dời quyền lực của một bang hội lớn nhất võ lâm kinh sư. Thích Thiếu Thương lại coi trọng Dương Vô Tà như thế, khiến cho mọi người đều xôn xao.

Dương Vô Tà đứng ở đó, lại lộ ra nụ cười mang một chút “ngây thơ” của y, tự mình thấy vui, cũng rất tự cao.

Lôi Thuần thở dài một tiếng xa xăm, nói:

- Vậy tôi có lời muốn nói với Thích lâu chủ, lại không tiện nói với mọi người, nên làm sao đây?

Dương Vô Tà lập tức vỗ ngực nói:

- Nói với ta trước cũng được.

Thích Thiếu Thương cũng nói:

- Nói với Dương tổng quản cũng như vậy. Ở trước mặt Dương tiên sinh, ta không có bí mật gì.

Lôi Thuần giống như tỉnh ngộ nói:

- Vậy cũng được, đành phải làm phiền Dương tiên sinh chuyển lời rồi.

Nàng nhẹ nhàng đi về phía Dương Vô Tà.

Lúc này Dương Vô Tà đã trở lại trước đội ngũ bang chúng của Kim Phong Tế Vũ lâu và những nhân vật võ lâm ủng hộ Phong Vũ lâu, Lôi Thuần lại yên tâm đi tới như nước chảy mây trôi, khiến mọi người đều nhìn thẳng mắt.

Không chỉ vì nàng xinh đẹp, còn bởi vì nàng thần khí an nhàn.

Dương Vô Tà cũng tự giác đi lên trước mấy bước, nghênh đón nàng.

Sau đó hai người nhanh chóng nói với nhau mấy câu, ngữ âm đều rất thấp.

Khi nói được một nửa, Lôi Thuần dường như còn giao một thứ cho Dương Vô Tà. Sắc mặt Dương Vô Tà liền biến đổi trở nên hơi âm trầm bất định, lại có vẻ lúng túng, còn có phần khó xử.

Lôi Thuần đã nói chuyện gì với y?

Nói còn chưa hết, chợt nghe Dương Vô Tà nói:

- Chỉ mấy câu này?

Lôi Thuần dịu dàng cúi người với Dương Vô Tà, nói:

- Xin tiên sinh nhất định phải chuyển lời cho Thích đại hiệp!

Dương Vô Tà nhất thời hiện ra một loại biểu tình “nhỏ đứt mấy sợi râu”, giống như nhét một con mèo chết vào miệng y, muốn y nuốt xuống. Nhưng y vẫn nói:

- Yên tâm, ta nhất định sẽ truyền đạt, nhưng có đáp ứng hay không, cũng không phải là chuyện ta có thể quyết định.

- Không sao, tôi sẽ chờ.

Lôi Thuần ngoan ngoãn giống như cô gái nhỏ nhà bên cạnh:

- Chỉ cần tiên sinh chịu chuyển lời, đã vô cùng cảm kích rồi.

Dương Vô Tà nhanh chóng lui lại, đến gần bên cạnh Thích Thiếu Thương. Lúc này nhờ đám người Tôn Ngự an bài điều động, phần lớn đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu đã tản đi. Dịch Phi Kinh cũng bỏ lại đội ngũ Lục Phân Bán đường. Lôi Thuần vừa đi, mọi người cũng nhanh chóng rời khỏi “vùng đất thị phi” này.

Ngay cả Vô Tình cũng theo bốn đao kiếm đồng áp giải Thiên Hạ Đệ Thất. Ôn Văn cũng theo đội ngũ rời đi.

Dương Vô Tà đến bên cạnh Thích Thiếu Thương, thấp giọng nói:

- Lâu chủ, vừa rồi đã mạo phạm, xin lâu chủ giảng tội, Vô Tà cam nguyện chịu phạt!

Thích Thiếu Thương vội thấp giọng khuyên giải:

- Nào có chuyện này. Chúng ta đã sớm ước định, ngài cũng là vì ta nên mới cam tâm bất chấp dư luận. Hiện giờ kẻ ác đều do ngài làm, còn người tốt đều do ta làm, ta mới là người phải xấu hổ, ái ngài bất an. Chỉ có như vậy, ta mới tránh khỏi việc thị thẩm với Lôi cô nương trước mặt mọi người, giảm đi rất nhiều nguy cơ và ưu phiền. Chuyện này phải đa tạ ngài rồi.

Dương Vô Tà nói:

- Lâu chủ nói gì vậy, đừng khiến ta giảm thọ chứ. Chúng ta chỉ sợ Lôi Thuần mượn cớ nói chuyện với ngài trước mặt mọi người, hơn nữa bất kể nói chuyện gì, e rằng hảo hán giang hồ nhìn thấy sẽ khó tránh khỏi suy đoán, có suy đoán thì sẽ sinh ta lời đồn. Lỡ may truyền ra lâu chủ và Lôi cô nương có tư tình, hoặc sai lầm cho rằng Phong Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đã kết minh, vậy thì không hay lắm.

Y trầm ngâm một lúc lại nói:

- Có lẽ, Lôi cô nương muốn người ta nảy sinh hiểu lầm như vậy.

Ánh mắt Thích Thiều Thương tràn đầy cảm kích:

- Thế nhưng nguy cơ như vậy, ngài đã giúp ta dẹp bỏ rồi.

Dương Vô Tà nói:

- Có điều lời mời của Lôi cô nương vẫn không đẹp được.

Thích Thiều Thương nói:

- Mời? Không phải lại đến đàm phán, lần này ngay cả phủ tướng gia, Bát gia trang cũng mai phục nổ tung chứ?

Dương Vô Tà cười khỏ nói:

- Không. Lần này cô ấy chỉ mời một mình ngài, cô ấy muốn ngài đi gặp cô ấy, có chuyện quan trọng muốn nói cho ngài biết.

Thích Thiều Thương xì một tiếng:

- Cô ấy vẫn muốn lén lút gặp mặt sao?

Dương Vô Tà nói:

- Đúng vậy.

Thích Thiều Thương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ta phải đồng ý gặp mặt cô ấy?

Dương Vô Tà lại đáp:

- Ta không biết.

Thích Thiều Thương đang đợi Dương Vô Tà nói tiếp.

Y hiểu rõ người này, cũng tôn kính người này, càng tin tưởng khả năng phán đoán của người này. Mỗi câu nói, mỗi hành động, mỗi việc làm của người này, nhất định đều có lý do của mình, hơn nữa lý do chắc chắn rất đầy đủ.

Dương Vô Tà quả nhiên nói tiếp:

- Nhưng ngài sẽ biết.

Thích Thiều Thương hỏi:

- Tại sao?

Dương Vô Tà nói:

- Lôi cô nương muốn ta trước tiên truyền cho ngài một câu, “ngày mai người có còn hận ta như trước, yêu ta như xưa”, sau đó lại nói cho ta biết ngày, thời gian và địa điểm gặp mặt. Cô ấy nói, ngài nghe xong câu này nhất định sẽ tới.

Lúc y nói những lời này, đã phát hiện Thích Thiều Thương luôn luôn tiêu sái bất kham, ung dung không vội, sắc mặt đã biến đổi, trở nên rất khó coi.

Sắc mặt vẫn kìm nén, nhưng khí lại có phần không kìm nén được.

Dương Vô Tà thở dài một tiếng, nói:

- Cho nên, mặc dù ta không hiểu ngọn nguồn của câu này, nhưng ta nghĩ cô ấy đã nói đúng.

Thích Thiều Thương lập tức hỏi:

- Thời gian, địa điểm thế nào?

Trong lòng Dương Vô Tà cảm khái, nói:

- Ngày mốt, giờ Thân, tại đình Xuyên Sơn, lầu Minh Nguyệt, miếu Thập Bát Nãi Nương (mười tám bà vú).

Sau đó y lấy ra một thứ:

- Cô ấy muốn ta giao vật này cho ngài, hơn nữa còn muốn ta nói với ngài hai chữ “yên tâm”.

Thích Thiếu Thương lập tức nhận lấy, vừa nhìn, sắc mặt vốn đã giống như bụng chó lại càng nặng nề hơn, tăng thêm mấy phần lo lắng và bất an, cho đến khi nghe được hai chữ “yên tâm” mới giãn ra một chút.

Đó cũng không phải thứ gì đặc biệt, chỉ là một chiếc quạt bằng đàn hương nhỏ, chính diện viết bốn chữ “anh hùng mỹ nhân”, phía sau lại viết “thiên hoa loạn trụ”, một bên viết đến hào hùng bức người, một bên chữ viết lại xinh đẹp mềm mại.

Thích Thiếu Thương có vẻ khẩn trương hỏi:

- Cô ấy... còn nói gì nữa không?

Trong lòng Dương Vô Tà thầm lo lắng, nói:

- Không có nữa. Nhưng cô ấy còn muốn ta truyền cho ngài một câu.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Câu gì?

Dương Vô Tà buông tay, lộ ra hàm răng trắng tinh, cười cười:

- Đó là chuyện có liên quan đến ta.

Y cười khỏ nói tiếp:

- Cô ấy muốn ngài đề phòng ta. Cô ấy nói thế này, “xin ngài chuyển lời với Thích lâu chủ, phải cẩn thận Dương tổng quản, đừng để y vượt quyền độc tài, đừng quên Tô Mộng Châm bởi vì quá tin nhiệm Bạch Sâu Phi nên mới để hắn làm phản, ta không muốn ngài giẫm lên vết xe đổ”. Chỉ mấy câu này.

Dương Vô Tà thuật lại rất cẩn thận từng chữ từng câu.

Thích Thiếu Thương cũng nghe rất cẩn thận mỗi câu mỗi chữ.

Sau đó y hỏi:

- Cô ấy muốn ngài thuật lại mấy câu này với ta?

Dương Vô Tà bất đắc dĩ nói:

- Cô ấy còn nói, ai bảo ngài không chịu nói chuyện riêng với cô ấy, nếu không cũng không cần thông qua ta để nói mấy lời chân thành này.

Thích Thiếu Thương hoài nghi nói:

- Vậy sao cô ấy không chờ hai ngày sau mới tự mình nói với ta?

Dương Vô Tà nhún vai nói:

- Ta không biết, có lẽ cô ấy có ý để ta nghe được mấy câu này?

Thích Thiếu Thương trầm ngâm nói:

- Vậy đối với cô ấy dường như không tốt lắm.

Dương Vô Tà cũng cười có vẻ quỷ quái:

- Nhưng cô ấy đối với ngài lại rất có lòng, tương đối tốt.

Thích Thiếu Thương mặc dù vẫn nhún mày không giãn, nhưng đã bắt đầu có ý cười:

- Vậy ngài cần gì phải nói cho ta biết những lời này?

Dương Vô Tà buông tay nói:

- Không có cách nào, cô ấy muốn ta nói với ngài, ta có thể không nói sao?

Thích Thiếu Thương nhìn chăm chú vào y, nói:

- Ngài thật đúng là Đồng Tầu Vô Khi (không khi dễ trẻ con và người già).

Dương Vô Tà cười nói:

- Người đồng tầu vô khi, thường thường chỉ khi mình. Ta không bằng Chu Nguyệt Minh, nếu ai đồng tầu vô khi, nhất định không làm được buôn bán lớn.

Thích Thiếu Thương nói:

- Chu Nguyệt Minh đủ khôn khéo, cũng đủ trơn trượt. Giống như hôm nay trong kinh thành xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn nhất định đã biết, nhưng lại không chịu đứng ra, không bày tỏ thái độ, cũng không bộc lộ quan điểm. Trước tiên đứng ở chỗ tối, lỡ may có chuyện, cũng không cần chịu oan uổng, cũng có thể kịp thời ra tay. Có điều hắn quá nhạy bén xảo quyệt, cũng có chỗ xấu.

Dương Vô Tà lại có hứng thú hỏi:

- Hà? Như vậy không phải rất tốt sao? Xấu ở chỗ nào?

Thích Thiếu Thương nói:

- Bởi vì hắn quá cơ trí, cho nên loại người giống như Thái Kinh cũng không dám quá tin nhiệm hắn, thậm chí còn có ý diệt trừ hắn.

Dương Vô Tà nói:

- Cho nên, người muốn thông minh, nhưng không thể thông minh đến mức lộ hình tích, như vậy sẽ khiến người ta đâu đâu cũng đề phòng, không chừng thông minh lại bị thông minh hại, thiệt cho chính mình.

Thích Thiếu Thương nói:

- Thật ra Lôi Thuần là một cô gái thông minh phi phạm, tiếc là lại quá nóng lòng muốn ly gián chúng ta.

Dương Vô Tà lại không đồng ý:

- Ta cho rằng không đúng. Không phải ta muốn nói đỡ cho cô ấy, nhưng nếu cô ấy muốn ly gián chúng ta, nhất định sẽ không để ta thuật lại với ngài. Lời khuyên như vậy, nếu cô ấy không muốn để ta nghe được, cũng không phải là chuyện khó.

Thích Thiếu Thương cũng hoài nghi nói:

- Cô ấy có dụng ý khác?

Dương Vô Tà cười khổ nói:

- Đáng tiếc ta cũng không rõ cô ấy mưu đồ ở đâu.

Sau đó y nói:

- Có điều ngày mốt là trung thu. Đêm đó, lâu chủ ở trên đỉnh Minh Nguyệt ngắm trăng, người ở chỗ cao, coi chừng bị lạnh.

Thích Thiếu Thương gật đầu nói:

- Ta hiểu được, nhưng ta không thể không đi.

Dương Vô Tà chỉ nói:

- Đúng.

Lại không nói thêm gì nữa.

Thích Thiếu Thương chợt cao giọng hỏi:

- Thiên Hạ Đệ Nhất đã bị Vô Tình giải đi rồi?

Tôn Ngự bên cạnh lập tức đáp:

- Vâng.

Sau đó lập tức hỏi:

- Có cần phải thêm mấy người hộ tống không?

Thích Thiều Thương ngẩng đầu nhìn Tôn Ngự, ánh mắt như chớp.

Tôn Ngự vội vàng giải thích:

- Ty chúc lo lắng, đám người hắc đạo sợ Văn Tuyết Ngạn bị ép vạch trần bí mật của bọn họ, có thể sẽ tìm cách chặn đường cứu viện. Tôi thấy chỉ với một mình Thịnh đại bồ đầu, còn có mấy tiểu đồng, e rằng...

Thích Thiều Thương cắt lời:

- Chuyện này lại không sợ.

Y muốn nói lại thôi, sắc mặt có vẻ lo âu.

Dương Vô Tà nói tiếp:

- Với chiến lực của Vô Tình, quyết không thể xem thường. Có sợ thì chỉ sợ Vô Tình có tính toán khác, có tâm tư khác.

Thích Thiều Thương lo lắng nói:

- Ta cũng không yên tâm điểm này... Có điều, chỉ sợ người khác chưa chắc đã bỏ qua cho tên bại hoại như Thiên Hạ Đệ Thất.

Ánh mắt Dương Vô Tà lưu chuyển, cười nói:

- Có y và người của y thu xếp, chúng ta còn lo lắng cái gì... Không bằng nên thương lượng làm thế nào xây dựng lại Tam Hợp lâu đi? Một tòa danh lâu lịch sử như vậy, trải qua tang thương, cũng nếm hết gió sương, một ngày suy sụp đến mức này, trong đó cũng có một phần nguyên nhân từ chúng ta, nên do chúng ta tự tay sửa chữa, xây dựng lại.

Thích Thiều Thương mỉm cười nhìn Dương Vô Tà, giống như rất đồng ý, cũng rất tán thưởng ý kiến này.

Nhưng giữa chân mày vẫn có vẻ ưu sầu, nhẹ và trong, nhạt đến mức không dễ phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40 – Tên sát thủ này rất nóng

Vô Tình áp giải Thiên Hạ Đệ Thất về Đại Lý ngục, giữa đường đã đổi xe lăn thành kiệu, thỉnh thoảng bên trong dường như còn phát ra tiếng nói chuyện.

Đương nhiên không phải một mình y áp giải Thiên Hạ Đệ Thất vào đại lao, bên cạnh còn có ba kiếm một đao đồng.

Ba kiếm đồng một người họ Hà, một người họ Diệp, một người họ Trần. Bọn hắn đều là khổ chủ trong án kiện mà Vô Tình tiếp nhận xử lý, là trẻ mồ côi của người bị hại. Vô Tình cũng xuất thân thế lương, từ nhỏ đã nhà tan cửa nát, may mắn được Gia Cát tiên sinh cứu giúp, nuôi dưỡng huấn luyện, mới khiến Vô Tình tuy thân thể tàn tật nhưng vẫn có thể vượt trội xuất sắc, trở thành nhân vật nổi bật xuất chúng trong Lục Phiến Môn.

Vô Tình rất cảm tạ Gia Cát tiên sinh, cũng có ý truyền bá tình thương của Gia Cát. Y đã tốn không ít thời gian và tâm lực để chăm sóc, bồi dưỡng những đứa trẻ đại nạn không chết, hạo kiếp còn sống này, trong đó ưu tú nhất chính là bốn kiếm đồng Kim, Ngân, Đồng, Thiết.

Đáng tiếc, bất hạnh là Kim kiếm đồng họ Lâm đã mất mạng trong chiến dịch Ngịch Thủy Hân, khiến cho Vô Tình rất thương cảm, tự trách, cảm thấy do mình bảo vệ kiếm đồng bất lực nên mới dẫn đến hi sinh.

Tuy chết mất một kiếm đồng, nhưng không lâu sau lại gặp được một khối ngọc thô hiếm thấy, đó là một đồng tử họ Bạch chuyên sử dụng đao, vì vậy “bốn kiếm đồng” bên cạnh Vô Tình đã trở thành “ba kiếm một đao đồng”.

Có điều bốn đồng tử vẫn chủ yếu hầu hạ Vô Tình, còn chuyện áp giải yếu phạm lại do bảy tám tên nha sai trước mặt phụ trách.

Bảy tám tên nha dịch này dĩ nhiên đều do Vô Tình điều động, thủ lĩnh của bọn họ là một người vừa đen vừa vững chắc, nói ít làm nhiều.

Người này mặt đen, giống như bất cứ bất kỳ người nào kiếp trước đều mắc nợ hân, có thù với tất cả mọi người.

Nhưng Vô Tình lại biết, hân tử này là một người làm việc hiệu suất rất cao, hành động cực nhanh. Bề ngoài nhìn hân đen miệng đen mặt, nhưng trên thực tế lại là một người thiện lương, đến mức ngay cả một con kiến cũng kiên quyết không chịu sát hại.

Cũng vì người này không muốn thiếu nợ ai, cho nên làm nha sai nhiều năm, đến bây giờ vẫn chỉ lên đến vị trí “phó bồ đầu”, hơn nữa có lẽ không lâu sau sẽ bị người của phe phái Thái Kinh điều đi, nghe đồn là điều đến khu vực núi cao Tam Dương cách xa hoàng đế.

Mọi người đều gọi hân là Lão Ô.

Hân quả thật họ “Ô”, tên là Vu Đạt, ngoại hiệu là “Khoái Thoái Toàn Phong”.

Hân làm việc cấp bách, tính khí nóng nảy, tâm địa thiện lương. Vô Tình rất tín nhiệm hân, cho nên đã triệu tập hân đến áp giải Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất mặc dù bị thương, cũng bị phong tỏa huyết đạo, nhưng cho dù là một con cạp không có nanh vuốt, cũng không phải một con mèo bệnh có thể đối phó được.

Bởi vì Thiên Hạ Đệ Thất đã bị phong tỏa ba yếu huyết, không tiện đi lại, do đó Lão Ô đã đặt hân vào trong xe tù, để một sai dịch kéo sợi dây phía trước, một người khác lại đẩy phía sau xe, một đường đi về hướng Đại Lý ngục.

Trong đó, đương nhiên phải đi qua hẻm Ngõa Từ, đường Bán Dạ, hơn nữa còn phải đến đường lớn Hoàng Khố.

Đội ngũ công khai áp giải yếu phạm như vậy, vốn khó tránh khỏi dân chúng tập trung vây xem, chỉ chỉ chỗ chỗ. Nhưng không biết vì sao, hôm nay mọi người chẳng những không dám đến gần theo dõi, thậm chí nhìn một hai cái cũng lập tức cúi đầu, đi qua tầm mắt cũng không dám ngó vào xe tù. Ngay cả đám trẻ phố phường vô tri luôn thích đi theo xe tù huyền ảo, cũng ít hơn nhiều so với ngày thường, chỉ có hai ba đứa trẻ ăn mặc rất quý phái còn dám đi theo phía sau, cười đùa mấy tiếng, có một đứa còn to gan thử ném mấy viên đá nhỏ vào xe tù.

Có lẽ, Thiên Hạ Đệ Thất mặc dù không có sức phản kháng, cũng đã trở thành tù phạm, nhưng vẫn có một khí tức lạnh lẽo tỏa ra, khiến người bình thường không dám xúc phạm, cũng không thể xâm phạm, cho dù chỉ nhìn hân mấy lần cũng cảm thấy không thoải mái.

Có lúc hân cũng nhìn ngược lại đối phương, người nhìn hân giống như bị sét lạnh đánh trúng, rùng mình một cái.

Chiếc kiệu có gắn bánh xe bằng gỗ của Vô Tình (trong võ lâm, nhất là người trong hắc đạo, ai cũng gọi nó là “ma kiệu”, bởi vì nó do Gia Cát tiên sinh chuyên tâm thiết kế, nhờ thợ thủ công tuyệt đỉnh của Ban môn phí tâm chế tạo, lại được Vô Tình tận tâm cải tiến, vừa là xe lăn vừa là kiệu, bên trong cơ quan rất nhiều, bố trí xảo diệu, âm khí lại tầng tầng lớp lớp, không ít cao thủ hắc đạo bởi vì không tấn công được chiếc “ma kiệu” này mà trở thành “tù nhân” của Vô Tình) đi theo phía sau xe tù.

Ba kiếm một đao đồng lại đi theo hai bên kiệu, chia làm bốn góc.

Dọc theo con đường này, bốn đồng tử tỏ ra hơi khản trương.

Bạch đao đồng nhập môn chậm nhất, nhưng tuổi tác lại lớn nhất, cũng tương đối thành thực, luôn luôn nhảy bén nhất. Hân nhiều lần nháy mắt, ra dấu, muốn ba kiếm đồng “nhìn một chút”.

Vô Tình vẫn luôn ở trong màn kiệu, lại giống như hoàn toàn nhìn được tình cảnh xảy ra bên ngoài, lúc đi qua đường lớn Hoàng Khố, y chợt hỏi:

- Các ngươi lo lắng có người đến cướp xe tù?

Bạch đao đồng tên là Bạch Khả Nhi, hân là người đầu tiên thừa nhận:

- Vâng.

Trong sinh hoạt thường ngày, Vô Tình cũng luôn dùng lời nói để dạy dỗ, thuyết pháp, vì vậy cố ý hỏi:

- Các ngươi cho rằng người cứu Thiên Hạ Đệ Thất sẽ ra tay ở đây?

Bạch Khả Nhi đáp:

- Đúng vậy.

Vô Tình hỏi:

- Tại sao?

Bạch Khả Nhi đáp:

- Bởi vì cướp tù phạm tại nơi phố xá sầm uất, chỉ cần gây ra hỗn loạn sẽ thuận tiện ra tay, dễ dàng thành công.

Vô Tình nói:

- Người nói đúng, nhưng hiện tại có lẽ chuyện cướp tù cứu người này sẽ không xảy ra, cũng xảy ra không được.

Lần này đến phiên Bạch Khả Nhi hỏi:

- Tại sao?

Vô Tình hỏi ngược lại:

- Các người cho rằng ai sẽ đến cứu Thiên Hạ Đệ Thất?

“Đồng Kiếm” Diệp Cáo nói:

- Đương nhiên là bằng hữu và đồng đạo của Thiên Hạ Đệ Thất.

Vô Tình nói:

- Loại người giống như Thiên Hạ Đệ Thất, e rằng kẻ thù nhiều còn bằng hữu ít. Còn về đồng đạo... hắn là một sát thủ, tên sát thủ này rất tàn nhẫn, cho nên bình thường cũng không có trợ thủ nào. Huống hồ, sát thủ chỉ phụ trách giết người, không phụ trách giúp người, cứu người.

“Ngân Kiếm” Hà Phạm lại thử thăm dò:

- Thế nhưng, dù sao hắn cũng là người của phe Thái Kinh, bọn chúng nhất định sẽ phái người đến cứu hắn.

Vô Tình cảm thán:

- Đám người Thái Kinh sẽ không giống như Vương Tiểu Thạch. Chỉ có loại người như Vương Tiểu Thạch, mới sẽ vì hai huynh đệ mà sử dụng tất cả lực lượng, thậm chí bản thân cũng bất chấp tất cả cướp tù cứu người trên đường. Thái Kinh sở dĩ là Thái Kinh, bởi vì hắn nhất định sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc này.

“Ngân Kiếm” Hà Phạm trong lòng không hiểu, truy hỏi:

- Công tử cho rằng đám người Vương Tiểu Thạch, bởi vì cứu bằng hữu cướp pháp trường mà bị trục xuất khỏi kinh sư, đó là hành động ngu ngốc?

Vô Tình thở dài một tiếng.

Lúc y mới thu nhận bốn đồng tử này, bọn chúng đều chỉ từ năm đến tám tuổi, hiện giờ nhiều năm trôi qua, bọn chúng theo năm tháng nâng cao kiến thức, bình thường có người chịu học tập (giống như Hà Ngân Kiếm, Diệp Thiết Kiếm rất chịu học tập), có người chịu đọc sách (giống như Trần Đồng Kiếm, Bạch đạo đồng rất chịu khổ công đọc sách), nhưng dù sao cũng không giống như Kim kiếm đồng Lâm Yêu Đức đã chết trẻ, trong sinh hoạt hàng ngày chăm chỉ hiếu học, có thể tĩnh tâm dưỡng tính, đọc rộng hiểu nhiều...

Đáng tiếc hắn đã chết sớm.

Vì vậy Vô Tình rất đau lòng, luôn rất thương tiếc đứa trẻ này.

Trời cao chính là như vậy, thứ mà người càng coi trọng, nó lại càng tàn nhẫn cướp đoạt.

Khi Vô Tình còn trẻ, đã học được phải cố gắng không chú trọng bất cứ người nào và chuyện gì, như vậy có lẽ sẽ giảm bớt, giảm nhẹ một phần đã kích trên cảm tình.

Lòng không vướng mắc sẽ không có sợ hãi, cách xa mộng tưởng đảo điên, cuối cùng niết bàn.

Trong kinh Phật cũng có câu này.

Y học cách vô tình, cho nên người ta gọi y là Vô Tình.

Nhưng Vô Tình lại không muốn dạy sai mấy đứa trẻ ngây thơ này, y không muốn truyền đạt quá nhiều tin tức tiêu cực cho bọn chúng.

Nếu như ngay từ đầu bọn chúng đã cho rằng thế gian này tốt lành, gian trá, xấu xa nắm quyền đắc thế, vậy e rằng sau khi bọn chúng trưởng thành, cũng chỉ là xấu xa, gian trá, tốt lành.

Nếu như tính cách của bọn chúng có biến hóa như vậy, Vô Tình cảm thấy mình không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Y không muốn như thế.

Y có một tuổi thơ không hề vui vẻ.

Y còn có một thời kỳ thiếu niên áp lực quá lớn, gánh nặng quá độ.

Y không muốn ba kiếm một đao đồng hiện nay đâm lên vết xe đổ của y.

Cho nên y trả lời:

- Bọn Vương Tiểu Thạch không phải ngu xuẩn, mà là đầy nghĩa khí. Y đi con đường chính trực, chọn con đường thẳng thắn, việc nghĩa cần làm, nhân giả vô địch.

Hà Phạm hiểu được một chút, cho nên tỏ ra đặc ý:

- Nói như vậy, đám người Thái Kinh không cứu Thiên Hạ Đệ Thất chính là bất nghĩa?

Vô Tình nói:

- Những kẻ này vốn không biết nghĩa là thứ gì, chỉ biết cái lợi trước mắt. Có điều Thái Kinh cũng chưa chắc sẽ không cứu Thiên Hạ Đệ Thất.

Hà Phạm lại không hiểu:

- Thái Kinh sẽ cứu Thiên Hạ Đệ Thất sao? Vậy chẳng phải là giống như Vương Tiểu Thạch, đều rất có nghĩa khí sao? Nếu hắn muốn cứu Thiên Hạ Đệ Thất, vì sao còn không ra tay? Đợi đi qua đường lớn Hoàng Khố này thì đến Đại Lý ngục rồi, chẳng lẽ bọn chúng dám công khai cướp ngục?

Một loạt vấn đề này của Hà Phạm, khiến Vô Tình không biết tách ra trả lời từng cái, hay là trả lời hết một hơi. Lại nghe “Đồng Kiếm” Diệp Cáo không nhin được cắt lời:

- Hà Phạm Hà Phạm, ngươi có phiền hay không. Hỏi gì hỏi lắm thế, sẽ làm phiền công tử đấy. Bọn chúng muốn cướp tù thì cướp tù, chúng ta còn sợ bọn chúng tới sao? Chúng ta chỉ mong bọn chúng tới cướp, đánh cho bọn chúng toi bởi hoa lá, giết cho bọn chúng trốn vào rừng rú, tốt nhất là một lưới bắt hết, không ngại thì triển tài năng.

Hà Phạm bị Diệp Cáo trách móc như vậy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Vô Tình lại tức giận nói:

- Lão tứ, ngươi thật cứng đầu. Tiểu nhị không rõ chịu hỏi, không biết chịu học, không hiểu chịu tìm tòi, đó là chuyện rất tốt, sao ngươi lại ngăn cản. Vậy ngươi nói thử xem, vì sao Thái Kinh sẽ không phái người động thủ cướp phạm nhân trên đường này?

Diệp Cáo nhất thời lắp bắp.

“Thiết Kiếm” Trần Nhật Nguyệt bên cạnh lại nói:

- Công tử, tôi thử nói nhé, nói sai cũng xin công tử đừng trách móc, được không?

Vô Tình nói:

- A Tam nói nghe thử xem!

Trong bốn kiếm đồng, Trần Nhật Nguyệt đứng hàng thứ ba, do đó Vô Tình gọi hắn là “A Tam”, Hà Phạm lại là “Tiểu Nhị”, còn Diệp Cáo xếp thứ tư, gọi là “Lão Tứ”. Còn về Kim Kiếm đã chết, vốn được gọi là “Hổ Đầu Nhị”, hiện nay mất sớm, khiến cho bọn kiếm đồng cũng thiếu đi một “thủ lĩnh”. Cho đến khi thu nhận một đao đồng, lại luôn gọi nguyên danh của hắn là “Bạch Yêu Nhị”.

Trần Nhật Nguyệt trước tiên xin phép Vô Tình, sau đó lại xưng phong nói:

- Thái Kinh muốn cứu Thiên Hạ Đệ Thất, vốn không cần phái người đến chặn đường cướp tù. Hắn chỉ cần thông qua quan hệ của hình bộ, có thể khiến người ta hạ lệnh thả Thiên Hạ Đệ Thất rồi.

Vô Tình mỉm cười nói:

- Ngươi nói đúng.

Bạch Khả Nhi thấy Trần Nhật Nguyệt đã nói đúng, cũng chen vào:

- Công tử, tôi cũng thử nói một chút nhé!

Vô Tình nói:

- Ngươi cứ nói.

Y lại thấp giọng dẫn dò Trần Nhật Nguyệt mấy câu. Trần kiếm đồng lập tức đi đến một cửa tiệm bên đường bán đủ loại trứng (chỉ thiếu không có rùa), mua mấy lá trà trứng tròn trở lại, chia cho mọi người ăn.

Bạch Khả Nhi nói:

- Tôi cho rằng Thái Kinh sở dĩ sẽ cứu Thiên Hạ Đệ Thất, là sợ Thiên Hạ Đệ Thất sau khi vào ngục, bị thẩm vấn sẽ khai ra tất cả âm mưu quỷ kế của hắn, vì vậy hắn sẽ tìm cách đưa Thiên Hạ Đệ Thất ra ngoài. Điều này rất khác với Vương Tiểu Thạch, đơn thuần vì tình cảm nghĩa khí nên mới công khai cướp pháp trường, cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiều.

Vô Tình gật đầu nói:

- Người cũng nói đúng rồi.

Hà Phạm nghe được lại không cam lòng:

- Người đừng hắn cũng đúng, nhưng công tử chỉ cần giải phạm nhân đến Đại Lý ngục là có thể giao cho hình ngục Tổng Thanh Thiên. Tổng đại nhân thiết diện vô tư, quyết sẽ không vì tình riêng mà làm việc phi pháp, Thái Kinh có thể nói thả người là thả người sao.

Bạch Khả Nhi nói:

- Người khác không thể, nhưng Thái Kinh có thể. Ngay cả đương kim thiên tử cũng nghe lời hắn, chỉ vờn vờn hình bộ có thể làm gì được hắn.

Hà Phạm bắt cam bắt bình kêu lên:

- Vậy chúng ta áp giải hắn về Đại Lý ngục, chẳng phải là uổng công?

Diệp Cáo lại cắt lời:

- Người kêu la cái gì, ta thấy công tử tự có tính toán.

Vô Tình nghiêm mặt nói:

- Thành thật mà nói, hiện nay lúc này, trong lòng ta cũng chưa có kế hoạch. Áp giải hắn về ngục, đành phải giống như buông tha. Nếu để Thích Thiều Thương công khai giết người, đối với y, đối với ta, đối với mọi người đều không tiện. Nếu như thả ra... hừ!

Âm điệu của y đột nhiên thay đổi, vừa che vừa phát, hai tiếng xoẹt xoẹt vang lên, hai vệt sáng bắn ra phía trước, đồng thời quát lên:

- Ta biết tên sát thủ kia ở trong lồng giam rất nóng, nhưng người cũng không cần dùng “băng” giết hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Dịch Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.